

B. A. R. P. R.

MSS ROMÂNE

2930

~~6350~~

Cart 1.

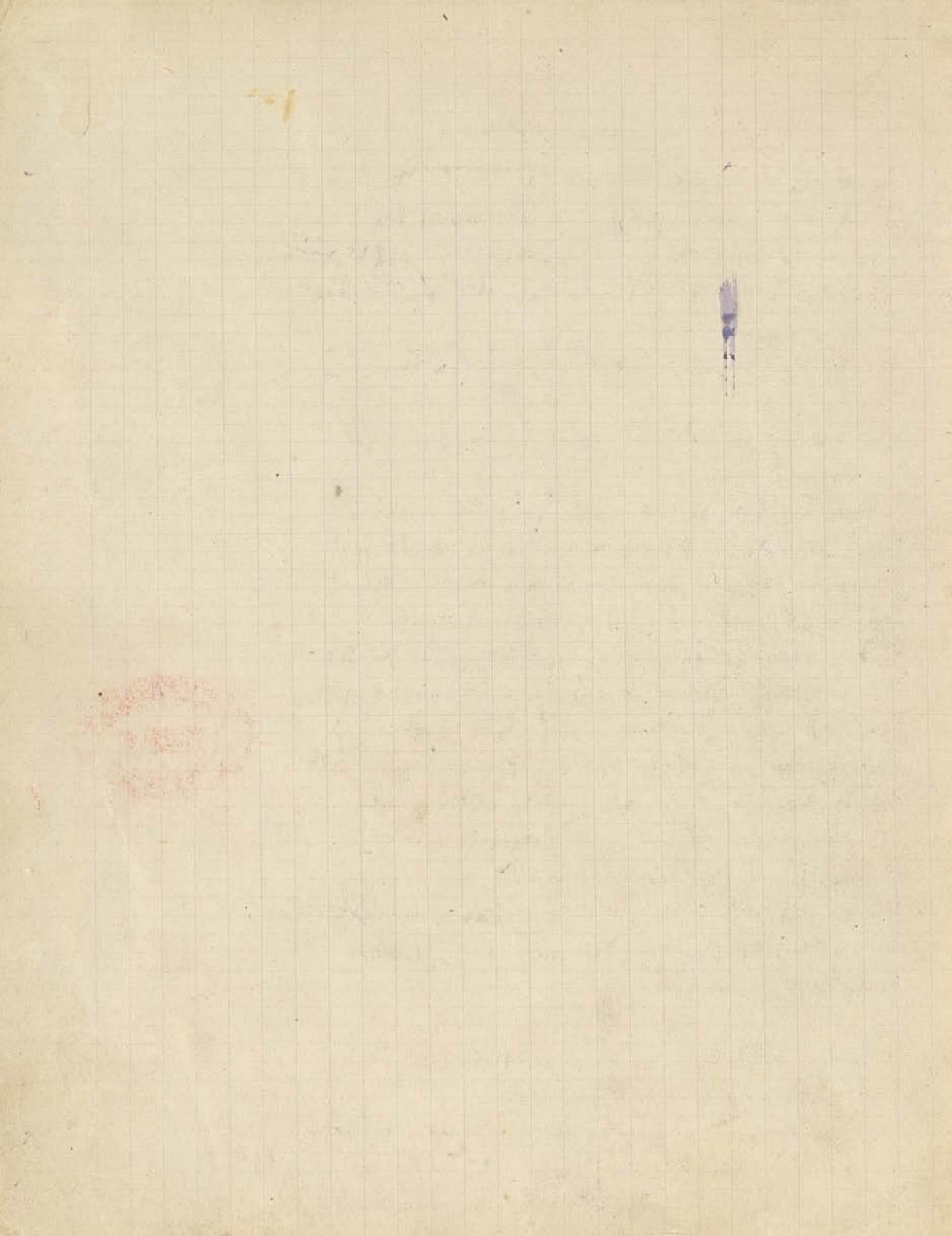
Infern

gil

Dăruit de
Elena Costuc
la 27. VI. 1941.

1-5.

Pe când e omu 'n mioru victu lui
 M' aflau într-o pădușe 'ntunecată,
 Căci dreapta mea cărare mi-o pierdui.

4 Amăr mi-e sa vorbesc cât de 'nfundată

Amăr de spus, c'est-à-dire
 'nfundată
 pădușe - e fost, merit de
 aici, cu pluse

5 Gândind la ea mi-e mintea nerăscornată!

7 Un strop mai mult de amar și m'ar rapune!

8 Dar până să v'asăi a mea scăpare,
 În de-alte stări varute 'n ea voui spune.

Alte spune 'n amănunt
 de alte stări pe care le-ati
 în ea, și apoi de m'ar rapune

10 Intrai în ea, și mi stui felu 'n care,
 Atât de mult eram de somn patrun
 Pe când eram din dreapta mea cărare,

13 Dar când sub o colină fui apus
 Sub care se 'nfundă și - această vale
 De-a carei groasă mă simți străpuns,

16 Privind vârsut - am creștetel sale
 Scaldate 'n focu. acelei drăgi planete
 Ce măno rigur pe-ori și care cale,

19 Și - atunci scării și spaima care-mi stă
 O baltă 'n suflet cât putu să neapă
 Prue noapte care-atalea spaimă - mi dă,

22 Și ca și - acela ce din valuri scapă
 Și - abia răsuflă

atol lui de

pe cur

25 Ora și sufletu-mi, și - acum fugând,
 S'a întors spre - acel ponor
 Ce n'a lăsat om viu prin el nicicând.

28 Și astfel truditul trap m'ar într-o mână - l
 Pleca din nou pe coasta nemulată

si stănd pe mal c'nd stă
 abia sufletu

? nulla luno. -o face of interalo

The value under-oris
Varui do-odalo's house
he used car

Paren

- Dar formă pieior tot cel de jos avându-l.
 31 Si: abia neepm sa usc pe ea, si iată,
 saltând o sprintenă pânză 'n drum
 Si: având o blană mândră 'mpertitată
 34 Nu vrea să-mi lase cale nici docum
 Si: astfel de mult mă 'mpiedeca 'n suro
 Că stetei să mă 'ntorc acum-acum.
 37 Era 'nt' a țilei cea distantă vise
 Tar soarele era cu: aceluși stelo
 Co: au fost cu el când vecinico iubise
 40 A pus mișcarea primă 'n el și 'n ele,
 Si: astfel făceau să sper de multe ori
 La blana fiarei cu perșită piele
 43 Si duleclo-avotung și ai țilei țori.
 Mi iur' atât ca frica să nu-mă fie
 De: un leu care-aperând imi da fiori.
 46 Părea că el arupra-mi vrea sa vie
 Cu botu 'n rânt și 'n foamea lui cea mare
 Părea și țării-o spaimă ca și mie.
 49 Si iată și o lupoaic' apoi co pare,
 Cu mi de poftă 'n slăbur' trup răpus,
 Căci multelilumii îi face țile-amare,
 52 Prin multa piedeca co 'n drum mi-a pus
 Cu groaza co-o stârnea a ei vedere
 Pierdu speranța de-a merge 'n sus.
 55 Si ca și-aer co vesel stănge-avere,
 Când vine-un timp care și-a pierde-l face.
 E 'n toate trist și-și plânge-o lui durere
 58 Așa-mi facie și bestia țără de pace
 Ce nicot-nicot venindu-mă mă 'mpingea
 Acolo unde-ori ce lumină tace.
 60 Pe când mă chinam în noaptea grea,
 Deodată-mi apăruse unel care
 De lung ce-a fost tăcut ca mult pârle.

placea mi-
 Nu vrea din ochi sa-
 atât și astfel

cea distantă și el

Geocamă
 lăbala

Si apoi ei o lup
 co parca și ea
 cala

Cu tot co-o poftă
 multă, mi-

mai

și-a stă

și-i plin de-așa

Ce neal vânu
 și-a răpăi parau
 corut în vânt

acum

plă

Sub aspect muzical

Este remintă de muzică o vîră

Pe care cântă pe neapătare ?

Pînă cînd ^{nu} ai trozi
regatul

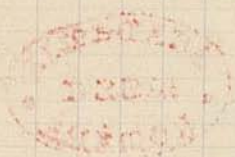

- 64 Văzându-l deci aci 'n pustiu mare
 Dre' cine-ai fi, ori unde-ai adevărată,
 Dre' om, are tui, to' rog ai îndurare.
 67 Nu-ș om a tui, ci-atare fui odată.
 Stăruie' răspuns el, lombard' avui,
 Dă Maurea și mare' avui și tată.
 70 Des' tărăzie, sub Tului mă nascui
 Si Roma sub August, pe când rădărise
 Mintiri tui ce mint, eu o vârmă.
 73 Poet' fiind cântai pe-a lui Orhise
 Cucerme fii care cu-ai Troiei fii
 Când Ileon pe ars, la noi venise.
 76 Dar tu 'nt' acest amar de ce revii?
 De ce sum pe dealul despărțirii,
 Că-i scap și cauz' oricărui bucurii?
 77 Virgil esti tu? Fântâna esti, al cărei
 Torrent, îi tise cu răsine-acum
 Bogat pornit-a fluvial cavântari?
 82 Tu marea faci 'n veci pe-al artei drum!
 Deci pe-mi de-ajutor ubirec via
 Si studiu lung în dulcele-ti volum.
 85 Parinte-mi esti, maestre-mi esti tu mie
 Tu singur esti acel ce-a dat o via
 Fum osulei meu stil ce-mi e mândrie.
 88 Vezi fura ce mi-a ntors și mi sade 'n față
 Ajută-mă 'nteleptule vestit,
 Căci nimă de spaimă 'n mine n'ghită.
 91 Pe-alt drum te se cădea să fi pornit,
 Mi-a tui, văzând ce plânsul mă doborâ,
 De vrea să scapi de locul est cumpit.
 94 Căci bestia care-asupra ta scoboara
 Nu lasă 'n drum pe mine far de-oriadă,
 Li-ștă de cap artel, până-l omorâ.
 97 E rea du' fere și mereu la pândă

- Si 'n veci fãrã de sat, cumplitã - i vrese
 Cãci dupã ce - a mâncat, e mai flãmândã.
 100 Sînt multe fiare cari si o fac murese
 Si si mai multe - or fi pãrã o sã vie
 Sã - i dea Copoînul moarte întrã durare.
 103 El nu are cãta - va, nu moșie,
 Ci minte si virtutile si mila
 Si tara sa 'ntre Feltre o sã - i fie.
 106 Prin el vom mantui de - amar umila
 Italiã, de - al carei drag tu nise
 Murisi, si Turu si - Gvial si Canillo.
 109 Gvindu - ne - o de prin celãti închise
 Din loc în loc, va împunge - o 'n tãd de veci
 De unde itãie invidia ne - o trimise.
 112 Spre - a la scãpare cred si judecã deci
 Sã - ti fie conducãtor, si te vom scoate
 De - aici, fãcãnd prin loc clãru sa treci.
 115 S'arzi cum vultã desperate gloate
 Sã veri si - antice duhuri osãndite
 Ce - a doua moarte - o lor si o strigã toate.
 118 Si - apoi sã veri si duhuri multã multe
 În foc, cãci
 Ori cãnd va fãrã la neamuri fericite,
 121 La carei do - ai vrea si tu a te vrea,
 Mai bun ca mine - mi suflet e ce vine
 Si lui am sã te las cãnd vom pleca.
 124 Acel Stãpãn ce - acel imperiu - l tine
 Fundea fui rebel la stãntã - i lege
 Nu vrea sã - i iutã n tara la prin mine.
 127 Tutindeni este domn, ci - aici e Rege
 Aici cãlãtea sã si bonu - l are,
 Fericit - acci pe care - aci - i alege!
 130 Tot eu : „Oh, fã pe Dumnezeu care

Al serii - apus cu - amaroșul seu acumin
Scapă pe tot ce este viu în lume
De lăuda să depiste și; și numai
În singur unul mă găsesc să fii
cu geul căii și cu amara jală

Tu Măscă

Și - aici săvârși nobletea ființei tale

131. Tu me - l' ai scris, poete, 'n lume sus,
 Să fug si de - acest rău si - alt rău mai mare.
 133 Si du - ma ca sa văd, unde mi - ai spus,
 Si poarta lui Săn - Pielu, ca si plănușul
 Celor ce zici ca 'n veci e neam răpus - 66
 136 Poimi atunci, si - uruând, eu după dînsul.

Acelora ce - i faci
 un neam răpus

2

La 'n amurg si 'ntunecata zare
 Scapa do tuda sa pe tot ce - i viu
 Po - acest pământ; eu singur fost - am care
 Tăceam gătire ca 'ntorsat sa fiu
 Si goalei căi si milei petrecute,
 Po care - acum din mînto le descriu.
 Inaltul geniu, Mure, - aci - mi ajute;
 Si - a ta noblate - aci sa ti i arde
 Tu mînto - a mea ce - ai scris cele vîrte!
 Si - am zis: Tu cel mă conduci, poete,
 Să - mi veri puterea do e 'n stare - ori - i
 Să intre 'n căi atata de secrete.
 Părintele lui Silvie - a mers, cum spui
 La cei nemuritori

excel din

mînto capu

cloru nemuritori

Dar dacă - i fu propice - al lumii Tată,
 Si - l' ai si - efectul nalt din el aminte
 Si ce si cum avea sa ias' odată
 Nu e nedrept sa creadă cel cuminste
 C' a fost ales, din ceul cel mai sus,
 Imperului si Romei ca părinte.
 Tot ca si el, si - i drept sa fie spus,

Si - i fu propice
 mi al l...

In mull cavata lupo lupo

La el apoi, in

in drum

cuprerea
descrierea suflet
de adevărat

soavărea

Morite - au fost cetăți sfinte - a talp,
 Umărul - alui Petru întâiul pur.
 În mult de timp - o sa cântată cale
 El lucruri aurii ce-au fost temerii
 Si 'nvingerii si mantiei papale.
 Apoi, cântând dovezii credinței - acei
 Din care - al mântuirii drum pare că
 S'a dus si - alesul var în car la ei.
 Dar eu? Cu cum sa merg? Cine - mi concedo?
 Nici Paul, nici Iuda nu - s; pe mine
 Nici eu că - s' dau, nici nimeni nu mă cred.
 Do. aceea dar' as merge - acum cu timp,
 Mă tem c' as fi nebun în drum pierdut;
 Cu tic, iar tu pricepi si ști mai bine.
 Si ca si - acel ce nu mai vrea co - a vut,
 Schimbând prin nougând pe cele - avute
 Așa ca lasă totul ce - o' nceput,
 Așa si eu sub poala coastei mute
 Gândind în mistuit întreaga vrese
 Ce întâi, spre - a reape, - alalt mi - a fost de vite.
 De - ti prind din vorbe bine - a la duse
 Răspunse umbra cea marturisitoare,
 Ti - e sufletul cuprins de - acea scâdere.
 Ce - abate - ades de tînta sa frumoasă
 Pe om astfel ca născăruia
 Născăruia pe - o bestie fricoasă.
 Să - ti spun, spre - a stinge 'n timp deci orbirea
 Do - co - am venit si ce - alții atunci
 Când mila avui de ntâi că - ti știu perirea.
 Eu stam la cei ce sufar fără de mizerie
 Si - o Doamnă mă chema, frumoasă atare
 Încat carni chiar eu sa - mi dea porunci.
 Cu ochi lucind ca steaua, si mai tare,

Si blând si dulce - al gingasei copile
 Anghelie glas fu 'n propria-i cuvântare:
 Poete maritovan, a sis, gentile
 Al căru nume 'n via lume - i viu
 Si viu va fi 'ntre toate - ale ei zile,
 Pe - al meu, dar nu si - al sorii - amice, il stiu
 Atât de - oprit pe coasta cea pustie
 Că întors de goara oarbă nă pastie.

Minie nu fu' saulea mea crecat
li lot clare, si. clare

veine plasa garbule
Dreptate - a unit rialbul meu -

 3

Priu mine mergi la cuibul întristării
 Priu mine mergi la vecinica durere
 Priu mine mergi la neamul dat pierzării.
 Justitia mișcă pe-al meu Părinte.
 Puterea cea divină n'a durat,
 Labirea prină și suprema minte.
 Când eu n' am fost, nimic n'a fost creat,
 Ci vecine tot, și n' vece voi fi durată,
 Lă lase-orice speranță cine-a 'ntroat."
 Așa scria 'n coloane 'ntunecată

nimic creat nu
 fu n'aintea mea

totuși încă
 n'eu

orolputem
 la

Pe când nu fu
 nimic n'eu
 creat

Deci

Eu lase-am
 intratul lase-or
 ca speranță

De-așupra unei porți. Si: am zis: "Le scine,
Maestre, - aici, e vorba 'nfricosată."

Dar el atunei ca unul care stie:

De cado-aici să stingi orice prepus,
Si: oricare spaimă moart' aici să fie.

Porit tu esti în locul unde-am spus

Că duhuri ai să vezi, aici aduse
Fiindc' al mintii bun și l-au răpus."

Si: mâna sa 'ntre mea apoi o puse

Limbind voios, iar d'asta mă 'ntremai,

Si 'n stări secrete - astfel el mă introduce.

Suspine - aici și plâns și groarnic vai

Uslau prin aerul lipsit de stelo,

Ose că la 'nceput eu lacrimai.

Diverse liubă, cuplete vorbe grele,

Voci groase - ori iute de furie durerii

Scrisuri de dinte, lovină de mână cu cle

Dar eu, co-aveam de spaimă capu 'ncins

Co-i, Doamne - am zis, co-ard? Co neam sa fie

De-asta durere - atât de tare 'nviu?"

Aceasta este - aceea ticălosie

În care plâng nefericitii - aici

Co nici onoare n'au, nici infamie.

De-avalua stau cu îngerii mei

Cari nici fideli n'au, nici creabare

Dar nici rebeli n'au fost, ci 'nchisi în ei.

Respiru de Cor, spre-a mi-l stinge 'n lucrare,

Sunt și de răd respiru, căci ar putea

Cei mai dur răd cu ei să-și fac onoare."

Si iarăz eu: "Le cayn" atât de grea

Se smulge - urare atât de desprerată?

Si: marea marea a
la

neamagari

Can' sunt marea lor -
deto

secrete

Cuplete a marea
liubă cuplete

Scrisuri a marea
de marea

Cu marea
Cura spăimă

Prorocul de la de jomica : 19810
ei nici o fannu i leura lor nu lara

Acesti ce nici hainu v'auuta niala

Tei ti a lui de cei to i adunarea
La ^{mai} ~~thason~~ atorei co cand cel din unu
opulsi i vei pe de po lui amuror
77

Tar el: Un scurt răspuns tu vei avea.
 Nu pot spera sa repară neîndată
 Si 'n poezia - lo-orbie atât de seacă.
 Privire cu prima oricare soare dată.
 Nici drept mei mila pentru ei în voce
 Nici unu n-lume mei o faima n-are -
 Poca mult vorburi de-ajta - i veri si teci.
 Privind apoi, varui un steag cu-alare
 Rotire 'n jur că 'n graba - i negrită
 Parec 'n etern vedem de orice alinare.
 Si - atât de-adânc o gloată neprimadita
 Pe urma lui, că n-au crezut neîndată
 Ca moartea poate - atât de mult să 'nghită.
 Si - aici pe multi si curiozități si iată
 Privind varui - am bine umbra cui
 Fugi, de la, de marca slyba' dată.
 Si - atunci au înțeles si sigur fui
 Că - s'rat - acei pe care - i are 'n via
 Si Col etern si si durmanii lui.
 Acest ce viața mei trăind n-avem
 Sînt goi do lot, ai lumii ticăloși,
 Tar vespi si mari tauri
 Le scurg pe-obrazi de sânge valuri roșii
 Pe care - amestecat cu plîng ferbinte
 Si - l' sug de sub picioare versuri scârboși.
 Varui apoi privind si mai năvite
 Pe malul unui mare râu popor,
 Si - am zis atunci: O, fă, te rog, varite
 La stiu de-acetia cine - s'ei? Co lor
 De-a free - i face - asa de uiti să pară,
 Cum vād prin negru - amurg, "din graba lor."
 Răspunde el: De cei ce s'adunară
 Vei sti la Ahoron
 Vei stăi tu pe marginea - amară

Mei de... pentru ei, aci
măla înver

Mei de... pentru ei, aci
măla înver

Privi atunci si - un steag
variat - am corco

Rotind atât de uita so nua
lea ca pară 'n vece

Si - n urma lui de lung
venec, un sor, meit cu -
folit

Ca ducă atât de
multi cu
ca

La arta - secol de mare
Si Com - are si-advers

Si goi acat - a co - n - o - rama
Mei vii o viață

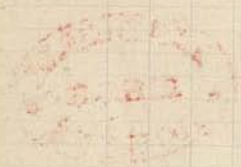
Si scurg pe-obrazi
de - alata

De scurg pe-obrazi
de - alata

Pe un mal de din, cum
plei

Vei sti când

Placându-se ochii alinați asupra așii
și până în vîrtașul din urmă al sacii

Și în vîrtașul de vîrtașul sacii

De teama sa nu vreb si neplacuto

Si: atunci spre noi in lumina lui cea into
 Varui venind carunt un corabier,
 Strigand: "Va: voua suflele pierdute,
 Si n'voci de-acum lipsetilor de cer!
 Cu vru ca sa va trec de cea parte
 In noaptea cea de vrei si n'foe si n'ger!
 Dar tu cel viu, ce vrei? Tu te desparte
 De-aceste ce-s morti!" Si: apoi de o doua oara
 Mi-a sis, varand ca stau si mai departe:
 Printe alte porti, pe alt drum tu te scobor
 La alt linan! Nu poti pe-acei intra,
 Laci ai sa treci c'o lumina mai usara.
 Virgil atunci: O, Caron, nu zberia!
 In cutul cel ce bate pacatorii
 Aso se vrea, si curva vorba ta.
 Cu acest cuvânt si a potolit bărborii
 Obrazi luminaul bălții-acei cuplete,
 Ai carui ochi au cer de placări roșii.
 Dar sufletele goale si trudite
 Schimbarea fete, clătănind cu diute,
 Cand vorbe-atot de-aniara-au fost rostite
 Si: unanul neam si cerul si parintii
 Si: locu-l blăstamau si ceazu n'cacie
 Nascuti au fost,
 Si toate-mu stol i-au stăut cu plânsul mare
 Pe-amarul mal ce-asteapta cu răsplăt
 Pe cati in usa celui vecine stau
 Dar Caron cel cu ochi de foe sta gata
 De drum, da senin, si: i: luntro: bag' apoi
 Pe cei torgii lovindu: cu lopata.
 Si: asa cum toamna vesterolele foi

Blatman
 Io a dat si vreb
 si vreb

Dozeau
 pe lute
 si vreb

Cad rând pe rând și tot a sa mândrie
 Și o dă tarânie pentru înapoi.

Cad rând pe rând din reau - li semănă

Adame, astfel, la sugar semnul dat

La parerea la glasul care - l stie.

Și astfel se duc pe rîu întinșat

Și - abia dincol' apnea să scoboare

Și 'n mal dincoace - elt stol e adunat.

Și a țis maestrul meu: "Oricine moare

Răspuns de car și făr' de pocăință,

Tot vii aici de-orînd de subț' soare

Și car sa treacă 'n trista locuință,

Căci bold justitia 'ntîrziu - alăta pune

La frică lor se schimbă într-o dorință.

Nicînd pe aici nu pară duhuri bune,

Deci bine vei pe - acest lăptos ce vii

Tu poți acum să stii ce - o vrut a spune.

Do - abia sfârși și - nu tremu se face

Pe tristul câmp, astfel că 'nspăimîntată

Mă scaldă mîntea 'n reci sudori și - aciu.

Un vînt stîrnit - a țara 'năcerimată

Aluat de - un fulger ca de sânge - aprins,

Și stîrșit avînd ori care sint, do - odato

Cariei cum cade un ou de somn învîrșit.

Astfel Adame
 Tot cade rând

V. M.

Între coșciurbi

Cand vorbe alăt
 de țări - ali:

Justitia mîntea
 tot pe mîntea
 Co - nu stîrșit
 vînt

4

Mi - a rupt din cap adănea - mi adormire

Un tunet greu, încât sârșu pe cum

Un ou trosit din somn prin squidare.

Și - aciu 'n picioare stînd, eu detai drum

in mîr

Cariei -
 în
 soare

Privire odihnite, n' jur, să-mi speru
 Le loc e'n care mă găsesc acum.
 Pe-mul mal eram, al hietei vâi ce-adun
 În jaluco-i propastie - ne infinit
 Ehou de vâuri ce de-apuneri tună.
 Adare si nequ' n' nequ' învalit,
 E fumole - încât privind în el în vale
 Nimeni în el ~~nu~~ n' au descobit.

Tar huetu
 nequ

Să intrăm acum la desfășura jale
 Vorbi Virgil cu fata ngălbenită,
 Vom merge ntam si - al doilea - i fi pe cale.
 Dar eu, văzând colobarea sa penta:

Vai cum se merge, când însuli te nspaimeri
 Tu co-l ce-mi tîi puterea mea ntărită

Tar el: Dureră celor necuți ce-i veri

În colob itau, pe fată-mi sugrăveste

Aceasta milă ce te teamă o creșă.

Să intrăm, căci lungă cale ne mboldeste.

Si - astfel intră, si ntrou cu el deodată

În primul cerc ce abism - l îngădește.

Pe cat mi-a fost s'aud putiula dată

Mu plâns aici, ci oftări sunau, si-alori

Că fac eternul aer să se sbată,

Din chiu fără dureri pornind, pe care

Le secole - o desfășură de multă ginte

De mici copii, femei si oameni mari.

Si - mi tesc-alunei preabunul meu Tarito:

Mu ntrobi co dubeu scot aci suspine?

Deci, vreau să știu de-aci de mai înainte

Că n' au păcat, dar chior de au vi'm bine,

Mu e de ajuns, căci n' au botezul care

E poarta voastră a legii cei creștine.

N' au stat deplin cu caru'n conlucrare,

ACADEMIA
 MSSE
 ROMÂNĂ

Mu plâns, pe
 amu putiula

Se - avălu
 poave

El nu-i

RECEIVED
JAN 23 1900
U.S. DEPT. OF AGRICULTURE

Căci Crist veni născut pe urma lor,
Deci însuși eu suspine într'asta stare.

Tar starea lor, ce-o vezi
e proprie.

Perdut prin art defect acelu' popor
Nu prin păcat, atât mi-e osândire

Ca jara de-a spera trăie în dor.

Tar când stui, cuprins fui de mahnire
Căci mulți vădit - am oameni de valoare
Pe 'n limbă - acela stău așa 'n plătire.

Dar spune, mășto, - o spune - mi, doamne, vază

"Ai" i - am zis, dorind să am deplin

Creștina cea ce 'nvinge - orice eșare,

Cândva prin merit proprie sau străin

V' un duh de-aici, spre-o trece 'n mântuire?

Tar el care - a 'nteles ascunsu - mi chin:

De-abia sosii în noua - mi locuință

Si - un Duh puternic a venit de sus,

Cumun' având ca semn de biruință,

Si - a tras de-aici pe primul om, si - a dus

Pe Noe, si - Abel, si cu el porcușă

Si Moise - al legii dădător supus

Si pe Abraham, si - acel cu dulcea lăcă;

Cu fi si tată a dus pe Israel

Si - atât de mult iubito sa Rahisă,

Si pe-altii mulți în scoare 'n acest fel;

Dar vreau să știu cō deheri mântuite

N-au fost de-aici micșind până la el."

Tar noi cât timp aceste - au fost vorbite

Marșeau mersu, tocând pădurea mare,

Pădure, sic, de umbre 'ndernite.

Si n' am făcut drum lung pe-acea cărare

Discoa de valme, când un foc văzui

Pe 'n semnece albea 'nto dulcea țară.

Desi - mi era departe 'n fund, putui

Destinge - atât în căl să văd în parte

Ca ne put

e-am

N. Neoul

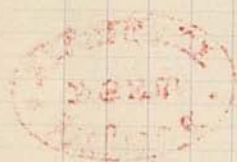
Adam

u spre cor

David cel

negrita.

Ce neam ales ești 'n lumina lui.
 O, tu ce naltă orice știință și-arte,
 Și cine sînt? Ce-onoare-i înenumă,
 Căi starea lor de-a altor' o desparte?
 Dar el: Faimorul nume ce răsună
 În lume sus de ei, le-a dobîndit
 O glorie 'n cer de-o stare-aci mai bună.
 Și- un glas spre noi acestea le-a rostit
 Onoare tie, vrednice poete,
 A cărei umbră dură ne-a venit.
 Dar cînd stîngarea s'alina și stete
 Ca patru umbră- au dor spre noi s'apuce,
 Nici triste 'n ochi, dar nici nemîngăiete.
 Preveste-acum, a țes nebula Duce
 Pe cel ce nîtaul ca și- un capitan,
 Cu spada 'n mînă, stolul și-l conduce:
 Omer e el, poetul soveran
 Salvecul Horatius 'n urma vine,
 Ovidiu- apoi, iar ultimul i Lucan.
 Dăru cuvîntul drag rostit spre mine
 Cuvîne-se a fi spus la fel și lor,
 Onoare-mi fac, și fac cu-aceasta bine.
 Și- așa vîrșii aici frumoșul cor
 Al Trîntului cîntărie dule de lipă,
 Ce stă vultus de- asupra tuturor,
 Dar după ce nîta ei puțin vorbire,
 Spre mine nîtorși e un semn mînă salutat,
 Dar de-asta ochii lui Virgil sîmbisă.
 Dar și mai mare- onoare apoi mi-au dat
 Primiindu- ma 'ntre lor tovarășie
 Și- al saselea nîta- asemenea genii- am stat.
 Și- am' mers așa spre-acea lumină vie,
 Vorbind ce-i bine-aci să tac, astfel
 Cum bine- a fost vorbite 'n iad să fie.

Dedicație

mălăie

al,

Vănuș, cînd gloriu

chip

Si - ajunsă apoi sub un frumos castel
 De sapte ori înălțat c' un zid pe-afară
 Si 'n jur scutit de un mândru câmpel.
 Treacănd ca pe uscat pe el, intrară
 Prin sapte porți cu mine-areși porți
 Pe un câmp frumos cu verde primăvară,
 Acolo oameni, cu ochi lini și neceți

Trecu ca pe-
 cal -
 și intrară

Si stăteau omii

Vorbiau înțeles și rar
 Cu vorbe rare a nobiliei blândetii,
 Iar noi spre un fund al văii luminate
 Ne-am dus pe un loc deschis, frumos și nalt,
 La înălțul câmp cu toți să ne zărim.
 Si - aci 'n picioare pe ael verde smalt
 Mărim spălate vânturi, că de mândrie
 Si - oamii, cu lo - am văzut, când spui hēsalt.

Electra ntare cu multa - i sãmîntie
 Cu Hector printru ei și cu Ieneo
 Cesar co - avea de roine privirea vie,
 Camilla sta și zăla Teutisilea
 Iuli' alți gupă, și sedea Latin
 Cu ficea - sa Lavinia printru aceea,
 Si Brut co - a reos din Roma pe Tarchin
 Cornelia, Marcia, Julia, și deoparte
 Si singur sta de o parte Saladin.

Pedagogia

Văru' apoi, privind și mai departe
 Pe mărișul celor ce stau, avându-l
 La mijloc marii - adâncitori de carte
 Care stau tăcuti, cuasmei ascultându-l.

Socrate era între ei și Platon, cel
 Ce 'n primul rând sedea și începea rândul,
 Democrit cel ce nu dă lumii țel
 Empedocle, Anaxagora și Tale
 Diogene și Heraclit cu el

Si - Orfel și - adăne observatoru 'n quale

Cădes prin fapte... grabne merul
Cădes prin f. au scut curant

Aici era, cu 'ne Dioscorido
 Si Tulie, Tit, si cel cu legi morale
 Seneca, Gallian si Euclido
 Hipocrate, - Avicenna, Ptolomeu
 Si - Averoe ce 'ntinse 'tate deschide.
 Sa-i spun pe toti do aici mi-as fi si greu,
 Si astfel ma 'mpinge tema 'ndelungata
 C'ades lor sapte-i sunt euventul meu.
 Dne rare doi no au rupt apoi indata,
 Caci duru-n-a pe alt drum inbitul duce
 Dne lina 'tate 'n noaptea framantata
 Si apusei unde 'n vee nimic nu luce.

pe loti celi
 1917

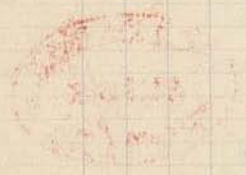
5

Dne starea 'ntain asa 'nt'a doua stare
 Venim, incerc ce loc mai stant toteste,
 Si carne-atat mai mare stamind uclare.
 Ghorar aici sta dinos si ranjeste
 Fudet el tunc - avalea 'n poarta stand
 Si-as varte 'n iad precum se 'ncolăceste.
 Cu 'ne ca ran nascutul dub intrand,
 Si lit e culpa intreaga sa si o spue,
 Tar el, cunoscator de ran, varand
 Ce loc din iad e vrednic sa-l inue,
 Cu numaru 'nvartitei cozi pe spate
 Arata gradu 'n care vrea sa-l pue.
 Meru stau multe 'n fata-i adunate,
 Si ual dupa altas vin cu randul
 Si spun si aud si 'n iad sunt aruncate.
 Cand el varte ca vine si-a 'ntia mi-e gaudul:

can' maso

Si lina - aici puse

dui colo luvu
Asa reman hagandu-vi luvul naur

"Tu cel viu în lumea celor morți,"
 A sis si-a stat, oficine - între cupandul,
 Să unde este? Te încerezi tu ori unei sorți?
 Să nu te' nsele - această largă intrare!
 Virgil atunci spre el: "Ce griji-i porți?
 Să nu-i oprești fatala lui carare.
 Așa se vrea 'ntun loc unde se poate
 Orice se vrea, și cum a ta 'ntrebare!"
 Așa începui să aud acele toate
 Utlări de-aici și-amar fui străbătut
 De multul plâns ce tristul neam îl scoate.
 Era 'ntun loc de-orice lumină mut,
 Cu muză-asa ca marea 'ntăritată
 Când largul ei de valbură-i batut.
 Vârtel drăcesc ce nu mai stă vrodăto
 La morți de-avalma 'n furia lui cu sine,
 Să-i sguode 'n martindole - și să-i sbătă.
 Dar când sînt furia valbură ce vine
 Cum plâng atunci, cum urlo tot în vale.
 Și - ar vârl blastem puterilor divine!
 Stînică astor chinuri infernale
 Supuși sînt cei ce-avînd plăcerea tel
 Fac mintea robă poftelor carnale.
 Cum grăun în și al toamnei vînt cu el
 Pe mii de-așipi multimea lor sbătută,
 Pe-acesti murei cîmpului vînt astfel
 Și 'n jos și 'n jos și-aici și-acele-i mită,
 Și 'nu mai po' spere 'n veei înăi
 Nu stărie 'n loc, ci carna' mai scărută!
 Și cum isi plîng cocorii tristul laiu
 Când fac pe drum coloane 'ndelungate,
 Așa vedeau ca viu cu mare van
 Și-acelto umbro de vârtel purtate

La i. spudice

dura al

n. sber
 Cum goliu - si cant
 amant la
 salu eul lor
 Așa și lung
 n. sber
 completul

Că voo. o dal puu lapi plăceri - oprele

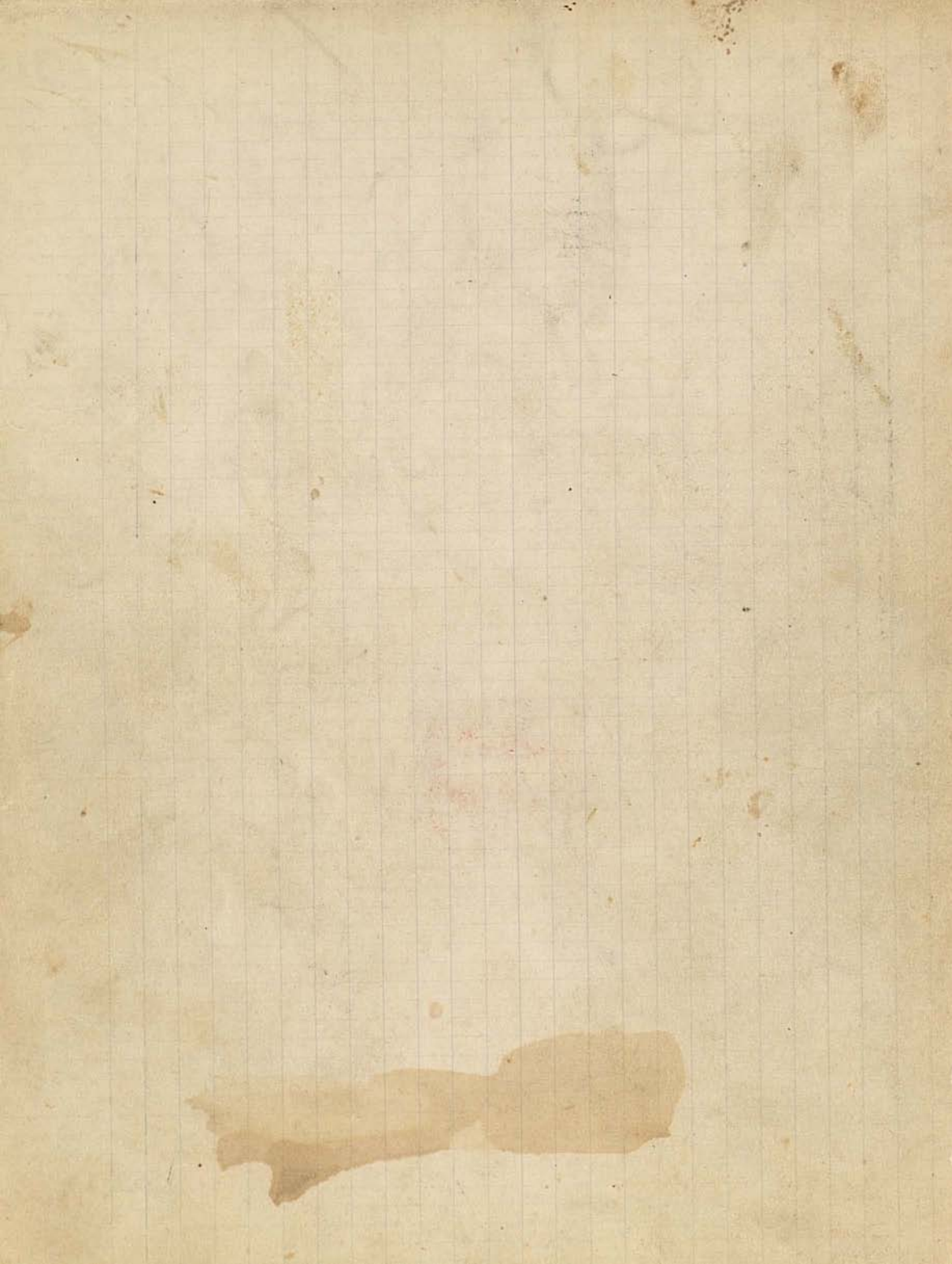
Si-am zis: „Măcar, cine - au fost acei
 Pe care - astfel ăst neapă - amuză îi bate ?”
 Întăia în stolul despre care vrei
 Lă ză, a fost împărăteasa 'odată
 Si neamuri multe - au sub sceptrul ei
 Li - atât fu 'n viciul acestei de neceată
 Ca 'n legi sancțione unei crime - aduse
 Spre - a fi și - a ei legal astfel scurată.
 Ea e Semiramis, ce după ce fete,
 O slăve c'a fost urmasă și penecă
 Lui Nin în țări de Turci acum domnita
 Și ucise - a doua din amor și - cea
 Ce spurci lui Licheu perfidă - i fure;
 Perversa Cleopatra este - a treia.
 Văzui și pe Elena care - aduse
 Cumpătul timp; pe - Ahil cel mare - al cui
 Război cu - amorul trist sfârșit îi puse.
 Pe Paris și Tristan, și mi - văzui
 Jonili din viața lor de - amor, pe care
 Virgil mi - i arăta cu mână lui
 Numindu - mi - i,

sfârșit
spalato

Infern

6-10

/7/ P. u. solo als bei nachher

Venindu-mi iar în firea ce-o perdur
 De mila celor doi cunoscuți, de care
 Cu totul tulburat în suflet fui,
 Văzui cărniti de-alt soire și-o nouă stare
 De carne, ori unde mi-am întors privirea
 Și ori unde am mers și-oricum făceam mișcare
 Era întral trileta care aci n'isbirea
 Eternei ploii, ce rece, ghea și iute
 Nu-si schimbă n'vaci nici cursul ei nici firea.
 Și ning răperi și ape cad stătute
 Și gurduri bat prin țara întunecată,
 Pământul ce le-nghite într-unul pute.
 Dar Cerber^{ul} fiara crudă și ciudată
 Cănește lăți aici la ticalosii
 Plouați eleni, bei guri cascând deodată.
 Balasă barba neagră și ochii roșii,
 Și-un pântec larg și ghiare-având, jupoare
 Și sfârșit și mersă păcătoșie.
 Cănește urlă loti, patrunsi de ploare
 Și-o coastă o fae a celeilalte rent
 Și-așfel se-ntoarce-ades sărmană droaie.
 Când marca fiara Cerber mo-a văruit
 Răzind și colli-a priur din ei să bată
 De flurii n'trupu întreg fiind stătut,
 Dar palmele ntivirându-le al meu tată
 Căneant lău și n'gura cea întărită
 Cu pumnul plin i-o neperi de-odată
 Și ca și-un câne ce răzind răgita
 Și laee-apoi, marcorea când și-o țo

ce pînă la. De. Văzui
 Acetia

Urmasi de căni

Cond. monstrel ver
 me

la care gătitor

Si n'are-alt gând si ^{alt cor} tel decât se' nghită,
 Cu fâlsile scârboase-asa făcea
 Ast' de mon crud co urlă' încât mai bine
 Caruții-acestia surzi să fie-ar vrea.
 Tar noi treceau pe umbre ce le tinea
 Tăcând ast' loc cumpăt, si-acesta strada
 Ne-a fost pe-alor golini ce par ca pline.
 Tăceau cu totu răsturnări gravada,
 Dar unul singur când de veste priuse
 C'are da spre el, s'a ridicat să zădă-
 Si-apoi; De poti cunoaste-mă tu, iure
 Ce treci prin acest iord, în vorba lui
 Lăci nu fui stins când viața ^[ca] aprinse.
 Tar eu: „a la caruțe, asa începui
 Die mînto-mi vād c'atîta te mi to scoase
 Că-mi pare-asa că nu te mai văzui.
 Dar cîne esti, ce-atît de ticăloase
 Pedepsești ai, încît de ia vîo ^{mină}
 Mai mari în iord, nu io si mai scârboase.
 Tar el atunci: Cetatea ta cea plină
 De pîrm'asa că din vas afara
 M'are cu dînsu' n lumca cea senină.
 Mi vorbi numele de Doru mi-l dărai.
 Si-a gîsi pofta fără rat, fără
 Se plîng cum veri în ploa ce mă culeară.
 Dar suflet trist nu singur sînt, o me.
 Lăci totu acestia pentru-accesi vîna
 Au tot aceea caruă. Si lăci.
 Tar eu: Mi-e iură tu, Ciaco, plină
 De plîm când vad amarul ce te bate.
 Dar spune-mi dacă stii la ce-o sa vîna
 Sărbănu fii ai urbei desbinate?
 Mai e n'un buu în ea? Si de-unde ar fi

To fîc mînto
 mînto

Cu totu tăceau pe
 gol pîmînt

V.M.

marcu

cu

acelai chie. Si apoi taci
 dar eu: Si alina
 Răspuns

28 deplu ochi i a ntos
cheoras

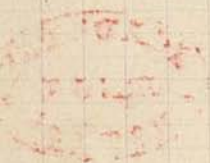
De ce alato dera-
mice - o bala
Raspuns el: dupa
neordanele

27

C' a intrat astfel discordia 'n cetate.
O lunga ceart' avea - vor si - or veni
La sange - apoi, si cu rusine mare
Partidul alb pe Negru - i va gonii.
Dar veni ii e si lui sa pat' atare,
Trecand trei ani, caei negru - l vor infrange
Pun sila cu amic ari lize pare.
Mult timp tirandu - si fruntea sus, vor strange
Amar
Ori s' or indolign si ori cal s' or plange.
Tar bunii sunt doi, dar nici o varo' n au.
Trecia, pisma, pofta de avere
Sunt trei schinte care Joe cetatii dau.
Ara - si vorbi gementa lui durero.
Tar cu atenei: dorintii mele - i pune
Spirul te rog, sa - mi spui co - ti voru mai cere.
De Morea si - altu demni, de - Origo spune
De Fournata, Rusticici, Teghianu
Si toti acei co - au tins spre fapte bune
Si unde sunt? raspuns te rog sa - mi dai,
La - i mare placara dorintii mele
Sa stiu de plang in tad ori sunt in tain? "
Tar el: Ei sunt la debur mult mai rele,
Caei alto crime mai spoe fund i - au dus -
De mergi si - atat de jos, vai da de ele.
Tar cand vei si in dulcea lume sus
De mine - aminte lumii tu - i mai ada! "
Nu - ti spunu mai mult si - ajunga - ti cate - au spus.
Choraz, el ochii - a nton sa ma mai vada
Putin, si capu - apoi vazu ca - i pico.
Raspund eu el la orbii sai gramada.
Virgil atenei: El nu se mai ridica
De - aici decal candangeri - o se suna.
Verbul pe nori puterea inimici

Accanto alla casa
di

Găsindu - si totu moravântul trist, vor pune
 Pe ei avutul trup și chip și apoi
 Luma - le - va ce în veci o să le ture!
 Vorbind puțin de viața cea de - apoi
 Treccam ^{incea} puțin puțin de înfiorare
 Amertea orb de dureri și de plori.
 Și - am zis: Va fi pedeapsa lor mai mare
 Maestre, în urmă, după a lor sentimentă?
 Mai blând o fi? Ori stând cum e și - atare?
 Dar el: Lă ai aminte - a la știință:
 Pecat e mai perfectă, suita chin
 Ca și plăceri, pe - atât ori ce ființă.
 Deri nu merge - acest popor meschin
 Nici când spre - adevărata perfecțiune,
 Le - aici li - e stîrb ardeapt' deolo plin.
 Vorbind mai multe decît pot eu spune,
 Rotunda vale în arc am străbătut - o
 Și - ajuns la locul pe - unde se scoboresc
 De marelă durman am dat, de Plut - o.

Pe - atata zina și place
 și dur

Și - ajuns la pe - unde
 se scoboresc
 de marelă durman
 am dat, de Plut - o.

7.

Papă Satau papă, Satau alepe!
 Strigat - a Plut cu glasul lui cel gros,
 Dar dulcele înțelept ce - atât - pricepe
 Mi - a zis spre - a mă întări: Nu sta fricos!
 Oricat de tare - ar fi, dar să - ti ardepe
 Nu poate - al nostru drum, pe stăineă în jos.
 Spre - acul cu gură larg, apoi: te rupe
 Cu furia ta înăuntru tău pe tine,
 Dar da - ne drum și taci, spurcate lupo.

artăgor

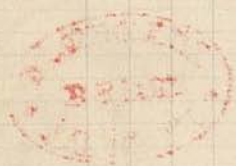
no

Nu fără cauză 'n iad acesta vine.
 Osa e marea 'n cerul unde - a pus
 Trufazei culpe - arhanghelul o pune.
 Când e cataractul rupt, cum cad de sus
 Granada panzele de vânt umflate,
 Clepsidritul montru - ora cărie răpus.
 Dar noi pe malul văii 'ndurerate
 Intram acu 'ntr-o pată văgăsură
 Ce 'nfundă 'n ea a 'ntregii lumi păcate.
 Alata chin si casna cine-aduna,
 Tu, vecinică justitie, - aici; si - astfel
 De amar al nostru rău cine-l răsbuna?
 Precum se frânge - un val izbîit de - acel
 Ce 'n contra - vine, la Caribde 'n mare,
 Osa se întoarce - aici 'arst neam nigel.
 Popor decât aiuri cu mult mai mare
 Poveri rostogoleau cu pieptu 'n munci
 Din doua părți venind cu urlet mare.
 De - odată se ciocneau si tot atunei
 Cu totu se întorceau, pornind spre - afară
 Strigînd: Ce tot aduni? Ce tot arunci?
 Si - asa veniau prie neagra valo iară
 Spre - opusul puset din vale făcînd scotul,
 Meser strigîndu - si versul lor de - ocara
 Si iară se ciocnea si - acolo stolul
 Cu - alt stol, fiind la mizerul văii - ajuns;
 Si, ca si trist, vîrîndu - le - acelu stolul,
 Maestre - am tin, te rog să - ni dai răspuns
 Ce neam e el? Si 'n stango noastră, tată,
 Sînt toti clerici acești cu părul tuns?
 Au fost cu minte - atât de 'ntreacată
 În primul train, mi - a tin, că ai știu si - au dat
 Ce 'ncearcă 'n lume a da cu judecata.

Ort montru -

ce amori
vile

Lipit

Destul de clar ti-o spune-a lor, bătrân
 Când ei spre două punete-a văi cură
 Si-acel: desparte - opusul lor păcat.
 Toți papi și cardinali și clerici fură,
 Acești ce de orice păr au creștel gol,
 Si'n ei sgarcenie năuse - ori ce masura.
 Si-au zis: lui că diavol atâta stol
 Curose, maestro, multe-atari fînțe
 Spurele sus de-asa de trist nășol.
 Tar el: hrănesci tadornice credințe.
 Obscuro viale atale solz la dote
 La bruni îi face-oricare cunoștințe.
 Ciocnise-vor etern aceste cele

cred

Atata solz obscuro
 hrănesci
 ca - face bruni

Artfel, si-est- vor unii din noroc
 Cu pumene încheși, iar alții far de plete.
 I-a smuls „a da” și „a strange” fără minte
 Dine dulcea lume de se bat meren
 Cum veri aici, că-ti stau aci nășole.
 Dine veri scutul joc ce-au, fătul meu,
 Averile ce s'otii s'inducite,
 Căci sbucurnă pe ore atât de greu.
 Acum ori câte-averi sînt grămădit
 Si-au fost sub luna n'ar putea să dea
 Odihna acestor suflete-ostemite.

Tar eu: maestro, să-mi explici as vrea,
 Ce-i loarta despre care-ai prius a spune
 Că întregul lumie bun e'n mână la ea?
 Tar el: Oh, lume-a mintilor nebune!
 Ce prea-i orbă în care că petrec -
 Deci vreau s'asculti spre-a preinde înțelepciune.
 Acel a cui știință totu-ntr-oec
 Creându-și ceruri, duce el la-a pus,
 Prin orice parte-oricare parte-ar trece

Spre-a-zi da egal lumina sa de sus,
 Tot astfel un stăpân a dat splendorii
 Umarei vietii si - ne duce i-a prepus
 La timp spre-a perverta averi si glorie
 Din neam in neam si intruna printr-o voi
 Oricat s'opun cu mintea muritorie.
 De-aceea se ridie ori da'năpoi.
 Un neam si-alt neam, cum la voi sa fie,
 Se-ascundă e ca sarpele sub foi.
 In contra-i mintea-vă nimic nu stie;
 Dar^{ca} prevede, judecă si-ascara
 Ca si-alti bleui pe-olot a se domnie.
 Schimbările micând nu-i înseamnă;
 Nevoia-i da' arpi, atât de des
 Se schimbă, aceea sortilor urmează.
 Ea este cui atatea hule-i es
 Iaci cei ce-ar trebui cloqi-a-i face
 O blasteră si-o năuă prin exes.
 Dar ea, ferice, aude tot si face.
 Si'n rând cu-alti pruni ce mână ale lor spore,
 Ea-si mână a sa intru nestăvilită pace.
 Să'ntrău acum la mult mai grea durere.
 Cădă stobolele cari răsarăcu pe când
 Plecomu, iar timpul graba în mers ne cere.
 Si-au dat, prin cere spre-opusul mal trecând,
 De-un mic izvor ce'n clocol pe-o săpată
 De dișul groapă se vâsă seurgând
 O apă rozie-adânc de întunecată,
 Si-ase urmându-i tulburile-a unde
 Intrarău jos pe-o cale înfricoșată.
 Un smârc se face, stix numitul, unde
 Ast jalnic rân, ajuns sub poala jos
 La hrutul mal silit e să se înfunde.

Si atent cãtãnd spre lacul noroios
 Vãzui mizeri, cu totu' goi, si 'n fațã
 Vãdind cu lotu - un suflet mizerios.
 Si lotu se bat, si numu'mai din bratã,
 Ci 'n cap si 'n piept si cu gemerãlii ei,
 Fãrã cu durtã sup de - undã se 'nhatã.
 Si - atunc' Virgil: Tu veri aici po - acci
 A cãror furtiv - o 'nviu intrãnu fura
 Si - era voare sã stã c' acortu mizeri
 Subt apã chiar urmeatã vãrecoliva
 Si fãc de ier bãrãci pe lac, pecun
 Veri tãruti tu ori undã 'ntorci privirea.
 Au fort, tãc ei, infipti în glod acun,
 Tot trãti în dulcea soarechi lãminã
 Purtãnd în noi marea amarul fũn,
 Si - aici noi ne 'ntristãm în neagã tina
 Ast imã le gãlgaia din gãt bol - bol
 Caci n' au putut 'o spune - o vorbã plinã."
 Dãnd mlarãliu inputite - un mare - ocol
 Ora 'ntre rupa seacã si rovine,
 Cu ochi 'ntorci spre - acii ce 'nghit namol
 Soseau sub poala unui turn în fire.

8

Umãnd vã spune cã mult mai înainte
 De - o si subt poala turnulei, pe calu
 Priveau tãruti la varful lui fãrã
 Lini donã flãcãrui scoteau signale,
 Si - alt foc, de undã ochu - abia mai poate
 Lãrã 'n adare, si da rãspuns din vale

Pãna la 20 pãrte
 Subt poala rãrui lor
 Aveau o calu
 De mult înãtã
 vãrã

Venind spre noi pe lac, si cum o mână

Mă înțoarcei deci spre-aceel ce stie toate
 Ce rîce-aceel de-aice? Si ce-i răspunde
 Al treilea pot? "am tis" si cine-l scoate?
 Iar el: Mai sus pe mucedole unde
 Pe cel chemat vedea-l vei cum scoborî
 Al baltii fune de nu ni-l va ascunde
 Sapeata de pe arc mearcînd nu sboara
 Mai repede prin vînt, decît batrîna
 De ani vîrui acum o lîntisoara →
 Cu strîgăt mare-nu sîngur lîpata:
 "Spureale duh, ci iata-mi-te'n mîna!"
 O Elegia, Elegia, zbieri aci n'adard
 Vorbi Virgil, al tîu el n'o ra fie
 Mai mult decît trecînd art lac murdar.
 Cum el ce vede-o "rea" uelatorie
 Foculă lui, sta trist, aia do-odato
 Si Elegias fî'n arcuira lui mînie.
 Descuse'n lîntre-apoi subit la tîta
 Facînd s'a uie si eu, si-abia cînd fui
 Si eu fî' ca u'sîntu' c'a e'ncarcată
 Cînd furam doi în lîntre-apoi, vîrui
 Porui batrînul vas braydînd mai tare
 Decît facea do-alt rînd cu mîntu' lui.

Pecînd pluteam pe-a mîntu' baltă mare
 Esi murdar o umbră'n fîta mea:
 Fi cine esti do rîi avînd rîflare?
 La via, aie tis, dar nu voie rămînea.
 Dar tu, cel plin de glod astîfel, tu cine?
 Mă veri c'a- duh c'o plîng, răspune ca.
 Rîmîi atunci la plîns si la suspine,
 Spureale duh, cîei sîrîcîl no' rîi
 Tî'e prîis po. obraz, cî n'oscu-mi-te bine!

El mână la-a ntiur spre lăutro- apoi;
 Pătutul duce- al meu însă- l începuse
 Si- a țes- la câni, în baltă- vă înapoi!
 Cu bratele- apoi gâtul mi- l cuprinsese,
 Pe- obrași nă sărutat, si: Suflet bune,
 Ferice- aceea ce 'n simțul ei te 'nciuse.
 Nimic frumos de- acesta nu poti spune,
 Căci fii

De- aceea- l prind si- aici mâini nebune.
 Câte nu se cred regi mari, iar dacă mor
 La porcii- aici 'n putoare- o să se 'nfunde
 Cumpănit desprut, lăsând în urma lor!"
 O, cât de mult ar vrea să se scufunde
 Aștea n' are, omu ăsta, să- l văd scufundat
 Cât timp s'înclina plătind pe- acetea unde!
 Tu n' ai rădă la mal, el mi- a răspuns
 Vedea- ve- ce- au să- i facă lui fărtașie
 Si- ast' dor al lui va fi mplinit de- așuri.
 Si- au și vorut curgând încoșăritii
 Cum vin
 ast' fel
 Lă dau si- ast' Ponișii laude si gratii.
 Si- totu strigau: Po- Argenti, așuri! Si- așel
 Toscau înfămurat, ca seos din munte
 Cu propriu dinți fără rușea din el.
 Aici- l lărai, si- nu mai pierd cuvinte.
 Ci- nu tipăt mare de n' umplie pământul
 Mi- a 'mpins ateu p'ovirile năute.
 S'apropie- așuri, nu- a țis condreătorul
 S'apropie- așuri cel atea țisă Dile
 Cui mult îi e și rău bătut poporul.
 Dar eu: Așuri încep mai lămurite
 Morchele din ea să le discern
 Si- voru par' car fi din foc isite.
 Dar el: Luit voru- așuri de foc etern

Vănu în poarta lui, în goarna poarte,
Măci plonati din cer, mai mult de o mie
Rugand:

Imorece

Ci-mi dăse-ai fel, el dulcea mea îndrumare

74

75

80

85

90

95

100

105

106

Le n cle- arând le n cuge - atot do laro
Lume veri aci intrat de jos infern."

Intrăm și pe-adâncă groape care
Le brău cotălu - acci nemărgaiete
Al cărei sid' de fier a fi se poare.

Nu far' un mare-ocol apoi ce-l dote,
Sosi lustratul si-vinde cu mârșie
Sinteti la porti, vinti, a lei si stete.

Vănu pe porti mai multi decât de-o mie
De cei plonati din cer, strigand de sus:
Lume poate aceea, vii fiind, să vie
Pui lumea mortu pâr' aici adus?

Dar bunul meu Virgil un semn le dote
Căci are un lucru tălmăcit de spus.

Mai blând' atunci turbata bandă stete.

Sa vii tu singur! Viul dintre voi

Le-ave nădăruieală vie sa ni s'areto,
Le singur joacă-se drumul înapoi.

Să nece deci! Tar tu cel ce-l aduse
Pui los ase de-adânc, vei stă la noi.

Ganditi acum pe ce carani mă puse,
Căci eu de-aici sa ies n'am mai crezut
Cand goasnicul atari cuante-mi spuse!

O dulce duce al meu, ce sigur scut
De sapte ori mi-ai dat, si mai nainte
M'ai scos din moartea grea'n care-am căzut,
Să nu ma lasi ca mort, să-ti fie aminte!

De-avem de-aici oprit' orice corărie,
S'o rupem grabnic înapoi, parinte!

Să nu te temi, căci mine-al nostru pas
Nu-l poate-opri, cât timp ni-e dat de-atare.
Ardeapt' aici, hrănind, cât esti rămas,
Scăzute-ti suflet cu speranța'n bine

Vănu deci? lustratul
Le x mare-ocol dublu un
Rostel striga: lustratul
Vănu în poarta lui, ac potu
Plonati din cer, si mult
De o mie

Le spaima acelu.

Că 'n lumea asta n'au eu sa te las.
 Ora s'a dus lăsându-mă 'n suspine
 Tubutul tat' al meu, si-au stat topit
 Căci da si nu războiu purtau în mine.
 Eu n'au putut s'aud ce lo-a vorbit,
 Dar mei, me stăto mult, si ei cu tonul
 La porți, ca spre-aparare, - au năvălit,
 Si 'n fete lui au tras pe porți tăvornul.
 Si: ar'fel afar' acum rămase
 Si 'ncet apoi s'a 'ntors conducătorul.
 Cu ochi 'n jos si cu sprâncene trase
 Pe ochi viece 'n oftările durerii:
 Ce de hui mi nergă jalnicile case?
 Dar mie: că-s măruiet, sa nu te sperie!
 Noi tot vom biui' acast' popor
 Orical de mult se 'ncrede el puterii
 Nu-i nou' aceasta nebulă - a lor,
 La mult mai largă poart' au mai făcut-o,
 Si rupt de-atunci ea-si are-al ei tăvor.
 Scrisoarea ei cea jalnic' ai văruit-o.
 Dar iată-l, far' de soți, prin lumea moartă,
 Ducea de ea, pe calea ce-au bătut-o,
 Acel ce ne va nfrânge-acasta poartă.

 9

Acea coloare moart' a fetii mele
 Ce 'n spaim' amii când el veni napoi.
 Face pe-o lui cea vie sa i-o spele.
 La omul care - asculta stete - apoi

Caci mult prin neguri ochii se strabat
 N'aveau puteri prin aerul grosu.
 Noi tot avem sa bieuim odato
 Asa neptu, de nu... atare nu spuse...
 Oh, cat m'aman' acum, ca nu i arata.
 Varui eu bine cum un val el puse
 Pe ce neptu cu ce-a sfarsit sa tica,
 Si n'a ncheiat asa cum inceputa,
 Si nu putuimi delo-acestea fiera,
 Fiinde' au lasa din spursu: nedepin
 Mai rau nu sear doctum avea adica.
 Tu furedu-acestoi trite scotici mai viu
 Candva dar oeci din primul grad tu care
 Speranta moarta si e uncul chiu?
 Asa intreba. Tar el: Se intampl' atare
 Sa-i fie data sa cu oarecu
 De-a face-acestoi a mea de-acum carare.
 Dar eu, co-i drept, si de-altadata fu
 Trimis aici de-acea tritlo, cruda
 Ce-popte-aduce-uu delu in trupul lui.
 Grou de scutla vremea mort, iar truda
 Impusa-mi fu prin iaduri sa strabat
 Spre-a scoate-uu delu din cerul undu-i ludo,
 Din cel mai jos si-obscu si'ndepartat
 Extru de cerul ce'ncunoscatoate.
 Plie drumul bine deei, nu fu ngrizat.
 Ati smore ce-atat de reo putabatoate
 Incinge-ocazul-aprinselor norminto,
 Si-a'ntro nu mai cu sila'n el se poate.
 Mai multe-a spus, dar nu lo mai tin minte,
 Caci eu de mult tuitisem ochii mei
 Spre noptul hru cu varfu-azel ferbinte,
 De unde-au rasant deodată trei

strapung
 37
 Noi tot avem bieu, desi nu
 alungu
 mone
 Varui eu bine cum un val el puse
 Pe ce neptu cu ce-a sfarsit sa tica,
 Si n'a ncheiat asa cum inceputa,
 Si nu putuimi delo-acestea fiera,
 Fiinde' au lasa din spursu: nedepin
 Mai rau nu sear doctum avea adica.
 Tu furedu-acestoi trite scotici mai viu
 Candva dar oeci din primul grad tu care
 Speranta moarta si e uncul chiu?
 Asa intreba. Tar el: Se intampl' atare
 Sa-i fie data sa cu oarecu
 De-a face-acestoi a mea de-acum carare.
 Dar eu, co-i drept, si de-altadata fu
 Trimis aici de-acea tritlo, cruda
 Ce-popte-aduce-uu delu in trupul lui.
 Grou de scutla vremea mort, iar truda
 Impusa-mi fu prin iaduri sa strabat
 Spre-a scoate-uu delu din cerul undu-i ludo,
 Din cel mai jos si-obscu si'ndepartat
 Extru de cerul ce'ncunoscatoate.
 Plie drumul bine deei, nu fu ngrizat.
 Ati smore ce-atat de reo putabatoate
 Incinge-ocazul-aprinselor norminto,
 Si-a'ntro nu mai cu sila'n el se poate.
 Mai multe-a spus, dar nu lo mai tin minte,
 Caci eu de mult tuitisem ochii mei
 Spre noptul hru cu varfu-azel ferbinte,
 De unde-au rasant deodată trei

De-acea tritlo compusa de

Si mai
De cerul cel

Sin el a da
nuu cu rau

El templo es un templo de adobe

De sânge plutea furie infernală,
Ce-aveau miscări și chip ca de femei.
Cu hidre vorbi înjurătoare lor zale;
Cu păr de respici mărunt.

38

Virgil pe aceste scene-ale Reginei
Durerii cei de vece, le cunoștea
Și iată a țis ferocele trimii.
În stânga lor Megera plânge-acu,
Și Aleto este care n'areapla plânge,
Trisifone-î la mijloc." Și tăcu.
Pe piept cu ghiarele s'implorau de sânge,
Și- urlau batând în palme-are că eu
Suntam cum spaima spre Virgil mă strânge.
Medusa hoi, are strigau marea
Să-l facem piatră, și priveau spre mine,
Spasmarcă n'el atacul său Tesu.
Întoarcete și nchide-ți ochii biru,
Mi-o țis Virgil, că n'ai să mai vezi stelu
De-apuci să vezi pe forgo dacă vreu.
Vorbind m'a'ntors chiar el de către ele,
Și neaparându-î palmele-nu de-ajuns
Și-a'ntins podis și-a' lui peste-ale mele.
Voi cei cu spirit ager de palams,
Cătați aci n'cântare mea cuedată
Sub vălul ei ce n'văt îmi țare-arsu!
Și iată atunci pe balla tulburată

Facea între maluri apa să se sbată
Cum m'ntă al fel un vânt ce prie călduri
Contrarii noastre m'ntăjosi cumplite
Și n'fure bato biciuind paoluri
Și crengi rupând le-arsăre risipite

Și n' a putea mbrăcat trufăre-î drum
 goneste n' adăpost păstori și vite.
 Lăsându-mi ochii apoi: privește acum
 Acolo sus pe spuma cea albă
 Și pe unde-î mult mai gros cumpătul fume.
 Păreau când sunt năpădă înimă,
 De năpădă - un stol de broaște năpădă
 Și adăre și afundă prin nămol de frică,
 Vărsat am mii de deluri ruginite
 Fugind de unul ce-l vedeau că iese
 Prin piatră trecând pe stix cu tălpi urcate.
 Prin țară-î stănga și o treacă adese
 De o parte dând alt fum de
 Și alături era de ce părea să-î pese.
 Cu bine-atenție că-î sol divin,
 Mă întoarce spre poet, iar el spre mine
 C' un semn să stau pe loc și mă țin
 Ab, cât pare de marios cum vine!
 Sori la poartă și o deschide-apoi
 Cu varga lui, căci larg s'ar de sine.
 Goniți din cor, și al lumii întregi goniți,
 Vorbi trecând pe pragul înăpădă,
 în voi

De ce năpădăți vopruți vrei

Și care- adese v' adese spor durerii?
 Ce-afet' a face rostul năpădăre?
 Ati și uitat ca Carber nu nădădă
 Și gât și ceafă fără de păr le are?
 Se întoarce-apoi pe-acel drum murdar
 Și n'a vorbit cu voi, cum n'are-avute
 Să stea un om dăruit de-un alt amar
 Decât al celui care-î stă năpădă.

scrit

scrit

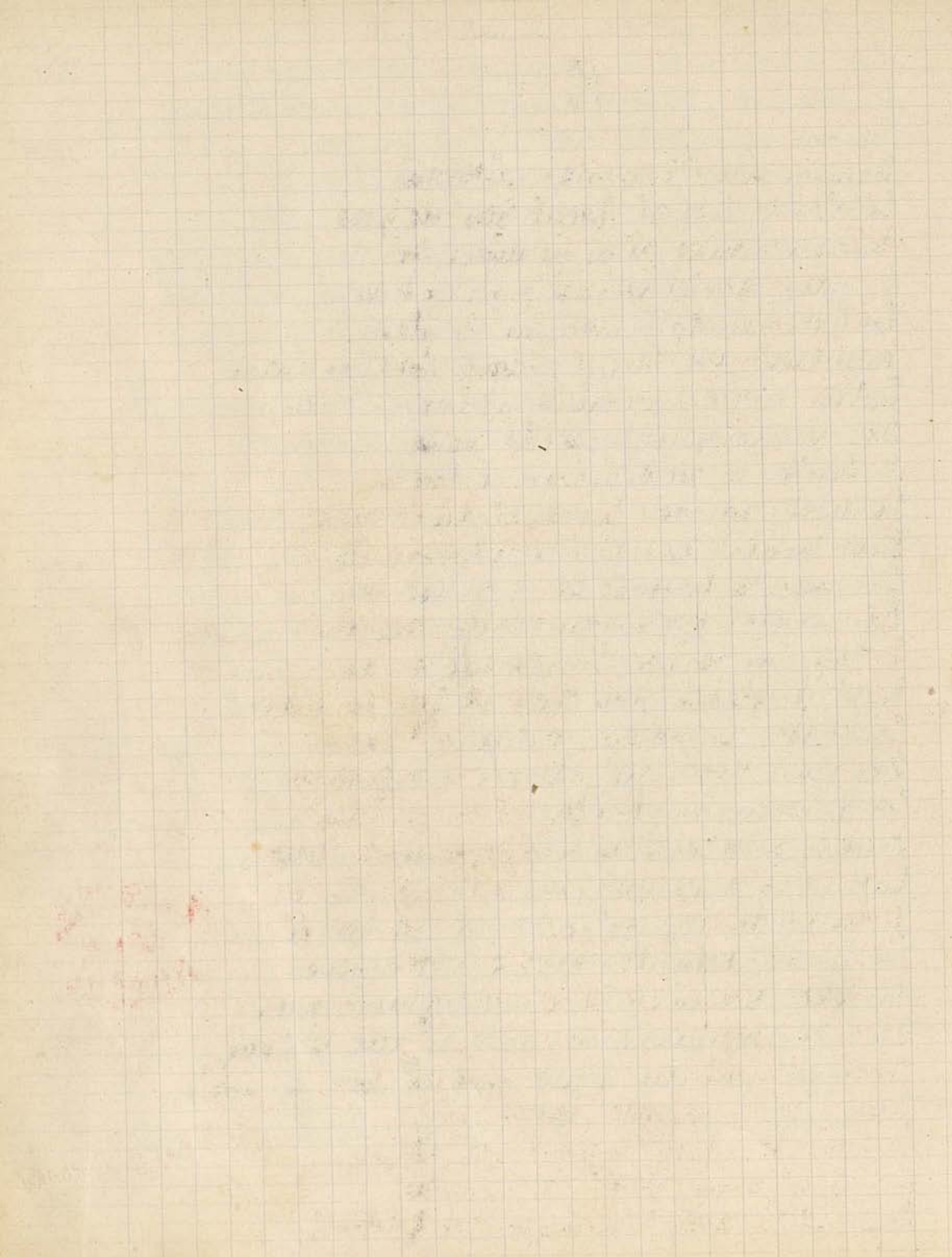
Văzând că poarta nu ne-o mai încue,
 Noi mersem deci, vechiată de vorbe sfinte,
 Și intrând, căci n'a fost nimeni să împue,
 În cel ce-atata dor se văd avea
 Cui poate fi și-atase-o cetăție,
 Când fui în ea, privind în jur, văzui
 Un om în camp, întins spre-oricare parte
 Și plin de plâns și carne-adâncul lui.
 La doli-unde Rodanu'n bălți se împarte,
 Sau cum la Pola'n fată cu Cornarul
 Le-ai tărie tărâmi spalându-î ne-o desparte
 Morminte multe neolnicesc hotarul,
 Așa era și-aici în orice loc -
 Și-aici, frere, -î mult mai mare-amarul.
 Căci arde întins printre morminte-un foc
 Le-asa le'ncinge că mai ros nu poate
 Priu arde-a face-un fier nici un mijloc.
 Și-al lor capac era deschis la toate.
 Și plâns era din ele-amar și-astfel
 Ca acei-un neam abtând părea că-l secole.
 Dar eu: maestre, cine-î neamul cel
 Le-aci îngropat el
 Priu marele sau plâns spuiind de el.
 Cărnesc pe esecii aceste scrine,
 Și-adaptii de-orice sectă, el mi-a spus,
 Și-î mult mai mult, decât ai crede, pline.
 În ele-asemeni e cu-asemeni pus,
 Dar n'au un chin egal, ci după treaptă.
 Și-apoi, pe-un drum ce e între zid ne-avdus
 Și-acestă martiri, întors pe mână de capăt.

11. 11.

Varianta

scriere

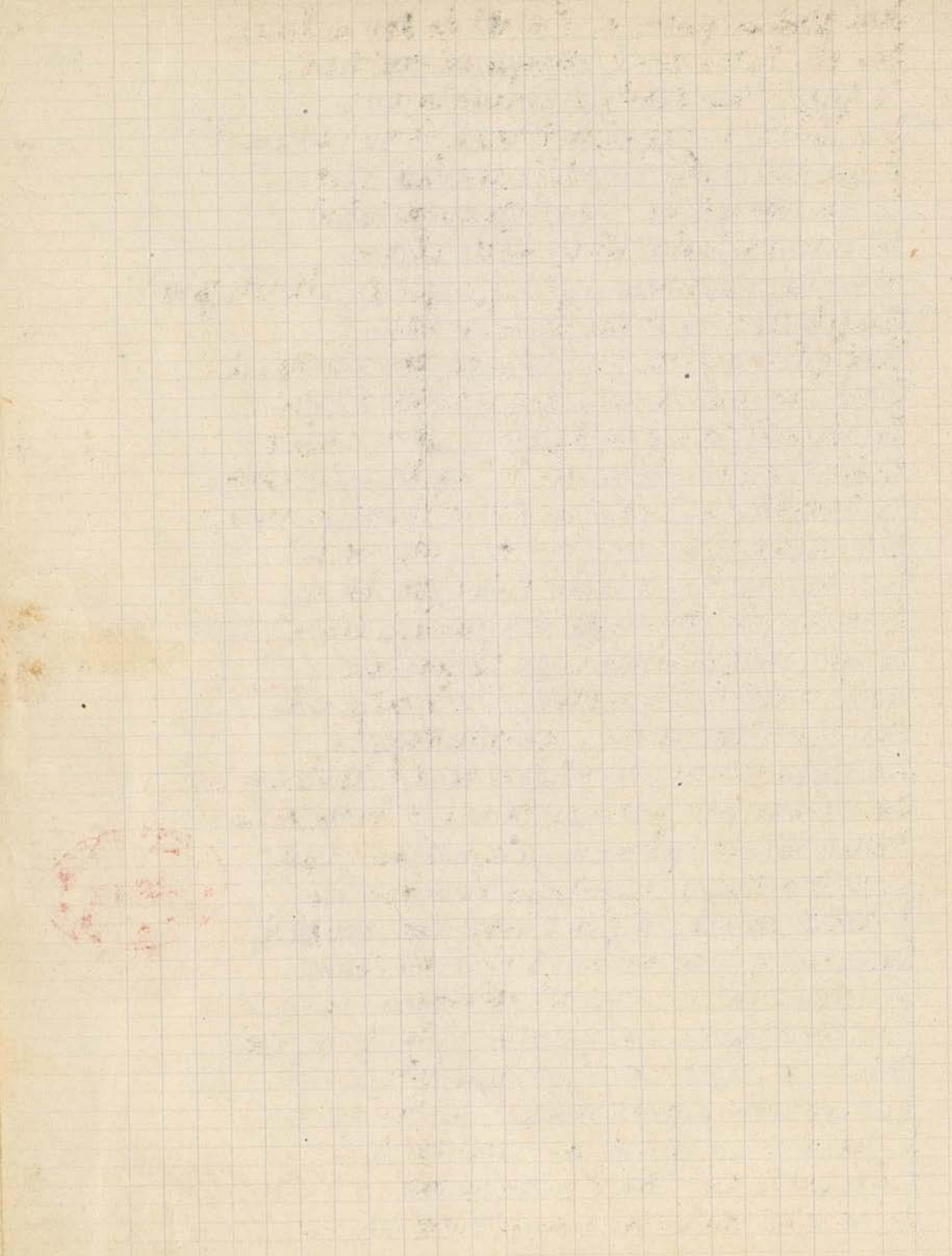

Unu am acelu îngrușteî cărării
 Ce e'ntre zid și focul far' de finé,
 Maestrul meu și eu, în urma lui.
 O, naltă geniu ce mă porți cu tine
 Prin văile împii, cum tie - ti place,
 Vorbeste - am. Lis, și - alină doru' n mine.
 Putere vedea pe - acel popor ce face
 Aci în sicrie, căci pârțile nu-s
 Și toate - și au deschise - a lor capace.
 Închide - se - vor toate, el mi - a spus,
 Dăe Tosafat când s'or întoarce iară
 Tot însu' n trupul ce - l avuse sus.
 De - aceasta parte - un cimitir separe
 Pe tot, cu lipicer, pe - ai săi cizaci
 Căci sufletul prin trup îl fac să piară.
 Tar altor întrebări ce mi le, faci
 Răspuns avea - vei chiar aci, n genune.
 Ca și dorinții - acelei ce mi - o faci.
 Nimie n'ascund, ci vreau, părințe bune,
 Cum înșule te ai vrut să mă dispui,
 Și nu de mult, puțină vorbe - a spune.
 Tu cel ce - așa de - oneste vorbe spui
 Și treci vârsând cetatea înflăcărată,
 Te rog Toscaru - oprișe n pas să pui,
 Căci esti născut, cum graul tău to - arată.
 Dăe nobilo cetate, carei eu
 Cui poate eu povara - i fui odată.
 La glasul asta, facă ca să vreu,
 Când el e' dind, în serue, cu frică

se va
l

mes

- i fu poezia mare
canta

Mai pînă puțin mai mult de dormul meu.
 Dar el: Tulocare-te! neapă să-mi țea,
 Ce faci? Nu veri pe Farinato care
 Dă brâu în sus, din groapă - i se ridică? "
 Fixai deei ochii în ochii-acestui mare.
 El sta samet cu capul și cu pieptul
 Părând că lădă între nimic îl are.
 M'a mîpîns atunci spre groapă lui de adreptul
 Năgîl cu mazo sa ca înimosii,
 Lăcărdu-mi seurt: Vorbeste ca' înțeleptul.
 Când fui sub poala groapei sale totu,
 În treacăt m'a privit, păsărind cu eruit
 Provre putii: Ce neam ti-au fost strămoși?
 Eu vorînd să-i spun de toate în amănunt,
 Nimic nu i-au ascuns și i-au vorbit.
 Și atunci el a născut puțin din frunte.
 Și a lăc: Cu mine ai tai parînti cumpelit
 Ca și cu ai mei cu totu, se purtără
 De aceea în două dăți i-au și gonit!"
 Bērî goniti, cu totu se'nturnară
 Răspunsei eu, și ntămi și al dollee rînd,
 Dar ota art' ai tai nu ti-o mătără.
 Darui pînă în barbă-atunci rotînd
 O umbră capu în groapă ceo aprînsă
 Și cred că ceo în gemenchi era serînd,
 Și în jurul meu privi păsărind cuprînsă
 De mi gînd c'ar fi și altcineva cu mine,
 Dar când speranța întreaga în ea fu stînsă,
 Plîngînd mi-a lăc: Inogenul tău de vine
 De sine-adus prin neapă-uo' nchisoare,
 De ce nu e și fud' al meu cu tine?
 Răspunsei eu: Nu vin cu a mea valoare.
 M'aduce-acest ce-astăpt' aici, și cîu

G. a. m. e. i.
 Cu m. m. e. a. u. a.
 m. e.

Al vostru quido nu-proa-i' dote-onocare.
 Si - al sau curvânt si felul carnei lui
 Mi-au spus do-quis pe cine-l au fată
 De-aceea'n vorbe-asa deplin si fui.
 Atunci sarind în sus: El nu-i în viață?
 Nu-i dote, - ai tis; deci quido nu-a murit
 Si'n dulce soare nu se mai răsfată?
 Dar când apoi vaseră că n'au oprit
 Si - nu pregel sunt amân'a mea vorbire,
 Căsu'ndărat si nu s'a mai iut.
 Dar celolalt măret, el care-oprire
 Mi-o pus în mers, n'ei coastă n'o misca,
 Nici cap el nu, nimic nici în privire.
 Că ei, vorbi întregind do-mudo-a'ncetat
 Nu'nvat' al vostru chip de întors oasă,
 Mai mare-amar imi e decât ast pat.
 Dar Doamna cea do-dici nici n'o să iasă
 De cinci ori tece dăți din cuibul ei,
 Si - ei si ce greu această art' apasă!
 Si-asa cum iară'n lume sus te vsei,
 Sa-ni spuie de ce-i complet vendurătorul
 Popor în orice lege-a sa cu-a' mei!¹⁶⁶
 Măcelul face, - am tis atunci, si omorul
 Ce roz face al Arbici rân, prin tine,
 S'aducă'n temple-aremeni legi poporul!¹⁶⁶
 Dar el, clătindu-și capul, cu suspine.
 Nu singur fui; si cu-altu de m'au dus
 Nu far'o cauz' am mers cu ei, veri. bine!
 Dar singur, când să dăruim- au propus
 Că bebie Florenta dăruimată,
 Fui cel ce-o apărai cu fruntea sus!¹⁶⁶
 Găscare' a la sământă pace-odată,
 Răspunsei eu, si rogu-te, din minte

presbit

cuv. sau ambele
ghose

{ abal... vedem

V. M.

a fel ca lui

28

Căso le abal
gandCăso le abal
lot ca anti
doctore

Să-mi cupi un nor ce-o tine întrecută,
 Voi par că-ți prevedea de mai înainte
 Le timpu 'n viitor cu sine-aduce
 Dar altfel parc'ar fi cu ceri prezinte?"
 Vedem cât poate și un miop să apuce,
 Vedem ce voadă 'n viitor va pare,
 Atat ne-a mai lăsat supărutul Duce.
 Dar când s'apropie-orîntul, ni-e oarb'orieare
 Stîntă ne-ot stăim de nu ne-ar spune,
 N'am ști nimic de umora voastră stare.
 Deci poți vedea că întreg ne va apune
 Și daru-acesta 'n clipa când tăvor
 Pe poarta vîetii secolu vor pune.
 Ahurei, ca și străpuns de-al culpei țor:
 Celui carut sa-i spu' acum, fă bine,
 Că fiul lui e viu la cei cei mor
 Și preget la răspuns de-aveu în mine
 Sa-i spu' că am fost gîndind cu dubie-acel
 De-acu eroare - și alb' acum, prie tine.
 Măestru m'a chemat atunei la el.
 Probit deci mai cerei să-mi spu' mie
 Le soti mai are - arlând în acest fel.
 Cu mine-acoalea țac mai mult de-o mie,
 Daci e și-Uboldiu, și Friderie
 Al doilea, țise, și de-ajuns să-ti fie.
 P'ascuse-apoi, iar eu spre-al meu antic
 Poet mă'ntoarsei, frămăntu' în mînt
 Cuvantul lui, părănde-mi iimie
 Porni Virgil, și 'n mers așo' năinte
 Mi-a țis: Co ai ca est pe gînduri des
 Tar când i-am spus acele țari cuvinte,
 Răstine 'n mînt tot ce ti s'a spus
 În contra to, și-ascult' acum aci,

Mi-a zis Vurgul, un deget ridicându-l:

În fata dulcei case când vei fi
Al cărei ochi văd tot, al vetei tale
Întregul drum prin ea tu îi - l vei ști.

Spore stănga înțarsem iar' o noaptea cale
Lasand în urmă liolul, și ne-am dus
Spore centru - apoi pe - un drum ce da într-o vale
Le pân aci - și s'aralea putarea în sus.

Infern

11-15

supra Jordan
v. inquis

Dar pentruca vâsând de-ajuns să-ți fie

Pe culmea unei nalte mîpi, plădeta
Rotundă din piatră mare co-avîlmă tăc,
Poseam pe-o culme-acum și mai cîmplită.

Și-avei silite de abuzi rai co-fac
Adus de jos o poezie, putoare,
Am stat să ne ferim după un copac
Al unui larg sînie co-avea sensoare

"Pe papa Anastasie-l tin pe col
De folie tras pe rai rătăcitoare."

Aci ne cat' a merge neclintit
Sprie-a ne mîlă cu furul co-aburește

Și nu ne-o mai pără apoi de el.

Așa Virgil, iar eu: "Atunci gîndeste,

Cu ce-am umplea, sprie-a nu ne fi răpus,

Ast timp de-aci. Iar el: "gîndere, fîrte.

Acste stăne, o fîl meu, "mi-a spus

Cuprînd în sine-asfel trei cereuade

Din grad în grad ca și cele de sus.

Și pline toate gem de dăburi rele.

Să-ți spun de ce și cum au coșno ele. nîl strîmtoare.

Injuria: Medreptu-i scop oricărui rai co-urgie

Provoacă în cer; și-ajungi la scopul tău

Stîrbind pe-alt om prin fraud' ori silnicie.

Dar fraudă este-al mintii-un propriu rai,

Deci mai urâtă în cer, și-a fraudei crime

Au chin mai mare în mult mai jos un hain.

Cei silnici tin cuprînsul vîii prime.

Ci-asa cum sila trei directii în,

Și coșcu-i construit ca o trîime

colunda
Venirane

cap
Zăpăcitură

Si stăne cînd în
to-obiectele
Sprie-a nu le pără și
fai

mădă

stîndule. co și cele
bucule,

blastemată vîndule

→

umplea vînd

Distinct și construit ca

Ori Celui sfânt, ori tie - ti stătea ea,
 Ori altuia. Tie lui si - averii sale,
 Precum e un clar tomen tu vei vedea.
 Prin sil' apropielui loziri mortale
 Ori moarte - i dai, si sila - i faci averii
 Prin joc si jaf si ^{lucruri} far' de cale.
 Deci cei ce - veid si - s' auzitori durerii
 Si fur' ori prada, tot vor plange - aie
 In primul cerc si 'n orebite serii.
 Prin sil' averii proprii poti sa - ti stieci,
 Si tie, - apoi; deci, far' de nici o fire
 In 'cercu - al doilea, se - si iunici,
 Plang toti acei ce se veid pe sine,
 Si joac' averi, dand bunuri risipiri,
 Sau plang unde - ar fi loc de stări serine.

Poti face sil' apoi Duminereiri,
 De - o blestemi din adane si - i negi fiinta,
 Si - urasti natura sau vi un dar al furii.
 Deci cel mai strimt povor e locuinta
 Podomei si - a Cohorsei si - alor care
 Urasc hulind din suflet Provedinta.
 Dar fraudă, case - oricui ii da mustare,
 Si 'n contra cui se merede 'n la ureaza
 Si 'n contra cui meredere 'n la nare.
 Ast mod, el parca numai desmembrarea
 La Fiea vine prin dragoste si adane
 De - aceea 'n cercu - al doilea se 'nchibeara
 Curvie si fur' si urai si 'nclacime
 Si - abuz si fals si toata lăgăsură
 Si alto - asemeni cai de sporăciune.
 Ci 'n carul prin distruge si iubire
 Ce - avem din firea si pe cea ce - amine

Urmasii se caută cu
 se merede

si - o negi din suflet

si - ac firea
 nău de

dar si nău de
 nău

1. - pot
 2
 si - loziri complete
 si - jaf
 si - apropiat
 orebite
 si - stăci
 si - bunul tau
 se căere

S'adaugă ei sporind ce naste firea,
 De-aceia 'n cerul cel mai strălucit din lume,
 În centrul ei, pe care zăde Dis,
 Tradorii - i' scrie etern să se consume.
 "Maestre-al meu, ce dar îți curge" - am zis,
 "Cuvântul tău și-mi dă distincție clară
 De-acest popor și neamuri 'n el închiș,
 Dar cei ce stau în balta lor murdă
 Și cei purtați de vânt și câți se 'nșură
 Răcnind poveri, și-acei din plozi, do-afară;
 De-i stau și ei lui Dumnezeu în ură,
 De ce nu-s în cetate 'n foc, la fel,
 Tar dacă nu, de ce-au celace' notură?"
 "De ce ingenuul tău", răspuns el
 "S'abate-asa cum nu faci năvode?
 Ori murea la tinteră - altmăsură alt fel?
 De-acele vorbe nu-ți aduci aminte,
 De-al tău "Ilin" în stia tractate,
 Că-s trei promisi duse-măne vrese sfinte:
 Necumpăt, cea credință, cumplită
 De beție? Tar primul dă mai mică
 Ofensă 'n cer, deci mai puțin și bate.
 Și-acum de-observi ce-aceasta vreau să tiea,
 Și bine-aminte ții cine-s acei
 Co-afară plâng, mai sus, nu 'n foc adică,
 Tu poți vedea de ce de-acești mizeri
 Deoparte stau, iar Dreapta cea verace
 Mai blândă și are aici mâna ei.
 Oh, roare te, ce-oricare nor desface,
 Tar când explici m'albești, în cât, precum
 Îmi place-a ști, și 'n dubiu - a fi îmi place,
 La pînute - acolo întoare-mi-te acum,
 Când tie că-ți fi 'nșultând cămălăria

Ori sunt past

Ori nu-ți ai zăd
acele vorbe.
 Tu poți vedea de ce nu
 stau aceste mizeri
 Și-au alt

V. M.

se la notăre?

Luci P. an xăsiușii 2007, 2. face

Divina milă, si-nu arată cum? "
 "Nu singur într-un loc filosofia
 O spune cui voeste - a cerceta
 La firi voastre - i este obârșia
 Divinul intelect și arta sa.
 Si-n fizică, dae o cetești, nu toată,
 Ci-n prea putine file vei afla
 Că firi arta - cât e scris să poată -
 Și să si umi maiștru 'nătăcelul,
 Dece e lui Dumnezeu ca și o nepoată.
 Dintr'artea două, do-ai aminte felul
 În care Facerea de-Adome hăteară,
 Nu om își ia și viața sa și telul.
 Cum însuși un cămătar' alt drum urmează,
 El ia 'n dispreț și firea și-arta case
 Și dă ei tel, că într'alta el sperească.
 Si-acum, să vă, că-i timpul de plerare.
 Spre țori și țede schănteior' acum
 Și ntors detot spre-apus e Carul-mare
 Tar pe-unde-om scoborî - i de parte drum.

Elu natura și sperească
 Oia și dispreț.

Si... timp de mări, ur. hăte

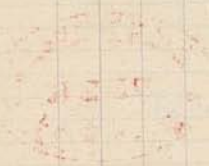
no schănteior

12

Cumplit un scoborâr' acea gamadă
 De stanci era, si-n spaimă-atât de plină
 Că orice om i-ar fi năpădit să-l vadă.
 Precum prin hămeș sau prinți altă viață
 Din jos de Trento, pe-a parte-o vâii sale
 Pe-Adige-l strimtoarear' acea muniă
 Încât din culmea de-unde a curs la vale
 Se fac până pe zis prăpăști-adăne
 Încât cei ce-or fi zis n-au mei o cale

nu găsim

Se poate caia. adora peste alii
Lucru sub mînc, unelte de pînă

Doce veni de lăce - o mare prada
Ira dar lui Dîd din Tădul de mîsă

Otare - un cliu făceau și - acoste stănei,
 Și sus pe respirări, tături să facă
 Răsinea Cotei, monstrual, sto pe brăne,
 Scărborul Lămistit în falsă vacă.
 Văzându - se - ei neput, să muste'n sine
 Ca n furio - acel ce n are - altes să - i facă.
 Virgil atunci spre el : "acel ce vine
 Tu poate crezi că - i principele - Atenei
 Acel ce ves a stius suflarea n tine ?
 El nu - i adus de vrăjile violenței
 Sorori ce - avusi, fugi, fura, și feroste,
 Căci vrea să vadă carnea ghehenei.
 Precum un bou, ce n clipa când primește
 Toporul n cap, își rumpe furia lui,
 Nu poate - umbla ci bea se npletește,
 Ora pe - această fiară o vârmă.
 Și atunci Virgil : Da hie, cât timp pe fiară
 Tu n furio - o vârmă, prin parul ce - l făcu.
 Pe coastă n jos porniră adoră,
 Pe pietre cari zăceau peste abis
 Sub mure - adă, prin noua lor povară.
 Mergeau gâdindu. Dar el : Tu poate, a vi
 Gâdeste co - i răpa asta apărâtă
 De monstru - oest turbat ce l - au ucis ?
 Dar vreau să ști și tu că întâia dată
 Când fui aci n adăncul iad oder
 Aceasta răpa rea n'a fost respirată.
 Dar nu năuie mult, gâdit de m - s,
 De ce - a trecut prin iad biruitoare
 Ce - atât de mare pleau lui Dis i - a dus
 Cămplit s'a scuduit din tălpi ponorale
 Acest murdar, încăt creșu co prinde
 Întregul univers să simt' amorul

Trebuie ca să scrie
 în clipă

în clipă

în clipă

în clipă

Al treilea, Eol ce furcă, avea doi fii.

le 'n haos lumea mai ades o 'nciude
 Cum cred mai multe, si atunci
 Aceste stane vechi si aici si altunde.
 Si acum priveste, caici pe aproape cură
 Un râu de sânge 'n care fierb de vechi
 Câte râu prin silă altora făcuse."

Ah, oarbă furie, poftă ce nu treci,
 Cum sbati în scurta viață biata gloată
 Si 'n cea etern' ora de râu ce-o neci!

Si larg vășui în sant, ce merge roată
 Precum mi-a spus Virgil, si încenjurând
 Trucize - a astui cere câmpia leată,
 Tar într-o el se naltul zid fugind
 Vășui aruate Cantare cum se nșio,
 Cum vii, dup'a lor fel, umblau venind.
 Vășuindu - ne venind, ei totî s'opriă.

Tar trei au si povnit din ceata lor
 Si proaspete săgeti pe arc tocmită.

Tar unul de odeparte: Ce ponore
 Vi-e dal? Voi doi ce scoboriti priporul,
 Vorbiti din deal, caici alt fel vă dobor!"

Vou da răspuns, a tis conducătorul,
 De aproape lui Chiron; caici nu spre bune
 Lucrări te-a 'nșur pe tine-apruri Totul!"

Si apoi: „Acasta-i Nos" a prins a-mi spune,
 Murend de dragul mandrei Dezavire,
 Prin propriu sânge-a vut să se răsbune.

Acel ce-si tîne 'n piept a sa priver
 Chiron e, cel ce-avii pe-abel în casă
 Sînt mii ce 'n juru-ocelor santuri? pasă

Si haos săgeti în suflute cari ies
 Mai mult din râu decât au drept sa iasă."
 Spre-acele fiare sprintere - au pures

dar caută în vult

cu cap de
 si-asa de râu o nșur

în clipa de

?

el

fel

Furcand
 si-e dal

Si după ce - a arzei creștătură
Cheson ol barbei stuf putre l - a dres
Distfel despădurindu - si larza - i gură
Vedeti si voi, fărtați, că se clătără
Ce - atunge - acel din dos pe unde cură ?
Piciorul mort nu face - ase, pieste.

Virgil, ce - i sta la piept, în locu 'n care
O fire - a sa cu - a dona i - o înălănește:

E viu a tis, si am înșarcinare

Să merg, să vadă iadu 'ntreg, cu el;
Nevoia - l poartă, nu v' un plăc ce - l are.
Vor cine - mi dote - o slujbă de - acest fel,
Orare cantă 'n șantă, locuintă -
Ce nu - i țian, nici eu v' un duh mizel.

Pe - acea pulesc deei, ce - n' dă pulintă

Să trece pe - acele căi îngroșate

Să - mi umul duce - ai lui, mai de credință,

Si pe - unde - i vad prin hân să ne scoboare,

Si 'n spate treacă - mi viul, căci altcum

N'am cum să - l trec, că nu e duh să sboare.

Spre dreapta să Cheson să a întors acum:

Te întorec, nes, si du - i, si la întolinte
Cu alt v' un stol, tu fă - să - ti faci drum.

Si - alungu - acelei ape clădită,

Priveau, urmând fidele 'nșotitor,

Pe fectii - acei ce scot urlări cunșplite.

Înșift până sub ochi vărui popor,

Dar nes: „Acestia - a cei care pradare

Si - acei tirani ce - au făptuit omor.

Plâng rețele făcute 'n chip de fieră

Si - al Ferei down si Dionis hainul

Co - a dat siciliei ani de jale - amora,

Ast cap cu pleto negre - i lăselul,

Si stănd sub pieptul lui
ubutul dăre
La locu 'n care dona fier
unșto,

condue
Si - o sil 'aici, nes
facul il adue

Se face pe - o cala
atal

Si paze por la
vad,

iar

Si care fieru
urlari

Dineoa', si - aici cu plote mai deschise
 A fost Obvio d' Est, si cu deplina
 E drept ca fii - i proclat il neie.
 Privi spre duse - atunci, dar, altele noi
 Aceasta - ti fie intai aici, imi use.
 Nu mult mai mersu Nes si - opri popoi
 Privi spre - o gutta pana in gat intrata
 Precum pare, intr' al sangelui si voi.
 Si - o umbra ni - arata, stand izolata.
 Aceasta - i neigas inimii - aei
 Ce si - ati mai e la Terna onorata.
 Vatu cu cape intre, de - aici, murei
 Eriti din rai, si - apoi si pana in sale,
 Si - aici si cunoscui pe multi din ei.
 Si - ora scadea mersu cunplita vale
 Incat de - acelu doar gloriele in vala
 Si - aici priu sant, no - a dat si vadul cal.
 Usa pecuie vineas' a tot scadea
 Cum veri, pe - aceasta parte rosia balta
 Vorbit - a Nes, as vrea sa crezi ca ea
 Probeste - astfel pe partea cecalalta
 Adancul ei pana ce - ajunge unde
 Tiranii stau sa urlo, si in dolalta.
 Deolo vre Justitia sa - i sufunde
 Pe - Atila cel ce - al lumii bieu fusese,
 Pe Pirh si Iext, si - ameste' a lor unde
 De plaur cu spuma ce din clo cot ero
 Uteru doi Rinieri, varliti in iad,
 La multor cai le - au dat rasboiu adese,
 Tar el se intoarse - apoi trecand prin vad.

aici si - li fur aceti
 n' au

si stand
 O glote ne - arata,
 ce st o acata

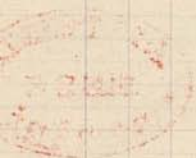
V. laet

Vatu de - aici ieseti
 apoi murei
 In utrapul cap.

murei glorie
 rasul cal

Vorbi lauramul, sa
 nu

de la te-asi

Scot plansele prin pomii

Nici n'apuse Nor a trece-acum,
 Când noi într-o pădure ntram, grozavă,
 Ce n'avea nici un semn de nici un drum.
 Tar furtiv ei nu vede, ci bolnavă,
 Nu liuse crengi, ci stâmba și nodale,
 Nu spunea în pomii ci numai spini și otravă.
 Tutro Cornet și Cecina infundate
 Pădurea ca arla n'au, nici mai puțin
 Deci mistreți ce urăsc câmpii arate.
 Și aici au cuibă spursatele Harpă,
 Căci, dănd de stire-amarul ce-o să-l pată,
 Din insule-au gonit pe-a Troiei fii.
 Au aripi mari, dar de-om și piept și fată,
 Cu pere-un pântec larg și ghiare-având
 Și-apusuri plâng prin pomii far' de viață.
 Se ști de-aceia, pân a nu fi ntrând,
 Că esti acu ntra vâii-acea genune
 Ce-a doua e, și fi-vei până când
 Pe-aprinsul prund piciorul li-l vei pune.
 Deci câtă bine și vedea-vei stări
 Ce nu le-ai crede numai do le-as spune.
 Simțiam deuri din orice parte-oftări,
 Dar nevrând d'unde-ar putea porcede
 Steteam un rob al muzii tulburări.
 Cu cred că el credea că poate-az crede
 Că atâtea vâii un neam ar fi gemându-l
 Ce stă printre copaci și nu se vede.
 Do-aceia-nu șise el: "Nu spin rupându-l
 Dintr'este plante-orî de-unde-li este placul,

ne apu
 Nea nu era durcolo

Durcolo Nor mei n'apuse
 acum

semne de mei inf
 a moral-bolnavă
 sfid
 sau

Scot varle

deci, înca
 esti aci

oftat

și aza n'apuse
 cu totul lăst

nu
 Ce-aceia sta printre
 crengi-

Eu vorbesc de versetele lui
ne-adese

Deerjant, Raula de la, de as l' putu se creda
so creda o.

Ca mîna cu el mîna vers putu

ntins

Vedea li-vei fals întreg în tine gîndul.
Întinsei mîna deei și-ai rupt din cracul
Cu foi o creangă a unui mare spînu;
Și-ai neri: de ce mă rupi strigă copacul,
Și-umplut de sânge negru ca din vin
Din nou strigă: „do ce mă mai despoi
Din mîni sau stîl de milă n'ai tu în tine?”
Nai oaremi fost-am și-ari copaci cu foi
De noi lîr' ar putea mai mult să-ți pese
Chiar suflote de sarpe de-ar fi în noi.
Cum vorbesc și la tăcîmii vorbesc adese
Că ard-o-mi copacii, iar altul gen
Și sfîrșite prin vînt ce intruna iose,
Lîvînt și sânge-asa intraccesi vreme
Cînd din tronchi; iar eu, lăsînd să-mi cadă
Ce-am rupt, steteam ca omul ce se teme.
Și-a lîr' Virgil: De-ar putu să creadă,
Rîdîndu-l, ce n'au voit să-i spu
Li în versul meu putu într-un loc să vadă,
El n'ar fi pus pe tine mîna lui.
Dar necesarul fapt mă împîrse-a face
Prin el un act ce nici eu nu-l creșt
Dar spune-ți cine-ai fost, ca să te împace
Și fînna ta s'o împropătore- alînd
Tu domnea în care-i seris să iasă în pace.
Dar el: „Nu pot să tac, atât n'aprinde
Frumosul li grai, deei nu vă pară greu
Că în vorbe-aceu putu ma vorbîntînd
La iuina lui Fridene sînt eu
Deel ce ches-avui, și-asa cu neclul
Știune so n'au și so descum cum vreu,
Întat eu singur ai aveam secretul.
Fidel pusat-am slăbo cea regeară

laseri să
fui stănd

meu

gaur

uram no-ten

arfel
art dulce

avut-am ches

Treacă pe-aici de-alta vreme, bietul!
 Dar cînta cea tot treacă să pîndească
 La curte de regi, cu ochi făr de rusine,
 Un viciu - al curtilor și o ciuim' obștească,
 Pe totu cu vremea - i' asmută pe mine,
 Și - aprinsu - apoi aprinsesă pe August
 Că n' negru - abis cîrui din culmii senine.
 Cîștînd, cuprîns de-aerose și desquî,
 La - mi aflu' n' moarte leac la desondare,
 Tîrîst înii fîi, cu cel de-apurări just.
 Și fur pe-aerasta nouă - a mea nchisoare
 Că mei mi zel de - ofensă n' au adus
 Acestui rege deun de-orice onoare.
 Și - oricare dintre voi va merge sus
 Ridică - mi nemele cel bun co - mi' tace
 Și - acum de-a' primei lovituri răpus.
 Taci apoi puțin. "Fievolă tace"
 Mi - a tis Virgil, "ai vreme-acum, socot,
 De vii să stii mai mult, să n' tebi ce-ti place."
 Tar cu: "întreabă-l tu mai bine tot
 Ce crești și stii c'a mea dorint' o năpăd;
 Cu prea mă simt miscat, și n' au să pot."
 Deci tise - asa: "Robite suflet, dăcă
 Voesti ca' n' lumu el cu diag să - și pue
 Cuvîntul pentru tine, - atunci să-ti plăcă
 Să spui cum poate - un suflet să se nene
 Înti arti copaci? Și din prisoarea lui
 Mai e putintă de-a scapa de-aci, sau nu-e."
 Suflat - o trunchiul tare - atunci, și - a lui
 Suflesc' n' glas so întoarse spă - a vo spune
 Și - asa nu - a tis: "Pe scut o să vă spui.
 Pe-un suflet mămos, cînd în răpunie
 El singur al său trup ce-i fu copacul,

artfel

bunul meu

face

că

și dala-i
 orece
 talanta do-
 scapa din
 ei.

Cînd omul din
 timpul propriu

si si locul
glia lui

Minos aci 'ntre a saptea gura - l pune.
El cade 'n crâng, nu unde i-ar fi placul,
li - acolo unde - l arsarli destinul,
si - aci neolind, ca 'n brarda lui alaul,
Vlastar el cîste si deose spinul
Pe care - l pare karpule de foi
Si - i dau dureri, dar si dureri - alinul.
Ca si altu - ale lor spoli - asa si noi
lata - le - vom, dar nu spre - a fi 'mbracate
Ca - e just sa n'ai ce singur iti despoi.
Dici le vom tari si spaurate
In crâng le vom avea, oricare ius
Do propriu - i trunchiu al umbrei turnentalo.
Noi stam mereu la spii, cu capu' ritus,
trairand ca vrea si - altce sa ne mai spuno
Cand far de veste - ne sgomot ne - a surprins
Lanu si pe - acci ce sunt ca pe - o furtuna
Venind mistet in partea pe - unde stau
Si - aud si câni si crengile cum suno,
si iata 'n stînga doi cai alergau
Si goi si sfarsiti, fugand orbete
Ca 'n crâng ei orice piedec o sfarmau
Dar cel gonit : O moarte - acum, soseste!
Dar celalalt, cretand ca poate calca
Prea neet : „ O, lan', asa de vomiceste
Tu n'ai fugit la Toppo 'n joc de haleo."
Si poate - apoi, ne - mai - sufland usor,
Face un grup din trupul sau si - o saleo.
li 'n urma lui tot câmpul fu 'n nor
Flamand de negre si de intî catoale,
Părând ogari scapati din lantul lor.
Sărind au rupt bucati si bucățele
Cu dintu 'n cel ce - ascuns 'n saleo fure

avea - le vom

+ venind

si - poame in mistet

scuturandu

si - o urmasie a lui

ogari lasati solo
ca lant

avemuri

si acum din dar tot alerdul padun
do uit si negre unde lant
si vor

Și triste membre - au dus în gură cu ele.
 Mă a prins atunci de-o mână și mă duse
 Virgil la salcia ce rădădar plângea
 Până creșchi pe care sânge - aie le - umpluse.
 O Iacob^{do} Bonet - Andreă, el se boala
 Și ai, ca intrând în mine, tot te înhală,
 De-ai fost trăind misel, ce-i vina mea?
 Când feru în stele - apoi Virgil în fată:
 Tu cel ce printr' atâtea răni cumplite
 Și plaur și sânge scoti, ce-ai fost în viață?
 Dar el atunci: Oh, suflăte venite
 Ca să vedeți marelui de rusine
 Prin care - atâtea foi mi-au fost rapite,
 Sa le adunați sub tristul trunchi sub mine.
 Eu fui din urbea, cui Rotorătorul
 Schimbăte-i - a patronul prin cu sine,
 De aceea primul cu-arta sa dă zorul
 Și băntue maten; și un rest ferice
 De nu i-ar fi păstrat pe-un pod poporul,
 Aici ce-o reclădiră în vreme proprie
 Pe spura dăusei, după hui rămasă,
 De geab^o ar fi muncit ca și o ridice.
 Eu furci mie-mi făcui în propria casă.

Ca martur al lui
 murea

cud

de la m. în vau

14

Acele risipite foi le-au strâns
 Și împins de-al bocului natal iubire
 Le-au dus sub cel ce-a răgușit de plâns.

De-aci s-orine la punctul de întâlnire
Cu-al toalea case, si unde-apare 'ntreaga
A sfinter' vrei o goarnica 'ntocmire.
Dar luenul nou mai clar să so 'ntelegă
Va spune c'am fost pe-un ses, pământul cui
Ori carei plante viată 'n el i-o neagă.

Cumna 'n jur pădurea o vărui,
Precum si ea de sânt e nemurată;
Si-am stat aici 'n 'extremul plinet al lui.

Au sters nisip, uscat si des, s'arata
Pe 'ntregul ses si nu altfel decum
Ne spune Carlo că-l văruse-odată.

O, fantea răbunare, cât acum
Vei fi ngrozind pe-oricine-i cel ce-unde
Ce-amare stări vărui si pe-acest dnu.
Trav mari gloate-aici de umbre unde
Si toate-avear plângând cu plânsul mare,
Având, pe cum părea, grădote tunde.

Lăceau pe-ope-o scară 'n nemis care,
Si multi seadeau stărcind faptera toată.
Dar altii 'n jur fugeau fara 'ncetare.
Aici ce fug sînt cea mai mare gloată
Tot cei ce s'ac sînt tuxa mai putină
Ci 'n schimb ei pot mai mare plâns sa secolă.
Si fulgi de foc pe 'ntregul ses, cu lina
Tădese pe 'ntregul ses, mescu m

Cum ninge 'n Alpi cand orice vânt s'alina.
Aşa cum 'Alexandru' 'n tări la Ind
Văru nîngându-i foc pe-ostire-odată
Ce-ardea mescu chiar si cărut fiind,
De-aceia puse-ostarii săi sa bată
Cu talpile-acei foc, căe se stingea
Mai lasne-astfel văpaio divizată

in rîm
si ne aoga

Tot ipotul e dea' omne si uia

Eurel co-o for de Colo

leptato

faptra

Gas cal mas mare
Stol acceie
curu

Ser - gura

varut

Se-ntur... (faint text)

dincolo

Ma sub ei lot neco l opuntia

Acid elem, 21

la sub

de miera

Osa sub ei lot' resu - l' aprindea
 Ca iasea sub avarar acolea focul
 Itern, si - ne chinu duu doua parti facea.
 Si fac' odihna' n' veei lo era jocul
 Sa marelor lor maini cari focul nina
 Il matura, dar altu - i prinde locul.
 Si - au ris: "Tu cel ce toate lo - ai invins,
 Maestre, - afara de cumplita droaie
 Ce sta' strajer la fidu cel aprins,
 Ce mare duh sta' faza sa se' ndoaie,
 Dispret avand si unma semeata,
 De parca nici n' ar sta' n' aceasta ploaie."
 Si insusi el, varand ca - i stan in fata
 Si - a mea intrebar - a fost de starea lui:
 Cu sint, striga, si mort cum fui in viata!
 Speteasca - si Teis pe cel din mana cu
 A prius un fulger cand de - a lui manie,
 In ultima mea trairit eu fui,
 Speteasca - si el, in neagra - i fierarie
 Sub Mont - Gibel, pe toti pe toti ii ore
 Strigand ca si la Flegra' n' batalie
 O dami Vuleare, o da - mi autorare!
 Trasneasca - ma cot vrea, ca tot nu - i las,
 Cu tot nu - i las intreaga rasbunare!
 Si - atunei Virgil, cu atat de tare glas
 Cum nu - l' mai auziu: Caci nu mai piere
 Si si - aici, Capanne, ti - a Rămas
 Tre fia ta, ti - e si mai grea durere!
 Caci nu - i alt chin ca furia' n' focul ei
 Sa - ti dea' ngamfarii' intreaga carnea fier!
 Spre mine - apoi mai bland: l' dintre - aici
 Cati sapte - au mers la Teba ca s' o bata,
 Si - au si pare - a mai avea pe Tei

Coindum ne aital

 Cu - si multa tar
 de plinu

Cubiti

S. auru so iiii ci deute da
Das so dai assen
allendu auru,
Gizhuas unne no marquez (poleto)

Pub. carer lumen ju-

Si-acu 'n despret, cum vorbele - le-arată.
 Dar cum amzis, nevolnicele - furii
 Po doaba - i-runt, si cea mai meritată.
 Si-acum, să mergem. Dar să-ți fie aminte
 Po-aprinsul prund sa nu-ți arze piciorul
 Li-lot pe sub pădure - o i-o înainte.
 Ajunseram tăcând unde 'n priporul
 Pădurii 'n sârmă se vară un câmpel
 De-acu răsată și-are mări în fiorul.
 Precum din Pilicame curge-a cel
 Le apă 'n băi stricatelor împarte,
 Așa po-aprinsul prund curgea și el.
 Si-fund de piatră avea și de-orice parte
 Si-maluri și costuri și pârșur fui
 Că nu mai el dă drum și mai departe.
 Dui-lot co-areci stut cu-ți făcui,
 Decand tăcuseram pragul ce nu pune
 Iagar micicând intrări nimănui,
 Tu n'ai varat nimic mai de minune,
 Mi-o-tis, docat acest izvor prozuit,
 Căci orice foc de-asupra lui apune.
 Vorbi măestrul meu atari curinte,
 Deci îl rugai să-nu dea și-acea bucată
 De care-mi dote-o poftă așa forbită.
 Pustie-o țără țace neunjurată
 Do-măre, nu-mă-tă Creta, mi-a-nvâtat
 Supt domnul cui fu lumea mai curată.
 Si-un munte, Ida, este 'n ea, bogat
 În codrii, mare cândva și 'n răuri dese
 Dar astăzi e pustie ca loc uitat.
 Lui Teos ca leagăn. Așa și-l alase
 Si, când plângea, dispuse-o face hui
 Spre-a nu se fi 'n ce loc îl aruncase

munte

o poftă uitată

el

Căndva și răuri

Cocitul lui, far apa lo infundati,
Dar pentru o sa-l vezi, do-areto

Si - un mos sta drept in munte-adine, a cui
Spinare - acum e sta spre Danieles,
Privind spre Roma ca spre-oglinza lui.
De aur fin e capu - i; piept si spete
De-argint curat, iar bratele - i la fel,
Si-ncolo trunchiu de-arina i se dote,
Si - apoi, in jos, piciorul stang de-otel,
Cel drept de-argila coapta prin arina ?
Si sta mai mult de mult numai pe el.
Si - afara de-aure toate - au crăpătură,
Si laesuri prin spărturi se destileaza
Iar muntelo - l strabat si unite cura
In tad aici si pe-ahesom formeara,
Pe stix si Flegeton si drum isi fac
Pe stinutul scoo co-l veri, până neodevra
Oricaro - al lumii scoboris, si-lu-lae
O balt' acolo, co-i Cocit chemata;
Dar co-i ast loc, nu-ti spun, ca-l vei vedea
Tar cu : „De e din lumea noastra, lata,
Porut aceti parau, do co pe prund
De-abia sub ast prapor numai s'arata ?
Tar el : „Fusti ca Tadul e rotund,
Si - oricat de mult venit - ai tu la vale
Meru la stanga scoborind spre fund,
Tot n'ai trecut intregul rotu sale.
Deci daca vei vedea si lucruri noi
Nu da pe fata glas mirarii tale !
Dar unde-i Flegeton si Lete - apoi ?
De-acela taci, do-acelto spui ca-l face
Acel parau facut de-acelo ploii ?
Ori co strebani mi pui, mi-a tis, mi place.
Si - al apei rosii curs clocolitor
Putea din ele pe-una sa ti-o'mpace.

cum

honorari fac

Si vei vedea, dar nu 'ntreacest ponor,
Pe loto - acel ce spala duhuri care
Spasita - si au si - estato culpa lor."
Mae tuse-apoi: "E timpul de plocare
De - aici acum, si - umere - nu parii toi.
Ast mal venins de foc ne da cãcare,
Si - arupra lui se sting orice vãpãii.

66

pacatul

crãng

15

Ne duce - acum un term al astui sece,
Tar fumul din pãrãu de - arupra - i face
Scutind si maluri si apa jos de foc.
Precum de teama undelor fugare
Ipre ei, între Cassand si Brugge Flamanii
Fac stavilã ce mãrie - oprire - i face,
Sau cum dealungul Bretei Raduanii
Le fac ferind si vile si castele,
Când intra 'n Marlie - omãtul Chiarientanii,
Astfel erau facute - aici si - acolo
Dar nici walls - atât, nici goase nu,
Dicu - a fost cel ce - a clãdit la ele,
Era departe 'n urma crãngu - acii,
Tucãt de m'as fi 'ntors, dorindu - l iara,
Cu n'as mai vasut nici unde fi,
Când duhuri multe 'n stol s'apropiãrã
Si boli, porãnd c'ar fi cu vãr sarac,
Faveau la noi, trecãnd, cum într'o seara
Cu luna nouã 'n mers drumetii fac,
Sau cum bãtrãnul croitor când pune

apa lui

Naltãrime deg

asa

era

sta

cum doborãscu
pe o searã

Li. anu xii: Dat pot torog so fae artfel.

venli. voen sub

Suicidat de un
ce

in chipu-i an de
si n'avea chip

Casi lasa pota zai ei
se abarca - se indragat
Prunero

Voile
si i loc

stator

au

In ac un fir, tuitit prveste 'n ac.
Privit de-atore banda priu gemene,
Alu dub ma cunoscu, iar el ma pruse
De haina si-a strigat: hi, ce minune!
Tar eu, vorand ca sta cu brate intuse,
Privea adane in fata-i coapta care
N'avea pe chip conture-atat de stuse
Spre-a-mi fi 'n a-l recunoaste-o mpiedecare,
Si-atunci, plecat, privi la el mai bine:
Oh, ser Brunet, esti dumniata, mi pare!
Sa nu te superi, fiul meu, pe mine,
Mi-a tis apoi, ca-si lasa pietitul
Pe toti, latini spre-o vorbi cu ting.
Te rog, si o facei, raspunsei eu cu tol;
De vrei, voui sta si 'n loc, daea, fureste,
Ma las' acesta, caei eu merg cu el.
O, rise, onicine vrie ast stol s'opreste
O clipa 'n loc, sta 'n loc apoi o stano
O sula de-ani in ploia ce-l isbeste.
Deci mergi si'neet voui merge sub pulpana
Si 'n goan' apoi umplea-vou ast pepas,
Si ajung pe soi ce-si plang etesno rana,
Cu nu notasneam al vrie mal sa-l las,
Sa merg la el, dar fruntea-ni sta plocata
Cu ael respect ce-unilu-l are 'n pas.
Dar ce intamplare-a-ti, ce soarte data
Te-aduce-oeci cat timp mai ai lumina?
Si cine-i cel ce drumul ti-l arata?
„Acolo sus in viata cea serina
Pierdut-am-am, raspunsei int'o vale,
Pe cand n'aveam etates mea plina.
De ieri din Lori stoinu lumina zale,
Pe cand eu ma notasneam, ast dub venit-a

Si - acas' acum mă întore pe această cale.
 Iar el atunei: De - ti vei urma urta -
 Tu dulce viața clar de - am deslerit -
 Nu poti gresi al gloriei port, vorbit - a,
 Si - asa 'n curând de n'as, si fost murit
 Vazand ce - amie ti - e

si cum - cat paser te are

La murea ta eu mult te - as fi ntant.

Dar neamul cel ingrat si rau si care
 Descins din Fierole - ab antiquo time

Si - acum tot firea te din munti' o are
 In rau ti sa plati. Jăcutul bine.

Dar drept va fi, priu spini cu boab' amara
 Ce cainta' nu pot cu deleile - i smochine?

caci priu
amara

Porcela orbi' din vechi stavechi le - o dara

Că - i neam semet si - avar si plin de ura -

De - a' lor naravuri veri de te derbasa!

dar așe lor lu
nu se au

Tu glorie - avea - vei iuti' asă masura

Căi toti te vor vâna flămânri' cu tor,

Dar iarba asta n' o s' aibă 'n gură!

Șa - si fac' acești murei murel cat vor

Din iuriri ei, dar crute planta vie,

Se creste si una priu guraul lor,

A cui samanta' sfant' o, sa revie

Pe forții - ari de - origine Romana,

Când iub ajure - a drice miselie!

Șa nu fi fost dorinta 'n totul vană

Tu n' ai fi fost respins, răspunsu' eu,

Oșo 'n curând din firea cea umana

Căci stă si - acum adânc în gâdnel meu

Si trist mă face plinul de iubire

Si seceru - te chip patern, când tu murei

Tu mă îndrămai so tînd spre nemurire.

Si cât iti dălozez nu vou tacea,

Si acum

fructe barbare

Est neam de bestia facă - si ei cat ei vor

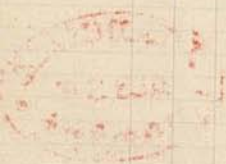

Când se izbit as
cât de

Une deteșit sfat

Indonau mi ai dat

si cum

J

Cât timp voie fi, s'o spun cu multă mire.
 Pastrează și scriu ce-mi spun de soartea mea,
 Spre-a-mi tăleui ce-ăll text în sine'mbracă
 O Doamnă n'cer, de-o fi i'ajung la ea.
 Li-atâte vreau să știu cural, că, dacă
 Cu propria-mi constință voie fi una,
 Răbdă-vou sorți tot ce-ar vrea să-mi facă.
 Și poti să știu, că nu mi-e nouă-areuna;
 Deci de-orice fi mine nu-mi vâ pără
 Și poate-și roata n'placul ei Fortune.
 Virgul atunei s'ă n'los spre dreapta sa,
 Privindu-mă și: „bine știu s'ascultă”
 Tui tui dar, „aici ce stie păstră”
 Dar eu mergeam, dorind să știu mai mult,
 Cu ser Brunelo și întrebai ce soli
 Mai are-aici, distinsă minte și cult.
 „E bine pe-mui să-i cunosti; dar poti
 Să lasă pe mulți uitării să-i consume,
 Fi-ar fi și timpul scurt să-i spun pe toți.
 Pe scurt, au fost loti clerici cu Merumo
 Și oameni mari din lumea literată,
 Și loti mândari de-aecloz vicin n'lume.
 Priscian e n'rând cu tabără tristă,
 Și Acursius e, și-aici și pestilenta
 Puteai s'o veri, v' un dor de-areci vrodată
 S'o veri, pe cea ce soară din Florenta
 De primul ser si-a dus să-i aibă soacumul
 Din răsă intinși n'eri ai săi Vicenta.
 Mai multe-as spune, dar de-aici n'ei drumul
 Nici vorba s'o lungesc eu n'au putință
 Caci vād pe primă zind de colo fuimul.
 Vin că la cară eu n'au îngăduință.
 Tesoro meu la inimă ti-l pun

? curata

V. Chit
casulo

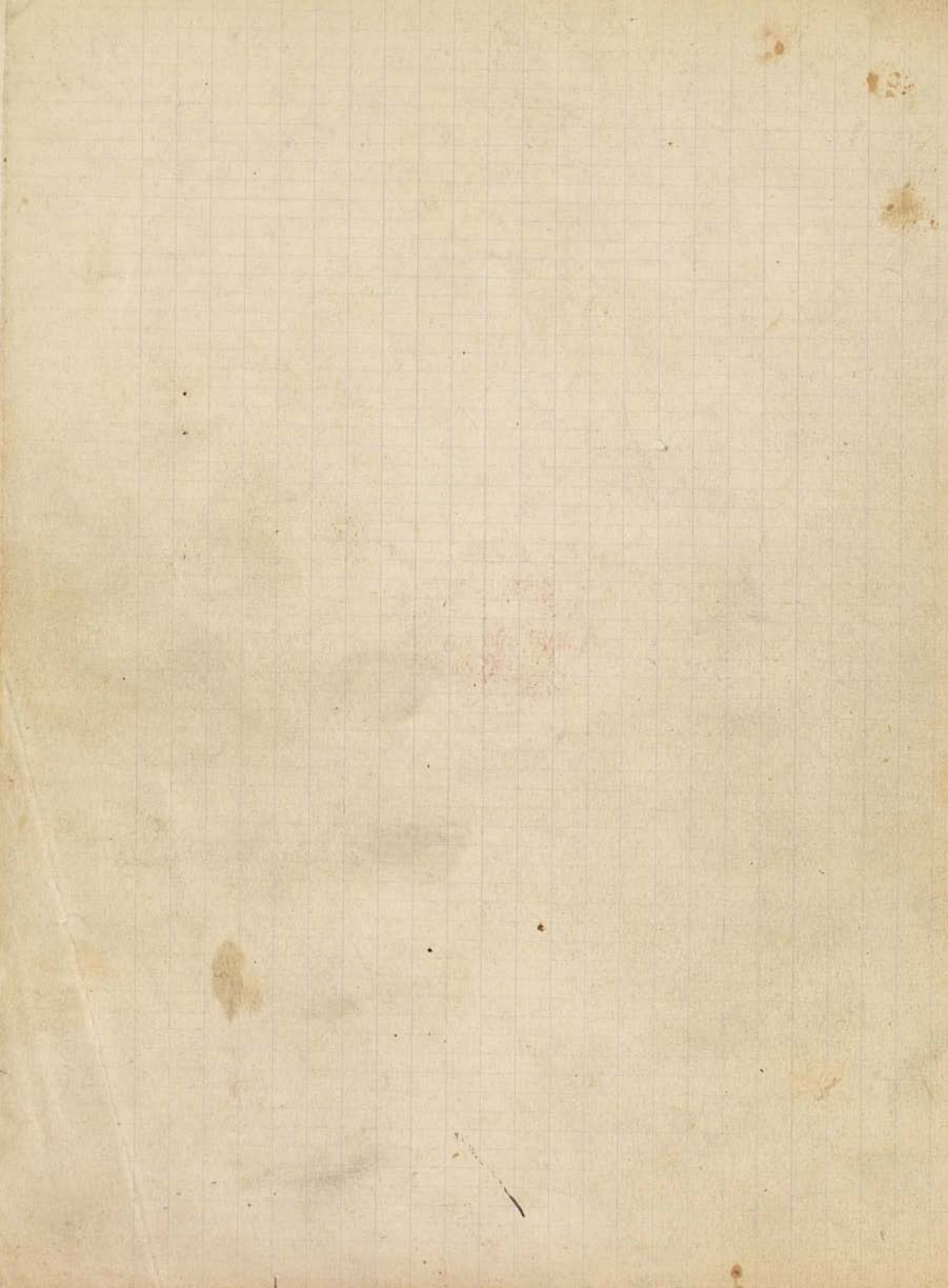
mulo

Că în el trăiesc, și n'am altă dorință.
Se întoarce - apoi pășind în fuga lui
De-acel ce-alcargă spre portavul verde
Pe câmpul veronier, și - are - l vâșni
Cum fuge - acel ce - a' noris, nu cel ce pierde.

Caet 4
72

Infern

16-20

16

1. Iar si de-unde-acum s'auze bine
 2. Lăzând ast rîu cum sună în alt ponor
 3. La zburcelul co-l face-mi voi de-albine.
 4. Când iată 'n goana hei, cu-alelas, for,
 5. S'au rupt, fugând
 6. Trecea prin ploaia asprei carne-a lor.
 7. Veniau spre noi toti hei cu shigăt mare
 8. Te stăi tu cel ce după haină lui
 9. Din urbea noastră cea coruptă pare!
 10. O ce de răni pe timpul lor văzui
 11. Si proaspete si vechi armuri si-urgie
 12. Ineāt mă nerânceu chiar si-acum cînd spum.
 13. La glasul lor s'opri Virgil, iar mie
 14. Mi-o sis apoi: S'astopli pe-acestia hei,
 15. Si-i dăru s'arătî cu dîrzi cîntec.
 16. Da, cred ca dacă prin natura e
 17. N'ar ninge-alături vîpăi această gură,
 18. Mai bine-ar fi ca tu să mergi la ei.
 19. Văzînd ca stău, ei iarasi începura
 20. Articul plauset, si-ajungînd apoi
 21. Toti hei deodată o roată se făcua.
 22. Si cum pîndose alletii mîri si goi,
 23. Dătau si timp si potrivită stare,
 24. De-a nece-o se'mpuruna si-a-zîda război
 25. Osa rotod, cu fata fiece
 26. Spre mine-artfel că gîtu'n sens apîtar
 27. De-al tăffilor făcea a sa căinare.
 28. Si-obrazii stîrși si arși si-ast loc amar
 29. De-ti făc de noi o searbă care întrec

fugă
 pleoacă
 s'au rupt
 fugă
 fugă
 fugă

haină
 de-ai
 din
 tare

arom

al
 mîr
 ar

la noi

cum
 în
 în

în

loc
 rîu
 rîu

Înceat la rîu si-acum se gînd, si-alan

că
 rîu
 rîu

Chiar mila ta, nu-a ris un iur, macar
Macar a voastra fain' atunei to pleco
Sa spui ce ore esti tu, ca' vine te' nceri
Prie lumea mortii - asa vegheat a trece?

Acest po urma cui rotind ma veri,
Murdar si foia par cum e cu totul,
Ave mai mare rang decum il crezi.

Le Guido Quere e, si - a fost nepotul
Valdradei celbune, si neercata
Si spad' auu preum auu si votul.

In dosul meu tarara e calcata

De Teghianu Aldobrand, cui trebuia
Mai multa so - si dat voi ciuste-odato.

Tar eu ce-mi due cu-acestia crucea mea
Sunt Presbiteri si - mi fe perire
Mai mult decat orice nevasta mea.

Sa fe putut avca de Joe scutire,
Laseau la ei acolo in flacari drept,
Ca-mi da maestru intregu sa inore,
Cum iur'aveau numai arsuru sastep,
In vira - mi fe de frica bumanerie
Le dormic ma facea so-i string la pept.

"O, nu dispret", raspunsei, ci duresc
De starea voastra ma cuprins de-odato
Si mult va fi pana s'o sint ca-mi pierc,
De indata ce-acest domn al meu si tata
Cuvinte-aspur din cari varut - am bue
Ca oameni de muu, cum voi sinteti, s'arato.

Din tara voastra - z eu, si-a voastre plup
De fainu nune - oricand lo - am onorat
Si scrie port a voastre fapte in mine.
Eu las pelinul si dulci poame cat,
De - nu dure - adevarat promise mie,

2
calpate

74

statue

glanul
cu dinu
Jacob

Alina de ar
anul de joc

si, mairaba

avui de

Mai de Târnâre și-are ca de obicei
Valori ne fapte și ne deprinderi bune

atunci „De pe la alai de

67, Li'ntâie până la centru - o să străbat.
Mult timp în membre înfleteți să-ți fie
68, Stăpân, mi-a zis alt duh, și-are cum vei
Pă lasi pe unu' o faimă în lumea vie,
Mai sint și-areu virtute ca de obicei
și - o

70 Ori totu' - i'are gonit din rîsul ei?
Căci nou sosit la plîns aci în genune
Vilhelu Borneo - atîta de neîngeri
Ne face - a fi, și trist, cu ce ne sîrme. X
Poporul nou și uitate căstigare
74 To fac fără de cumpăt și'ngamfata
Florento încă te sbaie acelu în friguri.
Ora vorbii cu fîntea ridicată.

și - acelu totu' hei puseau ora vîro seie
Cum facei puseu spre - o vîrb'adevărata.
De - le este lesne - oricund alai de plîns
Raspensuri, cu mi - au zis, să dai oricun,
Ferie te, ca spre ce stie că - i bine.

76 Tar dar o fi să iei din locul bun
și - ai iorasi să reverse frumusea soare,
Cînd drag li - o fi să zici de iad : eu fui!
Fă și de noi cuvînt printre popoare!

și, cîscul rupt, în graba de - a se duce
Căreau totu' hei cu aspi la picioare.

78 Nu poate - atît de iute - un om s'apuce
Sa zic' Amin, cum ei ne - au și apas,
Deci bineșu sa plece și - al meu duce.

90 Tar cu unu' ai, și nu mult drum ne - au dus,
și - ura de - aproape - atît oîr rîu la vale
Ca nu ne - au fi - auzit ce ne - au fi spus.
Precum din Monte Vîro apele sale
92 Dîntâie spre Ost isi tac curs accl

Barriere

avere înfaptă

fiere

stigar

și - au zis
dispariți de
oricund și or.

dar ai

La tîrziu în vîră

cu unu' -

La tîrziu și care

une asf

și - au zis

Părău ce 'n stânga, pe- Apesini' io calu
 Si 'n munti nămit e Aquaschela el
 Mainie - a ce s'ajungă pe câmpie
 Spre-a fi la Folei - apoi nămit altfel,
 Căzând din Alpi pe-o răpă cea pustie
 Din sus de Benedict unde-ar putea
 Se fie-aril de-ajuns si pentr'o mie,
 Ora corănd den ruptul mal vrea
 Si - acoalea cursul lălburei vâlcele
 Că 'n seacă vreme - ai asuzi de ea.
 O sfoar' aveam în jurul coapsei mele
 Pe-atunci si eu, si ades cu ea creșui
 Să prind panteoa cu pestriță piclo.
 Intreag' acum din jur mi-o des făcu
 Așa precum Virgil avut-a dorul
 Si - apoi, făcută ghem, i-o 'ntinseai lui.
 Spre dreapta 'ntors cu ea conducătorul,
 Si nu departe de prăpastie stând
 Tu neștut hoie rupt el îi dăte sborul.
 Cu-nalburu nou, gândeam, furete
 Să noul semn, la care-atent fusei
 Cât stă Virgil de-atent și-l urmărește.
 Ah, ce precaut cat' a fi cu-acei
 Căci vâd nu numai fapta cea de-afară
 Ci-adânc pătrund cu mintea și 'n idei!
 For el mi-a zis: „Cupând o sa răsară
 Ce-astopt aici, si ce vezi tu 'n tîm-
 Vedea tale 'ndată o sa-i apară.”
 Cât poți, când pare-un adevăr, creștine,
 C'ar fi mineună, tu să-l taci mereu,
 Căci far de vină poți păți rușine -
 Ci-aici nu pot sa taci, si iată eu
 Creștine fur pe-aceast' a mea cântare,
 Si - așa precum o lungă viață - i vreu

murete
 rap o 10 milu
 murete

Văzu cu lărg o
 bar cu caio-
 prete

pe care ochii mei
 Vedea cu-atent
 V. și-l ui

137
Lă'n nequul aer gros vârmii c'apare
Plutind ceva, de jos, cumpit de-apus
Să tulbure pe-un om oricât de tare.
Precum se întoarce - ael ce s'a scufundat
La să descurece - areora când s'a prinde
De stavei ori de-alt vr'iu luesu' n mare-ascuns,
Se înfige n tălpi și întreg în sus se întinde.

77

V. A.

17.

1
Vezî monitru cel ce coada s'i-o ascute,
Spre-a trece munti și-a sparge-orice tărie;
O, vezi pe cel ce întreaga lume-o'mpute!
Dă'ncepe Virgil să-mi spună mie
5
Căci fazei prinde un semu i-a spus: să vezi,
La drumu - ael de piatră ca să vie.
Și - alcel scârboș al fraudei chip, vârmii
A scos venind întregu-i trunchie afară,
Dar nu s'i-a tras pe mal și coada lui.
10
Un om în toate just putea să-ti pară
Din tot aspectul blande sale fete
Că sarpe ncolo întreg această țară.
Glocoare două brânci, și nodulete
Avea pe pântec, pe coaste și pe spate.
15
Și multe - apoi rotite n mii de fete,
Tăbăru - ori Turcii n firul ce se bate
Și n cel urzit n-au scoarțe mai cu flori;
Nu țese - doabne - urzeli mai delicate.
Precum la mal stau lătrăni unora
20
C'uu cap pe prind, iar altul lo plutește,
Sau cum la Noștii cei îndopători
Cătorul stă gătit de-a prinde peste

la malul scut
de sub val
de mare

Vârmii. fînd

se po prind

Cum țeseu or
Turcu

și năro - hr.

i-a dat semu ca n nu
De mormura scut
la ve

vântura

cuacera 115.

dramă

Ura ba malul trist ce nenumera
Prundul ar sta fiara ce n'apareste.
Inceaga coada 'n gol si o flutura,
In sus sbalându-se farca nveninata
Le-areveni scorpiei se in vârf purta.

Luând deci calea 'n jos, si pe-

Virgil atunci mi-a zis: „Deun ne căta
Putiu se întoarce calea noastră până
La fiara cea co-acolo stă culeată.”
In jos luând deci calea pe-altă mână
Distand de mal cam 'cece pasi ne-am des,
Îpre-a fi feriti de foc si de tăcână.
Când fui ajuns la ea, varui mai sus,
Dar nu cu mult, un stol de umbre carp
Selea pe lângă abis, în ploae pus.
Si-a zis Virgil: „Îpre-a si deplin ce are
In ea si-aceasta tînd'a vâru, du-te
La ei, mi-o zis, si veri-le-o lor stare.
Dar scute-te fie vorbele neputu.
Cu pînă atunci pe monștru am să-l fac
Îpătoasa caaf'a lui să ne-o n'aprimuie.”
Deci suferu eu prin cel din urma sac
Al vâii-o saptea mesei asadoră
La tristie-oicio care-acolo fac.
Prin ochi s'văcea dureră lor afară;
Dar quînile, drept scut, mereu le miscă,
De-aprinsa tîrnă jos, iar sus de para,
Luna face vară cănelor morisca
Deun din labe-acum din botul lui,
Când muste ori purci ori tînni îl pisca.
La mulli privirea tîntă mi-o tîncei
Pe-obrazie copti de crancea lor plăgă

rozi-areu ce n'întră

Alte care face
La 'n
cunoa

ce n'plac-ulo
măncă

Premis din la
bo n'au bot
monica

Coi toti aveau la gât câte-o desaga
Distincte - avându-și scutul și factura,
Dar ei păreau c'o sorb din ochi de draga.

Si nu-i puteam cunoaște, dar văzui
Si cum purtau rotund căntătura
Văzui pe-un galben sac ceva ce-avea
De-albastre lău și chipul și statura.
Si - urmând meser cu cercetarea mea
Văzui pe-alt duh c'o pungă purpurie
Si - o găscă albă ca de măt pe ea.
Si - alt duh, c'o scroafă grasă și - ațurie
Pe albu-i câmp semnat avându-și sacul:
Te faci, mi-a zis, tu intră în colivie?
Hei pieri! Si vrei de-ți faci pe-aicea placul,
Se stie de-al meu vecin Vitalian
Că în stânga mea aci - și va face vacul.
Aci în Florentin sunt Paduan
Si - nu uita tot de mi-așezare cu gloriul
O, do. ar sosi esoul suveran
Cu pungă cu trei tapi! Si - întoarce pasul
Si scoase limba din strâmbata-i gură
Cum face - un bou când dă să și luga nasul
Cu fire' având ca stând peste masura
Molnere pe - ael co-a zis sa fii grabit.
Lasai aceasta trist' adunătură
Pe duce mi-l găsi acum nit
Pe lașul spate - al feroasei bale
Si - a zis: Acum fii tare si
Pe - așezare scări vom merge - aei la vale!
Voie sta îndarcat, ca în fată - nu se te tu,
Ipse - a nu te atinge - otrava corpii sale.
Cum cei ce - a pînă de friguri când lo vie
Fiorii rai si - au unghii învinelite,
Văzând si - o umbră înghițită pe deplin,
Așa fui eu la vorbele rostite,
Dar si meserie - aui si fui ca sluga

chip
staturpo dell co scur
nu me dele

spete

?

Si-mei țeară su-lund în per-

De soare ceare baula

aprinde cu-nu

Ca va

li-afar

Pe un montu

Completei guri facand un sgomol mare

Cu buu stăpân când da poruncă, răstite.

Pe-arele spete largi sârui cu fuga

Si strânge-mă la tine-am vînt să spun,

Dar nu-mi iesi cum vrei să-mi iasă ruga,

Dar el, pe care scul eu mi-l avui

Mai sus, m'a prins în brate-al meu părinte

De îndată ce suit pe țeară fui

Si-ăris: acuu Țerione, nainte!

Largi cercuri să și liu ite fie jocul

Si noua la povară-li fie-aminte!

Precum din mal o lăutrie-si scoate ciocul

Si neet se dă îndărat, așa făcî

Si când simți că-i lung în juru-i locul,

Întoarce capul unde capu-i' fî,

Miscînd cu ea, ca și-un țipar, si-o'ntîrse

Si vînt sub el cu labele bătî.

Mai mare-o spaimă nu cred eu că-l prinsu

Pe Factoru când frăvele-a scăpat-a

Si corul, precum veri si-aci-l apîrse,

Nici când țeară rîmănu-l înfăbăntala

De pe-arepi ceare si-o simlia că-i pică

Si rău îi dăruul, tatăl i-a strigat

Decat a mea, când ma văzu' nădîr

Ca stau în aer, de-oare parte'n gol.

Si-afar de țeară nu mai văd nimica

Dar ea plutește liu, făcînd ocol,

Scoborîră neet, dar nu-i simțiam plutea

Decat de jos si'n fat' un vînt domol.

Subt noi la dreapta s'aursea vîntu

De aceea n'jos plocăi puțin privesc,

Si-obisul mă ngrozi cu mult năg' țare,

Căci uolele-auru, vîntu si jocu

Si'ntreg mă strînge, ghem de spaimă mare

Le-ascens fu itau varui apoi pe-alocuri
 Precum roteau trecând prin mari orori
 Ce intrau tot sporeau din mii de locuri.
 La soimul stând pe-aipi mult timp aori,
 Nevrând nici paseri nici nomoli, si face
 Sa-i strige-al său stapan: Acum scobori!
 Se lasa neot si-sboara far' de paap
 In zute de rotri, departe-apoi
 De domu s'areasa mănios si tace,
 In fund astfel genou pe-amândoi
 Sub poalele maltei răpi ne puse
 Si-abia simtind că-i descărcat de noi
 La si-o sargeata de po ase se dure.

18

Drept cursu - acestu blăstăm
 Se carsu un put, cumpulit de-

Deci ^{cu} braul cat

Dur put pava

Un loc e'n Iad, Văi - rebo se numeste,
 De piatră întreg, cu fată rugineie,
 Cum e si malul mal' ce-l cercuete.
 In centru - acelui blăstăm de câmpie
 Căscat se vede - un put si larg si - afund
 Al cărui chip la timp îl voi descrie.
 Tar spatiul cat rămâne - i loc rotund
 Lat e ntru put si răpo asto mare
 Si'n zeci vai se mparte întrege-i fund.
 Precum e locul unda spre-apărare
 A zidului se văd pe sub castelo
 Un sant urmand pe-alt sant in număr mare,
 Aşa erau făcute - aici si ele.
 Si - asa cum vari si pusti carosificace
 Pe-alt mal, din pragul astor citadele

malul Iad

Un stol de rai
venia

(nuva jubileu
la pol. noua)

vai

rai

Asemenei pusti diu poala stancii pleaca
 Si peste gropi si valuri nevrozat
 Merg pana n put, ce rupte n el le neaca.
 Tar locu - acesta ne parisau cand
 20 Me - a scos genion de pe el; si n calo
 Porui Virgil spre stanga, eu urmând.
 Vam la disapta alte stari de jale,
 Si carue noua si calai de alt soi
 Co - umpleau aceasta cea diutae vale.
 25 Miscii n fund veniau, cu lotii goi,
 Spre noi din centru vai - me stol; de - afara
 Alt stol, dar mai grabit, in rand cu noi.
 Precum pentru mbulscala mult' aflara
 Romania - un mod de - a circula pe punte
 30 In anul jubilar si - ara
 Pe aiba loti, pe o latara, - a lor frunte
 Spre lauet - Angelo cati spre dou mergeau,
 Tar pe - alte parte - aici ce merg spre munte.
 Si daei cu coarue bice lungi aveau,
 34 In multe parti pe negrele colnise,
 35 Si auar din dos cu bicolo - i bateau.
 37 Vai, cum sarcau de iuti sa se ridice
 La intaiul biru, si n asteptau sa - i bata
 Al doilea rand si - al treilea rand de bice!
 40 Precand mergeau imi fu intampinata
 De - un urs privesc, si - au strigat grabit
 Me - l vad pe - acesta ati de - intaiasi data
 43 N opri deci sa - l privesc, si sa oprit
 Virgil si sa - nusi pe plac sa - mi faca,
 45 Putui sa ma si intorc cu cel lovit.
 46 Tar el credea ca mi s' ascunde daea
 Va sta cu capu - n jos, ci - i fu intadar,
 48 Caci tisei eu: Tu cel ce ochi - si pleaca

Si - ara
 Cu loti pe o parte
 Spre Angul

can

Si daei cornuti in multe parti a vai
 Man bice - avend
 Balau din dos cu coarue - asprune rai

De nu ești dulce-acei co-adori de par,
 Tu ești hăcănăuie, ești el, fiesc,
 Dar ce te-a 'mpins aici n-ai atât amar?
 Dar el „Nu-ți spun cu drag. Dar mă silește
 Cuvântu-ți clar ce-asa de dulce-ni sună
 Și prima viață noastră-ni aminteste.
 Mareșului, ori cum ar fi să spună
 Vă un von scornit, fui cu corp-i-am dus
 Să-i facă voia sora mea cea juro.
 Nu-ș singur bologner sub bice pus
 Ci-i plus ast loc de ei, de-atata gînt,
 Tăcat din Reno la Pavona nu-ș
 Depresi atatia rîpa să curînt.
 De vrei doborî și-un fapt co-să-ți explic:
 Cumpăta-ne răgăseam-ți fie-aminte.
 Pecând vorba arfel, mi dote-un bîm,
 Strigănd, un doze: „hai vobule, odată,
 La mi-ș fenei să poți să viți și-aici.”
 Plecai apoi și-ajunsei pe-al meu tată,
 Și'n scurtă vreme-acolo ne găsim
 Pe unde-o stănea e din mal plecată,
 Și'ntorși la dreapta lemn-o și surim
 Și-asa plecând pe-o dîră creștătură
 Din Tadă de deasupra noi iesim.
 Dar cînd am fost și unde-i o spătură
 Ipre-o face celor bîcniți un drum prin ea,
 Să stai mi-a ris și ia'n căntătură
 Și pe-alle dăburi cu pornește rea,
 I caror folă, căci veniau mîinate
 Cu noi în rînd, le n-ai putut vedea.”
 Și stînd pe pod vedeam venimărate
 Cîrei venind spre noi din punct opus
 Gonite-amar cu bîcniel dela spalo,

1-a has un bîm
 de-a schimbău

Indicația n-ai dărua cu scumpul

Vederea chiu si aasul

Si fara sa-l iutreb, Virgil mi-a spus
 Priveste-acum po-acel senet, pe care
 Durerea sa de-aici nu l-a răpus,
 Păstrând si'n chiu regeară n'afisare!
 Stăpân apăsare-al lănei auri
 În Colchis el, prin sil' ori înelare,
 Treacănd prin Lemno'n urna menii-acei
 Când si-au uers lepritele de munte
 Pe-ai lor bărbati împile lemei,
 Si-aici prin dăru si prin dulci cuvinte
 Seduse pe Hiprifila, po-aceea
 Ce po-alle toate le minte nainte,
 Si, grea cu el, lăsa apoi furecea.
 Această culpă-i dă acest slăgel
 Si-si ia p'edepșă si pentru Nedeia.
 În el merg rău ce-au redus lafel.
 Destul ch' fîo-acum vedesi talo
 Si-acest ponor si cei ce plâng în el.
 Erani acum pe unde ingusta cale
 Trecea po-al doilea val ce e p'ior
 Al punctu cei din ceealalta vale.
 De-aici noi auriam tîto' al ponor
 Cum gese mîșei si putnese pe guse
 Si-si bat cu palma scîrfa, lă lor.
 Pe rîpi era depus' am stat de sguș
 De-un abur puturos ce-adăven' l' secole,
 Si-i ochilor un chiu si'n raz tortură,
 Tar fumole-atît de-adăne co nu se poate
 Vedea, decât urcînd al punctu dos
 De unde în stîvil culme-a bolgii toate.
 Apresi si-aici vîrzi în bolgă jos
 Popor scufus într'un noroi în felul
 Acelui stero ce din privăti e scos.

Pe când priveam în dealuri în jurul
 Cu-atâtă glod pe cap că n'aveam fel
 La stiu de-i preot ori murean mirelul.
 De ce te 'nholbi mai mult, unde lise el
 Decât la alți îmbălegate, la mine? "

De ce... holbei
 la vorbă
 dar nu decal în

Mai mult, căci te-am văzut de nu mă'nzel
 Căndra cu por uscat, i-am zis, stiu bine,
 Și ești Interminai din Luca tu,
 De aceea mă și uit mai mult la tine.
 Cu palmele-atunci tigra și o bătu
 Mă'nfund' aici ce-am lingurit cu gura
 Că'ntr'astă limba far' de tuda-mi fă.
 Maeshul meu apoi: cântătură
 Și-o fă puțin mai cati adare tuită
 La poli vedea cu ochii acum fapto
 Mădareai slujnici, cea ce despletită,
 Se scarpină cu unghii îmbălegate,
 Acum stănd scapă'n sus, acum stărcită.
 E Tais cula, celei ce'ntr'ebale
 De-amant: "Am gatiu mari că te-am făcut
 Ast dar? i-a fost răspunsul: minunate!
 Și'ntr'ast ponor destul e ce-am văzut.

Maeshul apoi
 o tui

drum

și pleacă la se poli

despletite, cum

19

O, Suvor Mage, - o biete tui craci!
 Voi sfinte buniuri ce se cad unite
 Cu suflatoarele bune, voi rapaci
 Se vîndei, pe-aur și pe-argint votrite!
 De voi acum trompeta mea să sune,

cori

cu cei cula
 la mîl

Co. - culmea

Suprema munte
cât de drept munte
la
la pînă apăla munte
tolo ei aple

De laș, lui

Co. - mai alina
așla

Co. - juri pentru botez

6 Fîndă' al treilea sac pe voi vă înghele!
 Aici în vecinul loc de-amoraciu
 Urcați eram pe-a stîncii. aceea parte
 10 Lapi pînă cel mai nalt parte gîmure.
 Supremă munte! o, cale-arăți în arte,
 Si n'cer si pe pămînt si-aici afund
 Si cât de drept e la putere împarte!
 Văruie c'avea si în coaste si pe fund,
 15 Murdara stîncă gauri, pe-o mazu
 La fel de răzgi si-aici gauricîu rotund.
 Mai largi sau strînte nu mi se păsura
 Decum în mîndrul sav. Giovanni al meu
 Ca locuri de botez căldări făcure,
 20 Din care, nu-i mult de-alune (si-o spun că vreu
 Să'nlătur s'omul fals) varînd c'o moare
 Un prunt în ea, am drept pe una eu.
 Din ori ce groap' în mare scotea picioare
 Mai pără în zold, pe gura vâgaurii,
 25 Dar lupu' n'aple u' sto' n'ascurea toare.
 Si totu' cu arse talpi cum sînt tăcure,
 Așa si sgărecau tot tîmpu. acești mîșcî
 Trăcat sărupă orice sfori si furii.
 Precum pe-obiectul uns cu vi un ulei
 30 Veri flacăra de-alungul lui cum țuge
 Așa sbura un foc pe talpi la ei.
 Ce duh, măcîșe, este-așla ce muge
 Mai rău decît al vîi întreg popor,
 Si-o mult mai roșie flacăra. l' si suge?
 35 Răspunse el: „De vrei să te scobor
 Pe coastă în vale unde-acela Iaco,
 Vești din gură-i crîmă lui si-a lor.
 Iar eu: „Măle bine tot ce tie-ti place,
 38 Tu domn înu ești si știu c'o mi m'abat

vîi

vîi

Du vreau to, și știu și ce se tăie."
 Deei sus pe-a patra coamă ne-am urcat
 Și întors ne-am scoborât pe mână stângă
 Spre fundu- ael și ngust și înscoburit.
 Nici nu' nclă pe soldu-i să mă stângă
 Maestrul meu până a sosit la cel
 Co-avea din tălpi așa de-amar să plângă.
 Ori cine-ai fi, tu suflet trist ce-astfel
 Ca par' nfipt, te sbuciumi din călcăie
 Vorbeste-mi dăea poli, strigai spre el.
 Și-am stat ca și-un duho vnie ce mângăie
 Pe-mu neigas perfid, ce'n goapă-i stănd,
 El cheamă rar, ca moartea s'o mai năe.
 Tar el strigă: Soaresti așa curând?
 Soaresti tu Bonifaciu? Asodaro
 Minti scrisoarea'n anu, mai mult spuzând!
 Este și sâțul de-averi ce te'ndemnează
 Sa me te temi prin fraud' a fi' nșurat
 Cu mândra doamnă ca s'o faci de-ocară?
 Și-atunci, cum stă și-ael ce-i nșinat
 Că n'a steles ce i s'a spus și care
 Nu știe ce răspunde, - astfel am stat.
 Dar domnul meu: sa-i spu' făr' amânare
 Mă-ș eu, nu eu pe care-l credi ca vine,
 Și-am spus precum cere, și mult mai tare
 Strămbându-și toate-ale lui așa vine
 Oftat-a dubul din adîncul lui
 Și-o ris plângând: „Co vrei atunci cu mine?
 De-ți e dorință to să știu ce fui
 Și numai ca pe-aceste răpi te-alungă,
 Sa știu ca marea murtie-o avu
 Și-ave-al Ursei pui, o mână lungă
 Și-asa de-avid sa-nu vad ursoi gozi

Că banii stîngi m'au stîngi aici în pungă.
 Sub capul meu prin crăpături sînt bani
 Căti papi fiind făcut-au simonie,
 Si-adînc cîrîti acolo sînt tîmnași.
 Cădea-vou jos și eu cînd o să vie
 Acel ce tu-mi pîruri, cînd întee-aeel
 Luvînt, dar ai roșit, și-l sporeai tie.
 Dar stau de timp mai mult arînd art-fel
 Si'nsept cu rusu-n jos, decît în țapă
 Va sta cu tălpi roșii acolo el,
 Că'n urmă-i vine din Apus un Țapă,
 Mai plin de crime'n loc fărădelege,
 Si'n locul meu și-al lui el s'o'ncapă,
 Nu nou Taron, căci banii-l vor alege,
 Si cum cu-acela noale domnu-i fu,
 Ora va fi cu el al Franței Rege.
 De-a fost prea aspru-al meu răspuns aici
 Nu pot să stii, dar stii c'atîre-mi fure:
 Tat spune-mi mie ce comori ceri
 Al nostru domn lui Petru cînd îi puse
 O idee / în mîna cheile spre-a-i da domnia?
 Și gol cu de-orice și-altu, dînd apostolio
 Și fiano / al celui ce'n locit arî Tare,
 Vad nimeni / banii ceruși ei dela Mathia?
 Rămîi deci unde esti, ca bine-ti face!
 Tar banii purgarești pastorește-i bine
 Căci ei faceau să nu lăsi Franța'n paș.
 Si dacă n'as putu și-aici în mine
 Respect de-acole chei pe cari Preasfîntul
 A vînt și le porți trîind, cu lîm
 Mi-ar fi oclina / mult mai cred cuvîntul!
 Căci voi, de-avari, dati crimei privilegii

Cuvînt - dăru
 Perdut
 Cuvînt au

nu s'aua lăsa

Strivind pe bun și umplând de răi pământul.
 Pe voi, pe pași, vă vede în cartea legii
 Ioan în cheul-acelei mari murele
 Ce sta pe ape și curcea cu regii,
 Și avea și sapte capete, și 'n ele
 Și 'n trei coarne mărăcută.
 Cât timp al ei barbat fugea de rele.
 Din bari Dumnezeu vi-e făcută!
 Și ce-i un biet pașar? Nimic, vorbi-bune,
 Căci el adori un zeu, dar voi pe-o rută!
 A cături rău isvor fu, Constantin,
 Nu 'nvestinarea la, ci darul care
 Face bogat pe-un prinț și tot prietene!
 Și 'n timp ce-i recitau atari hore,
 Măstare-a fost, stău eu, ori furia lui,
 Din labă el scotea cuvânt de tare.
 Cu-aceste vorbe cred că eu plăcui
 Măstăru lui căci el zimbund mi priuse
 Măstare 'n care-asa de sincer fui.
 De-aceia el în brate mă cupruse,
 Și, sus când fui povoră marii sale,
 Fui pe drumul pe unde itău descise.
 Și nădăd de-a mă ținea pe cal
 La pept, înset pe arii apoi m'a scos
 Pe drumu-acelei vai spre-a cincio vale.
 Plând puse-acealca sarcina sa jos
 Pe rupte și aspre stânci, pe unde cale
 Trei capete n'ar face-o bucurie.
 De-aici apoi varui într'altă vale.

curvarea
 adulteriu
 dar capete-avut

Ioan a Co

Simbol, a regie

varal me si

lesu cis

plănuie

De-o nouă carna - mi cat' a face rime
Spre a da subiect, din lumea cea necată
Cântării doarecei a părți prime.

Întreg' aveam atenția mea îndreptată
Ca până în fund să pot vedea în genune
Și în cât amar de plâns era scaldată.

Și - un neam varii, plângând cu amărăciune,
Și - umbra în tăcere prin rotunda vale,
Și - neet cum merg cei vii în procesiune.

Și dăind vederii o mai departe cale,
Cădată suet pe-o uieare - ~~avei~~ - l varii
Cu înșelul trunchie din gât până sub soale,
Spre spate - având întoarsă fata lui.

De-a'ndosul ei dăci lebuiam să vie,
Coi în fată varul stus era orien.

Se poate, iie, e ar fi poralirie.

Prin care - un om alari suin să pată,
Dar n' am văzut si nici nu cred să fie.

Locoti, de-o vrea cel sfânt să pruz în viață
Din cântul meu, creștine, - o învătătura,

Putul - am eu să am neplânsă fată
Văzând de-aproape - a omului faptură
Ștrămbat' astfel că plânsul lor curgând
Din ochi becea pe buci prin crăpătură?

Proptit de-un colt al stăncii aspie stând
Am plâns, și - am plâns până ce bunul tată
Mai stai, mi - a tis, cu alți nebuni în rând?

Ti - e mila vie - aici, când ti - e îngropată.
Căci cei mai mari nisei sunt cei ce au

Murmur când văd divină judecată.
 Sus, capul sus, și veri pe- amfiarau
 Pe cel ce-l înghiți pământu-în fine
 La Teba în ses, iar ostile-i strigau
 Dar unde-alergi acum, și ce-i cu tine,
 Dar el și-a tot scufundat până carie
 La Meios cel ce înbată pe ori și cine.
 Și veri că piept doi spate-aieri faci:
 Prea mult, so vară în fată-șo el vruse
 Deci umbra întors și întors și vede-ai.
 Tinerii veri-l cel ce-odată fure
 Femei-atunci când din bărbat schimbata
 El membre-atunci ca și-o femeie-avise,
 Și-avea dintâu c'ne băț din nou să bată
 Din nou doi serpi cum dragoștea-i meste
 Și iar primi fapșura sa bărbată.
 Cu spatele de burta se propteste
 Atunci cel ce în muntii lui, pe-unde
 Valeauel Caraxez cu greu pliveste,
 Un pustiie stete-al pesterei afundă
 De marmură, și larg are spre mare
 Și larg deplin spre cer în țare-orîndă.
 Cu părul despletit pe sânu-i care
 Tu nu-i l poti vedea acum, caei el
 Și tot ce-i par pe ea dincolo-l are,
 La Manto fu, pubeaga fără tel
 Ce în locul meu natal în urma stete-
 Do-aceea ureau și asculli aici nitel.
 Când tatăl ei sfârșite-obstese și-l dote
 Și sclav ajunsă patria lui Boe,
 Fu lung prin lume-alergul ăstei fete.
 În mândra-ne Italia țare-un lac
 Dincoace de Tirol, și ne pomeară

Li larg are spre cer și larg spre mare
 Nimic are în drum spre-a i le-ascultă

Hotar decotă Nemi, munt Benac.
 Mai mult de-o mie de-ape co brozdeară
 Din Gardă 'n Val Camonica Peninul
 Aceste toate 'n zisul lac stagneară,
 Si un loc e 'n lac undă ar putea vecinul
 Pastor al Drescei convensi cu cel
 La ea Verona, ca si cu Trentinul,
 Perchia sta, fumea si bun castel
 La râpa cea mai scund' a astei ape,
 Si tunc n' erau pe Bergamasca cu el,
 Pe aici apoi prisorul cât nu 'scape
 'n lac, isi rumpe peste mal un vad
 Catând ca râu pe verzi câmpuri să scape.
 Dar apelo-i de 'ndat' apoi ce cad
 Cu nume Nincio, nu Benac, scoboară
 Si apa se varsă la governo 'n Pad.
 Nu curge mult si ajuns pe locuri zese
 Se întind lătite int'o mociula lală
 Ce-aduce vara multe boale-adese.
 Treacănd pe-acolo deci cumpăta jală
 Pământ uscat vârie intr'acel nămol
 Si 'n el nici om nici holdă s'arîmăto
 Si aici, fugând de lume cu-al ei stol
 De servi, urmându-se trista 'nvătătură,
 Trăi, lăsând acolo trupuri i gol.
 Răslati de priupreger apoi umplura
 Plegari art loc ce prăsmoreul sau cel lat
 Avea mprejer fixarea întăritură,
 Si far' al soflie seuru ei dume-au dat
 Cetate lor clădite pe-oseminte
 La fetei cei ce intău pe-aici a stat.
 Si mult ii fu poporul, mai năinte
 De-a fi de Pinamont cu izelacune

In zisul lac stagneară
adese

Cum nalt
la in p... ..

Prisorul deci
al apei

Dar el, de undă
apelo lac
scap

Trăi, urmându
si acelu si
castel si -

U. M.

Si nalt -

Mincunim - nu adevăr sa - poti

Epodulul Casolodi seos din munte.
De - aceea - ti spun, că dae' ar fi sa - ti spun
Că alte - origini are - al meu pământ,
Sa poti minciunii - nu adevăr opune.
Dar eu: Ce - ai spus, măestree, mi' este sfânt,
Si - al tău cuvânt tarie - a prins în mine,
La prag mi - ar fi oricare - nu alt cuvânt.
Dar veri si - mi' află 'n neamul care vine
Vr' un vrednic de văruit si mi - l arată
Lăci tot ce vreau necază e, stii bine - "
Tar el: "Deel cu barba răsfălată
Pe spete, - a fost - când fecio 'n gheul pas
De - ai sai bărbati era despoporată
Ara c' abia copii i - au mai rămas -
Augur, si - a dat cu Calcar semnul care
Porci din Aulida primul vas.
Cuvântul se numea, si - ast nume - l are
În noalță - mi' cânt' unda de dînsul spun,
Tu - l stii, că - mi' stii întreaga mea cântare.
Cel slab în zale - ară că parca nu - i
E scot si intrădeas ară putinta
Sa mzele lumea cu magerul lui.
Quido Bonat isi plânge - aici stînta,
Si - osdent ce - acuma sa fi rămas la piele
Si - sfori ar vrea, ei - acu - e' ndarna cînta.
Veri tristul stol cari au fugit de - andale,
De fur si gherme si - au prostiit crestini
Tierband si herbură si învîrtind ultele.
Dar haide - acum! Intre - ambele confinii
A celor doua lumi mi se scufunda
În mare sub levila lăin cu spinii.
Si - apoi, ieri noapte luna fu rotunda
Si nu uită ca Tăcea ei te - a prins

uni
di jar
93
S. munte

Si bine-auri în silba ta profunda."
Aşa-mi vorbea, iar noi mergeam întins.

nu culeu cari pncep gneulatu
 ci acei nelerete titali afemer cari striga pentru un
 cerand, d. r. plaga (7uf. x24)

Infernul

2i - 25.

În timp de toamnă ferb

Aşa ferbec, prin vreo şifă
arte

1. Din puncte 'n puncte - aşa trecerăm noi
Vorbind de multe câte - aici îmi călă
La mi la cânt, şi ne-am oprit apoi
4 Pe - al punctu vârf, ca bolgia 'nvecinată
Si - alt plâns rădărnice să-l vedeam acelu,
Si - o vârmă nesper de stăncăto.
7 Intr' al Veneției arsenal precum
Ferbând veri iară s-moala cea toacă
Spre - a unge lăutri ce-au crăpat pe drum
10 Si nu mai pot pluti, aşa că - şi fac
Ici unul vasul nou şi - afundă stupă
Prin coaste celui mai putu dibate,
13 Si - aici la proa dreg, dinco' la pupă,
Lioplesi lopeţi şi funii - şi fae, şi sparte
15 Vântule de catarg cărpind le-astupă;
16 Aşa prin vresele divinei arte,
Dăru nu prin fae, o s-moală jos ferbeca,
Umplând de vâse tot malul de-orice parte.
19 Vedeam că e, dar nu vedeam în ea
20 Decât numai băieci de forfot pline,
Când ea 'n umflăie - i răsuflând cădea.
22 Pecund stăteau atent să vadă mai bine,
„Te veri, ia veri”, strigând conducătorul
M'o tras de unde stău grăbit spre sine,
25 Si - asemenea unui om mişcai piciorul
Când nu s'opreşte - a şti ce lucru - i cere
Să fug' astfel, căci spaima - l ia cu totul
28 Si - aşa fugind întorec - a sa vedere

Ca şi în Veneţia

170.20

în toamnă

Si. un negru diavol dupa mi
Fugand, pe stamea sus, din Kar-

Peci ai aubi eraci un pacatos
Ai puncte noastre "o 412" ortac

Si. afara de Pontus, laltari in mod
Co' fac pe bauri din da un nu

Il dete - otane

urmand pe hot, rãnodul
Lasat din laud,

Platind ea de in caldarea dala
Si. alunei. Virgil: apa o nu le da

29 Si in dosul nostru cu pe stamei varu
30 Un negru drae fugind din rasputare.
31 Ce chip amplit avea, e greu sa spunu,
Si cat de fioros era in miscare
Cu intins - arpi si iute in marmul lui!
34 Cu unen nalti ca niste tepi, si care
25. Purtau calare - un pacatos pe ei,
Tintit de pulpi cu bine infipte ghiore.
37 "Sa-l dati, ai puncte noastre - ortaci ai mei" tot
Adane pe - un om fruntas din sfanta Lita,
Tar eu ma intors s'adue si pe - alti mizeri
40 In urbea lor ca-i bine garnizita,
Si loti pungasi, afara de Pontus,
Din nu pe bauri fac da int'o clipita!
43 Si-l dete - adane, iar el pe malul dier
S'a intors, fugand cum n'am varsul in via
Scapat din laud, si un cane dupa fur.
46 Scufius dintau, s'a intors pe reprobata
Pe spate - acela, insa dracie toti:
"Minc aici n'ajuta sfanta fata!"
49 Tu crezi ca esti in Lerchio, ca sa noti?
De vrei sa scapi de - a cangie itepalura
Din sinuala capul tau sa nu-l mai scoti!
52 Si cangie pe el, o sut' atunei cãrora,
Si iar: "Dei cand vrei sa joci, te - ascunde,
Osa ca daca poti pe - ascuns tu fura.
55 Tot astfel bucãtariu pun sa indese
Rãndasi carnea cu tepuse cand
De - asupra apei ea in caldare iese.
58 Si - atunei ^{Virgil} la lor sa nu le dea priu gãnd
C'ai si pe - aici, mi-a fis Virgil, "tu cat
Ur'o stamea jos si - ascunde - te curãnd.
61 Si - orice ndãrjire vei ca nu - o arata,
62 Sa nu te temi! Ca-i stu, funde' avu

pãrea

Cu u. me si acut
calare, cu multo pãcãre - de
sau pe ei

Fac de din nu

nu cred cã
fãvãnt

nu nearee

V m

sa sfunda

sa de pãcãre
si varu dal
in nu

63. Tu ești aceluși războiu și de-astădată,
 64. Trece pe punte-apoi, și când vârmii
 65. Că merge drept spre-a sarea răp'a vâii,
 Oh, mare-a fost aici curajul lui.
 67. Cum sar și ulti și furioși dulăii
 Pe-un biet sârac ce-oprindu-se se nșige
 68. Lăsând umbră și opri de-oparte-a căii,
 69. Sărură de sub punte cu cârlige
 70. Vârmii pe dracii loti spre el cum pasă,
 Dar el: „Nu fii mizeri”, a prins să strige.
 73. „Si pân'a mo'nhoț cu cângi, să ioră
 Din gloat' un iur să-i spun ce vreau, și-apoi - vrute
 Veniți și n'apucați de ră-mai pasă!”
 76. Strigarea loti: „Ta dute, Codârloiu!” Codârlo, du-te!
 Și tot au stat, și-un iur al neșei gloate
 Veni răcând: „Cum ce-ai pofti la noi?” Cum ce-ai fi io-l
 79. „Ceri tu ca n'ai vedea pe-aceia poate,”
 A țin Virgil „eu, cel ce vezi tu bine
 Că pot să nșunt a voastre-atareu toate,
 82. De n-ar fi vr' un destin și vreri divine?
 Fă loc! căci vrerea cea din cor mă face
 Să duc pe-un vîu pe-aceste căi cu mine!”
 85. Si-atunci, o, ce-opărit ramas-a, drace.
 Vârmii din nou și cangea cum îi pică,
 Si-a țin spre-ai săi: „Lăsați pe-acesta n'pace!”
 88. Si-mie-apoi maestrul: „te ridică
 Tu cel pilit la punte printre stei,
 Veghial plecând să vii fară de frică.”
 91. Rînd plecai grăbit; când iură ei
 Vârmii că stote spre mine întornă pași,
 M-au prins fiori ca tot vor fi mizeri.
 94. Așa vârmii, când au golit arează
 Coprora după pact, ce fric' avîrea

Văzând pe ser ce mulți erau vrăzmași.
97 M'am strâns de dom cu întreaga mea faptură
și - asupră - mi gând de rău văzând că - l au
Se stăne cu ochii tot în ochi și în gară.

100 Pleacăra furea loti, dar se nădărnău
Ora între ei : „Pă - i tragi una nădărnă ?”
103 Dar altu - apoi : „să - i tragi, să tipe au !”

103 Dar unul dintre ei, acel ce stăte
De vorbă cu Virgil, s'a nădărnă gâbit
și - a : „Să domol” spre el, domol, băste.

106 și nou apoi : Un drum cum ati dorit
Pe arcuț arăta mi - i, căci arcuț țare
În fundul văii - a sasea nădărnă mină

109 Dar dac'a merge tot pe - aici vă place,
Dați tot priu ast ponor, precum vă cânt
și - alt arc aflat, și - i drum pe - acolo în pace.

112 Căci ceazuri mai spre amurg decate sunt
Ș'implura ien o mie sare sute
Sărise și sare de - am decând e frânt

115 O doi de - ai mei vor da o rață uie,
Să - mi caute răi coier la mal, și - astfel
Plecați cu ei, ca bine - o să văzute.

118 Ihei, hato - asipi, în frunt, cu țarțarcel
și Pot de - ogar cu voi, și Vita - i - lece,
Hoid, Fund de Tad și te, și țarțarcel,

121 Nebunul Cap. de căne, să mai plece
Colțatul Răd. de Pore și țarțarcel;
Baboie - badiel vatar acestor lece.

124 Mai dați pe lângă aprinsa smol o roată,
și - asti doi la altă punte nădărnă să vie,
Că întreaga trece peste bolgia roată.

127 Le văd, am, maestre - al meu, vai mie!
O, pă, și - am și, să mergem fără de ei,
De știu, căci eu nu - i cer lovarasie.

Dați cu : Ce văd.

cu fata plină de fa
Domol nădărnă -
răie

Nu este pe - acol fundea

dar măști lot pe aici
dăruț na place

le văd, am, maestre
și - am și, să mergem
fără de ei

- 3130 De esti prudent și-acum ca do-obiceiu
 Nu-î veri cum mârșă într-o duie, pârșite,
 Și-au ochii în cap cu gând de-a fi misei.
 133 Răspunde el: Văz vrea să te înspăiminte.
 De veri! Sacrimească în duie cum vor
 O fac spre-acei din smola lor ferbute!
 136 La stârnga dăci porăim prin poroc
 Ci'ntam vărui ca semu, ca toți se întoarnă,
 Strîngându-și limba în duie, spre seful lor,
 139 Iar el plecând făcî duie cur o goarnă.

22

1. Vărui și colăreți cum câmpii intrapă
 Cum dau alături, sau făcînd alai
 Și-aori în valmarag fugind cum scapă,
 4. Căsarî prin țara noastră întămpinaî,
 5. Și bande în treacăt, neamurile-areline,
 Și joce de suliti și năcurări de cai,
 7. Umărînd după chiuvală-ori tamburine,
 Cu Băsciume-ori cu focuri din castelo
 Și semne de-ale noastre-ori chiar stăine,
 10 10 Ci-atase-avînd porneș cîmpoii neri clo,
 Nici osti cu n'au varuit, nici escadroane
 Nici nave-umărînd nu far sau grup de stelo!
 13 Mergem acum cu-abșite lighioane -
 Vai, răi pînă la - dar toate cum li-e rîndul,
 15 La în răd nu cîștă tîmîș și țeoane.
 16 Dar eu aveam numai la smolă gîndul,
 Să văd și-a bolgăi întrecă așezare
 18 Și răul neam cu-l scaldă în ea ferbîndu-l.

Si năcurări de cai
 și co-ori

lumină de
 far sau

Pe totu în clipă - i și' nghitea borhotul.

Li a hău și o sear co-o udră.

Cozi pe el și tot co. avu dăbănu

19 Precum când dau piloților pe moare
20 Delfinii sevin cu spetelo rotundo
21 Sa și scape - a lor corabie de necare,
22 Așa, spre a răsuflă, și aici și altunde
Vedeam și un rău spinarea cum și o saltă
Dar nu mai fulgerând și iar s'ascunde.
25 Cum stău prin bălți și broastelo îndolaltă
La mal, și astfel c'asas au nuneai botul
Dar labele și întregul trup în bălta
28 Si aici astfel la mal umpleau ei totul
Dar când i'apropia Barbaru sbărit
30 Vănu, și au sufletul și-acei îngroșit
Pe unul stăind, cum e pe când lo sperie
Că sta o broască și allele-au sărit
34 Dar Pot-do-ogor i-a și înclătat în perie
Smoliti ei lui cărligul și tragând
35 Co-a seos din lac o vidră - mi fu vederie.
37 Stiam pe draci pe nume - acum pe rând,
Căci fui atent și când alesi ei juro
Si și între ei cum se cheamau stăgând.
40 Ilei, Foc-Nestus, alcăpă și, înfige
41 În spate ghioră ră-l jupoi de piele!
Si totu au curs cu cângi și cu cărlige.
43 Tar eu; De poli, maestru - al său mele,
Să faci să aplecuiie - desperatul
Căruț aici în mâni atât de rele?
45 46 Mergând Vigil decă a întrebă de statul
Dău care-o fost născut, iar el mi spuse:
Sărmana maică mă născu în Regatul
49 Navoiei unde n'ștebă ea mă puse,
Căci tat'asui pe un biet de marlăfoiu,
Si-al său distingător și-a tot ce-avuse.
52 La bunul domn Tibald fui serv apoi,
Si acoalea n'coteacău fu mester mare

Că-l prinde în brațe atunci și o țes Parbat
 Să-mi stăi până-l uferă, înclucă ca murelul
 La nălos cu fete apoi Virgil apoi
 De vrei să stea în murel, se uchea, că-nu sberă
 Că domnei do. a-l zăpăci nu are vîrîdori.

ca să se zice
 Lasă-mi cu a voastră țară
 Vecin pe-nu dubă, de vremea pînă la
 De ghicire-acum și cîmpu nu m'as m'

a. o reptă pînă la pînă
 și în câmp o pînă vîrîdori

De corăci acum dau seama într-o vorbă.
 Dar Rat-de porc co-avea doi colți cum are
 Și un porc mișel, făcîndu-l în sold mișelul
 Să-i sînt un colț ce-artist e în spintecare.
 De răi molaru' mai dote soricelul!
 Parboiu sberlit ipe-l cuprinsu' în brată
 Și o țes: Tănă-l uferă, cu înclucelul!
 T-l duse lui Virgil apoi în țară:
 De vrei să stea în murel, înclucă-l dără,
 Ca 'nclucă apoi săr altu' și-l înclucă.
 Și o țes Virgil: Cunoști tu, asadara,
 Pînă înclucă vi un murel să se cheme
 Latin de neam? De-un dub, cu o voastră țară
 Vecin, ni am despartit de seară vreme.
 De-ai fi și acum de-asupra-nu oști mișel,
 De cîrghi și ghicire-acum eu nu m'as ține

sa-mi stăi ca
 murelul
 apoi.

Tor el cu
 Vecin, țară pe.

li-a stăi de
 cîmpu

Dar Rat-de-ogor: Ce stău acum astfel!
 Și în brat i-a înclucă al cîmpu varf suplir
 Și un murel sber de carne-a reptă din el.
 Și Fund-de-lad tot stă să-l ia în prindere
 De por, mai dote pulpi, ci în murel
 De murel-al lor decău cu rea prindere,
 Și o stă putig mai blănd turbatul stol.
 Virgil, nerăbădînd, din nou gînd-a
 Lăsa cel ce stă prindere și oul gol:
 De cine ție că rea ti-a fost urita
 Cînd tu, lăsîndu-l, mai spre mal te-ai tras?
 Răspunsu-acela: Fratele formita,
 Galericiul, oricîcei fraude-un vas.
 Astfel avu' a în murel pe murel
 Lui Virgil înclucă de pînă a murel,
 Dar baur lo-a smuls

Si-auri, spre-a ne scapă, co-a pas la rali

Cum el ricea, si-a fost înzvelor
 Si nu n'arunt, în multe alte-oficii.
 El stă în contact cu cel din logodot
 Cu Tarehe-acum, si-si spune neam mōrale
 Tocand de dragă-le Sardinia lor.
 Dar vai, vedeti-l pe-alte'n fālci cum bate!
 Cu multe-as spune, dar mă tem că el
 Îmi face grapă ghiarele-î pe spate.
 S'a înlor, vataful lor spre Targarel
 Le tot pāndea din ochi cum se-l apuce,
 Tairule din luri! Mai stai nital!
 Cel goarnic ingrozit atunei spre Duce.
 Lombardi ori Turei să veri, si dacă-ti place
 Să-i si auri, a Yes, ti-i pot aduce,
 De-or sta putin de-oparte-acestia'n pace
 Spre-a ne se teme-ai mei de-alor mairie,
 Si cu, de-aici din mal, pelor zom face
 Nu unu-ori doi ci sapte să vă vie
 C'nu seun din gur' dra cum dām signale
 Când iere-mi înz si vrea to vārasie.
 Dar cap de-ogar cu botul felu sale
 Tu vānt, si dānd din cap: Nemerue, ce-i!
 Si ce s'aruni prilez scapāri sale!
 Bogat pūgazi n' lator, cāte vrei:
 Si, da! Sūl rāu cum mei nu se mai poate
 C'aduc la chin nu mult mai rāu pe-ai mei.
 Perdānd rābdarea lbate-auri, cu toato
 Cā toti i s'opuneau: De-mi sarī în loc
 Cu nu'n galop sārind mi to vom scoate,
 Ci'n sbor de-auri în clipă-ti viu de hae!
 Supt mal fārtati! Si vom vedea noi dacă
 Esti tu, decāt noi toti, mai mare drae!
 Nōu Joe, crestine-ascultā si-o să-ti placā!
 Se'ntoaserā deci toti, spre-alt mal cātānd

Si intam sa col ce n'ar si vrut s'o faca.

120

Pandind prietă clipei si infigand
Pungarul bine talpile 'n tărâna,
Sări si astfel scapă de al bandei gâd.
O ciudă fu pe totu aeru slăpană.
Dar mai ales pe cel ce causa fu,
Deri si porni shigand: tu-nu esti în mână!
Dar nu-i era. Căci sborul nu putu
Sa încheacă frica.

125

130

Nu piere-o rat altminteri sefundată
Im lac cand vine-mu soim tot astfel
Fridit si mânios de drum isi cală.

el si neindat

135

Cu ciudă de acest lucru, Porpanghel
Sbură pe urma lui, dorind ca hotul
Sa-i scape 'n lac, spre a se prici cu el.
Dar când i-a fost scapat, sărind i motul
Sari cu ghiarele pe sot si apoi
Se neius-o harla peste lac cu sotul.
Dar celalalt era dibacu corou

Stana tot de
pot

Si aulor

140

Se-l scameene vartos! Si asa cătura
De sus în mână în clopot amândoi.
Si 'n pripă-i despăti acea caldura
Ci-alata cleu pe-cripi li sa lipit
Ca nu puteau sa iasa din asura.

145

Cu ei sai sa vâlcărea Bărbau-sbărlit
Si-urui pe patru 'n ajutor sa sară
Cu cângi cu tot pe alt mal, iar si grabit
La portul lor si aici si-aici sburaro,
Si cângi intuseră spre-alei spurcati
Ce-aproape copte sub scoala se infundara,
Noi inse i-au lasat asa neurcati.

150

De snova lui trop nu odihni
Prezenta leart a lor

Decești. Batzocurii ce-o pat si a suferinții
Ce-i arde-o so, ca-i primu cred necazul.
Si prima spaima e duplă
cat-o n

De ci furie acur de adauga

goni-ne

de ne ne vom avea
si cu si te,

oglinzi, niplenito.
Hobit precum li-au
preus-o cea gaudi
ta

Tăcuti si singuri, fără soți, acur
Mergem, urmând dui urme pe Porțile
Cum merg si fratii minoriti pe drum.
Dar cearta ce-o văduri mi-adese aminte
De-ur soarece si-o broasca despre care
Trop ne da într-o snova învătă mite.
N'au nu cu ba mai mult ascundăre
Decat au arbor dora, dereo bine
Privesti si-alaturi si ncepit si fure.
Si-asa cum duit in gând alt gând iti vine,
Alt gând dui primu-asa mi se născu
Spornidu-ni spaima cea duităre dui mine.
Si-asa gândeam: motive n noi le fu
Si-a potnei cei de răs si-a suferinții
Si neapert că li e necaz acur.
Mănu dăe adaug rea vointie
Goni-ne-vor cum nia gonit copoiu
Te-ur iepure ce-l ia de gât cu duitu.
Simțiam de groază păre n cap vâlvore,
Si-am iis, alent în uru având privirea:
De nu ne-ascundem repede-amândoi,
Dui Ghiare-tele, maistie, mi e perireo.
Si ruit cum vin pe urmă-ne-alergând
Aso de vii îi vād cu nehipuirea.
Tar el: Do-az si si-oglinzi, mai curând
N'az prinde-a to icoară, cea de-afară
Precum ti-am prins pe cea ce-o a în gând.
Pre-a mele-a tale gâdnuri se îndreptară,
Egal cuprins având si-aceloz sbor
Si-asa într-un singur sfat mi se nchegară

Fig, gloata lor
ca n urmea ni e
po-cula,
Si-asa cea ca
sunt cheaz cum
ma n hata

Cum merge când de la
mai mult i des
Avea se gînd de el decît
de sine

- 31 De-o și pieris la discepta, 'ncât uzor
Să facă malul dinu într'altă vale
Scapare de nehipuita goan' a lor."
- 34 Dar n'a încheiat și restul vorbeii sale
Cînd și vîrșii pe draci cu-aici intense
Aproape-a ne'nhătă sorind pe cale.
- 37 Virgil în brațe-atunci grăbit mă prinse
Precum de sgonit, desleptata mamă
Cînd vede în casă lucrurile-aprinsă,
După ce fiul spre-a fugi, și s'aruncă
- 40 Luînd numai la el, ea nici pe sine
Nu-și dă răgaz și așteptă no' o năframă,
Așa pe spate s'a lăsat cu mine
Din varf, pe coasta repede ce-astupă
- 43 Din sus propastia văii cei vecine.
45 Micicînd nu cred pe-al morii scos s'o rupă
De-odată apa în vale mai cu zorul
Cînd este-aproape să s'arvîră în cupă
- 49 Precum pe-acel pîrte-a curs cu zborul
Virgil și mă ținea la pieptul lui
Parad' că fîc îi sînt nu'votitorul.
- 52 Abia ce-au fost apuși în fund, vîrșii
Pe draci din zbor pe culme cum se lasă
Drept unde-au fost, dar nu mă mai ținem
- 55 Căci Promia ce vîi într'o cinșă plînsă
Să-i facă servi, de ei spre-a fi parită,
Lo-a stîns orice puteri din ea să iasă.
- 58 Aflarăm jos o gîntă-aici, smolită,
Dublând prin cărc cu mers nespurs de lin
60 Plangînd pe-o față jalnic de trudită.
- 61 Și cape-aveau cu glegi lăsată plîu
Și-adese pe ochii, și în felul cum le țau
La răsă lor monachii dela Pîu.

cu u vâlcăi

}

De-odată atunci Vap
la popl-

Varianta

D gîntă al
într-unu

catigori la

La orice par aveau loti alii

Onicari

al noii par de
dodumii iubim,
pauzi

si al brucei

64 De aur fatai aveau, parand vapae,
Dar gale-atot prin plumbul blanu lor,
Ca Friederic pe-alui le-avea de par.
67 Ah, trist veniant, in veei obositor,
Si 'n raud cu el, uitori la stanga iarasi
Mergeam, atenti cum plange-acest popor.
70 Dar stans de drumul stant si de povara-si
Ara de uet venio ca 'n raud cu mine
C'aveam loti noui, cu orice par, tovarasi.
73 Deci tusei, tata, canta pe-oarecuno
Cu nume- au tes si sapte cunoscut
Si-asa mergand tu vorb pe langa tine.
76 Si- un dub du dor, fiindu-i cunoscut
Luvintele toscane: - O, stati voi cei
Ce 'n neagra noapte-asa fugiti de uite,
79 Ca poate pot sa-te dau si eu ca vrei!
80 Si a ntor atunci Vagel privind prin vale
Si-astcapl'a tis, si mergi incet ca ei.
82 Si stand vorbi pe doi torind pe cale
Cu mare dor de-a fi cu noi in raud,
Li-opoti erau de plumb si ngusta cale.
85 Sosind, ei m'au privit mult timp tacand
Si 'n sus tureau chioras cantatura,
Pe intoarsura ntrei ei apoi, ticand:
88 Acesta parca-i viu ca-si misca gura.
Dar daca-s viu, cum n'au aceto blane,
90 Ce drept al lor le iarta neascatoare?
91 Si-apoi, tu sarpe-al turmei cei sormane
De tristi fatarnici, te rugam sa spui,
Si nu ne-ascunde, cine esti, Toscano?
94 Narcut am fost, raspunsei, si crescu
95 La mandsul Apno 'n marea lui cetate
Si- am trupu-acel ce-apuneri il avu.

97 Dar cine voi, a căror destilare
 Durea prin ochi stă chiu vederea male,
 Le chiu e 'n voi co-atât de-amar văabate?
 100 Răspunde-mi ius: Aceste haine grele
 Pe cari sîntem cu plumb aci îmbracati,
 Cantare-l fac se geam' artfel sub ele.
 103 Noi din Bologn' am fost, doi vereli frati.
 Lodovigo el, eu Catalan, si odata
 De-a ta cotate ambii-am fost chemati
 106 Cum si alto dati chema, spre-a fi pãrtați
 Odihna ei, dar noi i-am fost atari
 Precum gardingul si-arlăci mai arata 66
 109 Cu vnu atunci so țieci "Voi rari, cari..." 66
 Dar n'am mai țis căci varul mi se dure
 Pe unu rastignut si 'n fipt cu pari.
 112 Varsand ca-l văd, întreg el se disturse
 Pufland în barbă si cu 'ndelung optat;
 115 Dar popa Catalan care-l văzuse:
 Acest în fipt ce-l veri, a țis, da stat
 Judeilor că, spre-a mpăca poporul,
 Un om cărnirii trebu-a fi dat.
 118 Stă gol cum veri si 'nchide 'n drum ponorul
 Si trebu să simtă cat de grei
 Sînt toti cari trec si pun pe el piciorul.
 121 Si socul său e 'n bolgie-aci, si-acei
 Le-au fost cu el parlari în statul care
 A fost rămintă rea pentru Judei.
 124 Varui si pe Virgil cum stă 'n mirare
 De-acest tîtîr în cruce-artfel pecum
 Etern va sta într'atât de tristă stare.
 127 Se ntoarce-apoi spre Catalan, si-acum,
 Sa-mi spui, do esti stăpân al vrei tale,
 Nu este-aci la dicapla-ne v' 'un drum
 130 Pe care so iesim duto 'arță valo

133

Approape-aici, s'o veri cu ochii tăi,
Răspunde el, din marea răpa pleacă
Nu are ce trece toate acestea vâi,
136 Ci-i rupt aici și nu e drum să treacă

Pe-aici e aur. abia născut, și n'are

110

← Ipre - a nu constrânge iarăși ingerii răi
Cu noi să vie - a ne-arăta vîo cale.
Dar lesne-o să suti și pe mine
Că țae în fund spre coastă ce se pleacă. 66
139 Putin Virgil a stat nețos în sine.
Si' apoi: „Acel co'ntepă răi în locul
De smol" a lui, ce rău și o răș de mine! 66
142 Cu sîn în Bologn' au auzit că dracul
140 E sat de vicii și mintind mareu,
141 Că-i tată al muncimii, a țis monacul.
145 Cu pașii mari porii naostul meu
Având putin pe-obragi a ține floare,
Si' așa lasându-i pe neăcreați și eu
148 Porții pe urma dragilor pierdore.

24

Pe-acel răstimp al tînărului au
Când Feb își udă în lîm ale lui pleto
Tar noaptea începe - a da spre meridian,
4 Când bruma pe câmpii vesea sa repete
5 Frunoasă, fală a albei ei sorori.
Ci' aripile în curând îi pier murele,
7 Lipsit de-orice nutret se scoală în țor
Tărâmul trist și vede alb tot locul,
Si' oftând își bate soldu-adoresori,
10 Acasă întors în vau își vară focul
La bictii - aceri ce n'au ce sa - să mai facă
Ci' n'cet începe să-și alina focul
13 Văzînd cum lumina n'alt vestuînt se'mbracă
În scut răstimp, și sa toiașul lui
Si' - țarînd foame în câmp acum o' mprea,

mulla

stano
police

Fantasma
alturi
divine, bolg
u

16 Aza' uspaimat de - al meu maestru fu'
De - atata nor ce i - l vedeau pe frunte,
19 Li - al spaimei plastru tot aza - l avu'.
20 La' ndata ce - au ajuns la rupta puncto
Si a'ntors cu - arole dulei priviri spre mine
Precum lo - au distanu sub tristul munte.
22 Si - clont aici privind peste ruine
Si 'n minte compănind de toate
El broste - a'nties strângându - mă la sine
25 Si ca si - acel ce face si socoto
Si - apururi pare - a ste si - apoi ce vreo,
Astfel spre varf tindindu - se - a mă scoto
28 Pe - o stânc' o stat, si - alt stau de după ea
Văzând, mi - a tis; Tu heci pe - aceea stana
30 Dar veri distanu do poate - a lo timea.
31 Ah, n'a fost drum de - aici poartă blana
Căci greu detot, el cel uzor, eu dus
Die colt in colt uream acea corhană.
34 Si dăea n'ar si - fost decal mai rus
35 Inti' alt ponor mai scurt 'aici ruptura,
Cu ne stiu el, dar eu m'as si răpus.
37 Cum ins' el malebolgie fiind spre gura
Decelui put adăne, pieris se intinde
Dricare - o bolgie - si ore - astfel făptura
40 Că sue - ne mal iar celalalt descinde.
Si - apursem astfel si - unde - au cunoscut
Că cea din urma piatră se desprinde.
43 Căud fu pe varf, deloc n'am mai putut
Sa merg, si au fost atot far de suflare,
Că unde - au fost ajuns, am si zecut.
46 Sa cade - aici să n'ajungi orice amânare.
Căci stând pe puf sub cald coperemânt
N'ajungi la glorie cea fară de care

papa

scobora

Câte mistuo-a lor viața pe pământ
 Pe urma lor acoloși, urme lăsa
 La spumele pe-un râu sau fână n'vânt!
 Deci sus! Si n'vinge tuda ce te-apasă
 Prin vreaa cea ce n'vinge-ori co bălai
 Când ei do. al tudei chie nimie nu-i pasă.
 Căci nu-i de-ajuns sa pleci dintr'aste văi;
 Mai lung'o scara drum pe ea no care!
 De sti co-ti spui, grăberle părți tăi.
 Plecai atunci, si-ai ris, pe când putere
 Mai multa fătașeam n'arat docum
 Aveam: „Deci nești! am si puteri si vrese.”
 Pe stânci luaram daei din nou un drum
 Si greu si strâmt si n' totul stărie salo
 Mai rău si decât cel do pân' acum.
 Spre-a nu-i părea tudit vorbeam pe cale,
 Când iat'un glas părănd ca nici nu stie
 Si dinte'alta valo.
 Co-a ris, daci eram pe-acea stinchie
 Co-i punte-arei, eu n' am putut sa stiu,
 Dar cel care vorbea mi pări n' mânia.
 Plecat privi spre-adânc, dar ochiul viu
 Nimic prin neguri n'a putut invinge,
 Deci ține: duce, o fă te rog să viu
 La Mielul cel ce-a sarea valo-o'neunge.
 C'and, dar să'nteleg eu n' am putere,
 Si stau si văd si tot nu pot desinghe.
 Răspunsu-mi esto-atât că-ti fac po vrese
 Răspunsu el, căci astfel sa desleapă
 Onesta ruga
 La capul puntii pe-unde ea se leagă
 Cu-a opta ripă, daci, ne-am dus, si la fine
 Varsu atunci deschisa bolgea intraga,
 Si intrusa serpi, si-oriuade serpi, si pline

poteci

pleci

daci

Vorbi de plin

Cu ruga cea onestă nu po răscăpa
 Răspunsu el, ci-o alungă în țară

grămori, de-atâtea specii, neăt do ei
 Sunt sângelo și-ari sloin de ghiolă 'n mine!
 Să-ni tace Libia de pustiu ei
 Căci ori și cote poese în el scârborii
 Jafuli si cereri și fazei
 N'are mai răi și multi ca furioși
 De-are, nici el, mei gâtul diop
 Dăci malul sterg din ~~prolog~~ ^{prolog} mari-roșu!
 Si-aci într'acest scârbor și crud potop
 Fug umbre goale-urând do înspăimantate
 Si scorburi nu-s și nu-i heliotrop!
 Si-au mânilo îndărial cu serpi legate
 Co'n spline înfig și cap și coți și-apoi
 Lăud fac nod pe burtă ca și'n spate.
 Si iat' atunci pe-un duh de lănga noi
 Lăzind un sarpe-l sfloderi prin locul
 Co leagă gâtul de-unveri amândoi.
 A scrie-mi O sau Ț mai scurt e jocul,
 De cum s'apreus el și-arănd, căli
 Si ntreg id prefaci 'n cauza jocul.
 Si-asa cum stă distrus aci
 De zire și spura priure se s'adune
 Si 'n sus sar și-a fost acel ce fie.
 Ast fel de oameni n'atate se spune
 Că moare-un fenix, și la fel și'invie

Pecând și-a cincea vită do-ani apune.
 Ci-amor și lacrimi de lămae-alege

Si-asa cum cade-un om și nu 'ntolage
 De-a fost el tras do-o iarnă minica
 Sau de-akt v'iu rău pe poate pe-om să-lepe
 Se vită 'n jur misal când se ridica
 Dfland confuz de groața mare-a lui

Si domnul colat inu' su

Prin care - a fost si - i plu de - avuta frica,
 Pe Rook cand a nviat, aso - l va tui.
 Vai aspra - i, Doamne, spaula - ti lovitesa
 Ce n' dreapta la manie - o n' parte orien!
 Ceru' Virgil acestui mort de - asura
 Sa - i spue cine - a fost? Tar el: "De - abia
 Plouai din Tosca n' trista asla gura
 Nu om sa fie, ci bestie - nu placea
 La mul ce fui, si Fucci - i al meu nume
 Si domnul grajd al meu Pistoria fu.
 Tu lui Virgil: "Sa nu mai faca glume!
 Sa n'trebi ce culpa - l trase - aici, ca n' viata
 Il stie cumplit si gata sa sugruma."
 N' asi, cand ne - alsi, minciuna n' fata
 Ci drept privi si sincer vru sa fie,
 Cu - obrazii - aprinsi de - o jalnica rosata:
 Ca tu ma afli - aci n' tiralozie
 Cum veri ca sunt, ma doare mult mai tare
 Decat ca fui gonit din lumea vie.
 Nu pot sa neg ce - mi cere - a la n'trebare.
 Atat de jos in vad eu fost - am pus
 La fur de spinte - odajdu din altare;
 Tar furtu - mi fu napaste pe - altu pus.
 Spre - a nu te bucura de - a mea n'talnire,
 De - o si sa iesi din groapa asta sus,
 Tu ia n' urechi si - ascult o prevestire:
 Pe negri n'tain Pistoria se desparte,
 Florenta - si schimb apoi popor si fire.
 Din Val de Magra neguri marle - aduna
 Si n' negri nori el involit apoi
 Navală dand cu groaznica furtuna
 Pe campul piceau va da rasboiu,
 Pargand in prip a norului putere,

Intinutur pe h.
no. parca

Si o noua in pubea
o zi doborao

Spre-a fi stivit oricine-i alb ca voi,
Si-ti spunu necoalea ca sa-ti fac durere.

115

25

Si-a tis, când vorbelor le-a pus o fine:
Mai na si tie Doamne, si-a făcut
Cu ambele lui mâni spre cer smochine.
De atunci incoace serpiu mi-au plăcut
Caci iată unul gătit i-l încuise
Părând c'ar tice: si de-acum tăcut!
Dar altul peste brate-astfel îl priuse
Făcând la pieptul lui din zineri nod,
Încât miscarile-oree putintă-i stinse.
Pistoia tu! De ce nu cati vi' un mod

Intrun
si i facuse

sur la piept

a marelui necat
lucra

Ca mpingi spre crime-asa pe-al tau norod!
Alt duh, prin toat'a mortii vale-obscura,
N'afrai, nici chiar la Teba'n porti trairatul,
Superb cu Cerul into'asa marmura.
Dar el fugi, si-atat i-a fost gaitul.
Ci'n June-mu Centaur iat' apoi
Venia calându-l: Unde e cumpitul?
Nu cred că au Marenele'n noroi
Atatia serpi cati el avea pe cupa
Si până unde neaps-a fi ca noi,
Dar coafa lui dragonul i-o astupa
In intinse-dripi, si fac din gura-i ese
Le-aprinde tot ce caile-i ocupa.
Virgil atunci: „Acosta-si alerese
Subt muntele Aventin o vesuina
Si balti de sango'n ea facuse-adese

unul calau

salo

un balaur

devent-

ce ghege lu, co
o recto n 1700

vreme,

cum de n'a venit

tipit.

P. m. m. m. m.

In sus pe spate
alungul

El n'are - un drum cu fratii sei, si-o vnu,
 Din cauza furaturii - aici miscle
 A morci tunc cand ii fu vecina;
 Atunci iusa - i sfirsi ale lui ralo
 Macina lui Hercule, ce-o rula - i puse
 Si n'a simtit nici rece, cred, din ele.
 Pe cand vorbea, iar celalalt trecuse
 Trei iusi apusera tipul sub noi
 Pe cari nici eu nici moartea nu-i vazuse
 Decat cand au strigat: Dar ce-i cu voi?
 Si-i rupsa-atunci vorbirea bunul tata
 Si-atent numari la ele-au stat apoi.
 Cu nu le curvorteam; ci-aza cum cata
 Sa strigi pe nume-aori, a trebuit
 Si-aici sa strige-un sot pe-alt sot, deodata,
 Fiind dar laanfa unde-o fi ramas?
 Si-atunci, spre-a fi atent Virgil ce vede,
 Mi-am pus pe gura degetul sub nas.
 Crestine-acum, din vorbe-mi do-ar purcede
 Lora ce-i greu sa crezi, sa nu te mise
 Laci cu care-am vorbit abia pot crede!
 Văru, cum sta pe diuisi-a mea privire,
 Sarind pe-un duh un sarpe cum i agata
 Si'ntreg cu zase labe-l ia'n primire.
 Cu labele de sus l-a prins de brata
 Cu alte doua pantece-i inceise
 Si'ntre ambii obrazi i-a nfipt si diuitu'n fata.
 Cu alte doua coapsele-i cuprinsese
 Si coada lui vărându-l-i-o intre sale
 Pe spate n sus do-alungul lor o'ntinse.
 Niciand n'au stăut a'iedere'i spitalo,
 Pe-un pom astfel, cum tusta fias'au
 Pe-a altui membre stănse-acum pe-a rale.
 Si-asemeni caldei ceri lipiti aci

Ge. al altui timp la stăut pe-ale sale

Si ca decaud Parand casti de caare calbo

Si- având amestecat 'a lor coloare,
Nici unul n'ă mai fost acel ce fu.
Așa năntea flacăra- arătoare
Se întinde pe hârtie- o dungă sură
Ce neagră încă nu- i, dar albu- i moare.
Lei doi priveau mirati, stăgând din gură:
O vai, Agnel, cum iai o fată nouă!
Nici doi nu e, nici unu- a ta faptură.
Siu doana teste- o testă fu cu doana
Figuri pe ea cari apăsău produse
De- un singur chip co- avea nșurite două.
Dar patru labă brate- au fost facute
Si- picot si pulpi si vintre- au dat atari
Cudate parti cum n'au mai fost văzute.
Fiind nici unul si- ambii- acei tâlhari
Art chip confuz al formelor primare
Si- ară s'a dus precu, cu pară năi.
Precum zopârta pe caldura mare,
Schimbându- si gardul ei, o veri selipind
Când trece peste drum si- un fulger pare,
Așa- mi pară un sepulet, sărind
Aprins, spre farta altor doi, deodată,
Si sur co finit de piper fiind,
Si n'ătrun n'ă partea pe- unde ne e dată
Lutara brava, capul si- l infise,
Si n'ătrus carie si n'ă stare nemiscată.
Prisi străpunerul dar nimie n'ărise
Li nemiscat si el, căscând stetea
Păcând că febr' on' somn il năpădisa,
Si n'ă for la fiară, fiara n'ă sur privea;
Prin rana el, iar fiara fum din gură
Pcoteau mersu, iar fumul se nălnea,
Sa tac' aici Lucan cu- acea lectură

cu- ascul
din am-
apoi

co- ascul

gardul, o țară

complet

Spec. a fi un trup de alt trup deplin
parvum

De bietul său nasid și de label
și - ascultă-atunci ce ochii - acri - mi văzuse.
Pe tace' Ovid, când sarpe folea el
Pe Cadm, iar pe - aietura apa mătă,
Și nori ce - a spus și nu - s'gelos defel,
Căci două firi el tot nu le transmută
Spec. a fi din două forme - un
Le întreaga lor materio prefăcută
Dar toate - aici astfel și au corespuns
Că 'n două codda i - a crăpat la fiară
Și glesnele și au stăru la cel străpuns,
Și până 'n tălpi din corpse s'adunara
În scurta vreme încât de - o ncheietura
Nici semu n'a mai rămas mater să poro;
Și coada, ce - a crăpat, lăsa faptură
De glesne - aici, iar pielea s'a făcut
Pe sarpe moale, iar pe spirit durs.
Intrând sub umeri bratele - au văzut,
Și - a fiarei scurte brânci i se lungira
Atat de mult cât bratele - au răstut,
Și alte două brânci i se împletira
Făcându - i membru cel asemeni vederii,
Și labe dintr'al său la om iesira.
Și 'n timp ce fume - i învâlea 'n mizerie
C' un nou aspect, pe necl a mpărosat
Un trup, iar altuia - i lăsa toți peri,
Căru - a unul și altu s'a naltat
Dar fix ținând luminile spurcate
Sub cori acum și - obraji i - au schimbat.
Și - a tras spre tîmple îngustul bot, spre spate,
Acel de sus, și din prinosul tras
Urechii esuă 'n făclele - acum late
Și cât n'a curs spre tîmple și - a rămas

simole și
la altul

lucru

Ca alt puios, se stănuie n sine ciotul
 Cat. trebur si bure. a dat si nas.
 Tar cel care țacea - si împiure botul
 Trăgând spre tample - urechile - i precum
 Răsage - nu malc cornutole - i cu totul.
 Tar limba lui cea întreaga pân' acum,
 Si iute n graie, crăpă; dincoace se închese
 Crăpatu - i stăp si nu mai dete fum.
 Tar duhul cel ce bestie devenise
 Porci la fugă mersând prin vale;
 Si n urma lui scurpă njurând si zise,
 Intors spre el cu proaspetele - i zale,
 Spre alt sot: Mai facea precum eu facu
 Si Buzo drum pe brânci pe aceasta cale.
 Osa intr'al saptelea cotet vârsu
 Răschimb si schimb, si scusa n noutate
 Si o am, de e cam tulburu ce spunu.
 Dori priviri putiu cam înorate
 Si duh tredit aveam, tot n au putut
 Fugi asa ncurând si asa schimbato
 Incât pe Pucci - a nu-l fi cunoscut.
 Căci singur el, din cele trei tiptile
 Venite duhuri, nu s'a prefăcut.
 Si al tău călău al treilea fi, gavile.

do. am. fort. răscuru
 - fu
 ce co. equu

Infern

26-30

Florento, poți sălta! căci mare 'n lume
 Esti tu, se bati aripi pe uscat si mare
 Si 'ncep si 'n iad sa stie do. al tau nume!
 Po. alari do. ai tai, pe cinci ari 'n perzare
 Po cinci affai, de aceea. mi fu rusine,
 Dar mi-ti fac ei mei tie cinstu mare.
 De are-uu vis in toa isbânte deplene,
 Vedea-vei tu 'n curând - o nu te teme! -
 Le Prato vrea, nu si-alti dusmani cu tine.
 De ar fi si-acum că n'ar fi prea de vreme!
 De ce nu e, căci tot va fi odată!
 Târziu de-o fi, cu atât mai greu vou gene.
 Plecând de-aici pe coasta dărmală
 Le scări ne-a dat diutăie în jos po ea,
 Uream lăsat do mână de-al meu tată
 Si-urmand partul dum ne ma ducea
 Pe sghiaburi si pe stânci. n'aveam putere
 Deal facând precu din mână mea
 Durere alunei simli, si sunt durero
 Si-acum do ce am văsat ari, si-orfel
 Inu, tu ingenu 'n frâu mai cu putere
 Să n'abia căi ce n'au virtutea tel,
 Căci dac'o Lodie-ori mila cea divină
 Mi-a dat si un dor, să nu-mi bat pe de el.
 Precum tărâmul, stând pe v'o colina,
 Pe un timp când sup spre Ierit fugarii
 Deel ce lumii 'ntregi si da lumina,
 Când mustele s'arculu si ies tintaru,
 Căti vede lieurci prin valea, poale,

mare de lume
 Pe al stănci sghiab

Pe saltu
 din aripi bati pe u
 dan

balne
 acista bati vor doast
 nu e m

Co. statu se dole tiele

V. M.
 po stănci
 alipul na
 puter

pândind la co
 potu ari

si o buma
 dea
 de nu dole
 un dar.

fracti lărau

Un foc puter sursat

In stau pe panta- arfel spre bolge
Incal de n'ar si pui

Se aud car si dau

arale fardul

ca i floarelu car

vedea
si ma tasta, unu
cu oclu bonu
altu deat al mui
florarel cu n'ar

V. D.

asaci

Macalea- n'ca anu
Cant III

Si autol are 2 mi

Pe unde- arase- ori pure vitei parai,
Ara n'ra ~~sopla~~ bolge- a triste gloale
Vapai luceau, precum vazei de- a fara
Cand fui de unde in fund i arata toate.
Cum cel pe care urai- l rasbunara
Vazei ca- i pieru n' car conducatorul
Cand roibii drept spre cer il ridicara,
Si nu- i putea urma cu ochi s'borul.
Cand nu vazei decat urand spre stela
Un puen de foc perind inet ca norul,
Ara la gura gopu- umblau si- aeale
Vapai, si n' toate- ascuns era n' un iur,
Dar n' aratau ce fust inchid in el.
Cu stand pe panta ca sa vad, n' am priis
De- un colt al stancii farta de care
Puteau sa cad chiar farta de- a si' m'pui.
Virgil vorand alenta mea mirare:
In orice foc e cate- un duh, al cui
Vestiment e totmai corina care- o are.
Cand se dau de pui eu: Alina, caei tu mi- o spu,
Si mai sigur, dar stiu de indolo,
Al vulpar oier sa le- ara, si toama vreau sa spu:
Cand e n' flacara la vârf crapala
Cum fie erud pe- un rug ce mistuise
Canta n'le- ara- se pe tleocle- odata.
In ea e Diomedes, - a Lis, si- Ulise,
Multi aici de- un foc mistuitor
Precum, haind, o furie- i unise.
Spasere in foc scornita cursa lor
A calului ce intrand faret- a poarta
Sa ias' el Rouei nentrecut popor.
Plang asta lor due causa carei, moarta,
Si- ori plangi pe- Ahile- al tau, tu Didamne;

30

35

40

45

60

65

nu poate să nu-mi placă
ca gura ta să tacă

Ma mpinge-asa

Că-mi sezi

De ce pe-ai să-a venit

63

65

70

75

80

85

90

95

Si-au si pentru Paladiu-aceasta soarta.
De au si-aii in foc vorbire vie
Te rog, maestre, o rogu-te să vezi
Si-o rug-a mea te place cât o mie
Să stai cu mine s'arleptam pe-acei
Le ord acoalea'n para cea cornuță
Lăci vâri apunimul dor co-l am do ei.
Daspunse el: Mi-e rugo la plăcută,
Si domna e, si vrea a te-asculta,
Dar gura ta de-acum să-ti fie mută.
Vorbi-sou iuruni eu, căci vrea la
Tu bine-o stii, dar feci' acesta fero
Si poate-or fi semeti cu limba ta.
Când focul fu si'n locul unde-avura
Lumutele si loc si timp in fine,
Atari au fost din dulcea latei gura:
Voi doi, pe cari acolas, foc vă tîne,
De-s vaduie cu raspuns să mi să dee,
Si-or mare-or mie do vi-am făcut v' un bene
L'am reit trăind inalta-mi epopee,
Să stăti, iar unul spus dîntre voi
Pe unde-a mers prin sinuri co să peie!"
Si-al vechei placări cel mai lung vălsoiu
Sbatut porui să scoată murmurarea
Cum face-un foc bătut de vînt la noț.
Dar vîntul e asa-si facea miscarea
Părănd al unei limbi co-or fi vorbit
Si voace-a scos si-a lis: Dupa scăparea
De lise-acea co-un au m'a fost rob
Aproape de faeta, mai naine
De ce pe-ai să-a venit - au fost venit
Nici dor de fiv, nici mîla de-un porinle
Bătrân pe-atunci, nici dragostea daboare

127

un foc, acelu
marbo

La nu-nu pui pe
daci atleptaci
Ce domni-meu de limba
Laci, vori co dor

conine-
Mă lina co vorb
vau emuati

Ac, lo

sunt eu den

maru

La carne al Penelopei plâns ferbinte
 N'au fost în stare a' ninge a mea ardere
 De pleo în lume ca să stie și eu
 Și a altor neamuri vicii și valoare.
 Și are plăcări c' un singur vas al meu
 Pe al mării stăpân, numai c' o mână
 De roti ce apoi cu mine-au fost mereu.
 Veni și - un mal și alt mal al mării până
 La lăzi și la țipani, vârmă Marocal
 Și câte țări au marea în jur stăpână.
 Bătrân și eu și ai mei eram, și locul
 Popul, când am ajuns și acea strălucire
 În care a' nchis Heracle odată locul
 Ca mai spre adânc să nu culege mine.
 Lăsați leula în desopla căii mele
 Și în stânga Creta în neguri de adâncime.
 O, frați alți din priu mi de mi de pleo
 Sorțiți și în cel din urmă Apus aeru,
 Cu slăbul rest al vieții putintelo
 La lieura de abea pierdută în scum
 Co - ar fi ca în lumea cea far de ființă
 Noi dincolo de soare am face un drum?
 Voi săi sunteți ai nobilei remințe
 Și nu născuți spre trani de doblor
 Li - onoare să catati, și curiozitate!
 Și astfel redescoperai atâtea loc
 Cu aceste vorbe câte-auri a spune
 La n'as mai fi putut să-i fie pe loc.
 Și întoarșeu proza iar spre soare-apune
 Și tot la stânga în larg pentru-ale-gare
 Făcuseră din lopeti aripi nebune.
 Și toate stelele ce alt pol le are
 Luceau priu nopți, și al nostru pol apus

Si nici nu-ai ieșea apoi din mare.
 De ciuci ori i-a aprins de jos în sus
 Si tot de-atatea ori se stînea luna
 De cand urmasii ai dume de care am spus
 Când negr' un munte si-a ivit cununa
 De parte în fund, prin care negura
 Cum alta în lume n-am văzut mai una.
 Si un chie co-am scos se nădădea n-avea îndată
 Caci noul mal o volbură nasci
 Ce-fuluș corabia n-puta se ne-o bătă.
 Taci noli cu marele întregu el faci
 Si a patra oară pupa în sus o năpuse
 Si prora în jos, cum altuia-i plăcu.
 Si adăneul mare parte se nădăduse.

27

Tîndea apoi sfârșit vorbirii pure
 Si dreapta în sus si în liniste stetea,
 Cu voia dulceului poet se duse
 Când alta ce din dosul ei venea
 Spre vîrfu-i fure-atentia-ne nădreptată
 Prin sunetul confuz care-l scotea.
 Trăcuni siculul bou, ce întăria data
 Mugi cu plănsul cui l-a plăsmuit
 Cu pila sa (si drept îi fu, ca plată!)
 Ula cu glasul celui chinut,
 Trecut parca cuprins de suferință
 Deri de-arama întreg era cioplit,
 Astfel să țară neavînd putință,
 Nici drum, din foc, cuvintele lui fură

atol de ridicat

Si mare parte nu ad. - si pune
 Si in mare mare parte nu se ridica

deci nu
bunt

bunt

atol de ridicat si mare

Si chie duse, si o jale

si o jale

si o jale

o jale

În felul sau duntăie
 Când ele-apoi drum liber în făcuro
 Prin vârfurile ce le da vibrații clare
 Lumă limbo lor le-o dote-odată 'n gură,
 Cuvinte-am auzit: o tu spre care
 Vorbești, tu cel care 'n lombardul meu
 Poti merge-ai 'tis, n'am altă-ce întrebari,
 Desi rosese tărîm, nu-ti pără gen
 Sa stai puțin si să-ti amai plecatul
 Căci eu voiu sta cu drag, si ard mereu.
 De esti căsăt de-acu 'n întunecat
 Locaș aici, din dulcea lăis-oară
 Lăina de-unde n'og imi port păcatul,
 Au pace Romagnoli-on iar s'omoro?
 Eu fui din munții cei dintr-o Urbin
 Si de-unde Tibru ca izvor scoboară.
 Tu stam plecat, de-atentie încă plus,
 Când semu în coastă-nu dote-al meu parinte
 Si-a 'tis: vorbești tu, căci e Latin.
 Tar eu avand gătit raspunsu 'n mînte
 N'am stat sa pieget si-am si 'tis îndată,
 O, duh ascuns în hoina ta perbute,
 În gîndul celor tîni n'a fost vr'odată
 Si nu-i fără războiu Romagna ta.
 Dar n'am lăsat vr'o luptă declarată.
 Ravenna stă precum o stîcă sta,
 Vulturul din Polenta cuibă si-o are,
 Umbrind și lăvia sub arpa sa.
 Cetatea cea cu lung asediu, care
 Cumplit făcut-a 'ntre Francezi măcelul,
 O tine-mă leu sub vulturul lui ghiare.
 Lăvozie 'n Rimini, si vechiul si catelul
 Le-au fost ai lui Romagna cruzi călai

Mai murea 'n ce-au murecat precum li-e felul.
 Tar la lanternu si lamone 'n vâi
 Dui cuibul alb un puiu de leu domnesto
 Schimbând die vara 'n iarna sotii săi.
 Tar cea pe unde lăvio seprueto,
 Precum ea sta 'ntre peante și câmpie
 Tra 'ntre selar si liber stat pluteste.
 Te rog acum, si tu raspunde-mi mie,
 Ce-ai fost, căci toti mi-au spus, că la fel
 Si faima 'n lume-ami multi so ai tu veie
 Tu proprie-i mod balborosi nitel
 Ast fac, sbatând încolo 'ntam si 'nceace
 Lungitu-i vârf, si-ast glas a scos din el:
 De-ar crede eu ca 'ndrept aceasta voce
 Spre-mi vine ce se va 'ntoarce 'n lume-acasă,
 Ast vârf sbătut ar înceta să joace.
 Dar cum nu pot de aici micând să iasă,
 Finte vie, de-i drept ce-aiud, să-ti spun,
 Si-epoi că-i fi infam putin mi pară.
 Diteau duitam, si-epoi calugar vrău
 Sa mpaie prin spora co-am gosit prin spada,
 Si-ntreg s-ar fi mplinit ce eu creșui
 Dar marele pastor - pe cap să-i cadă! -
 Din nou m'a 'ntors in primul vâd de culpe
 Tar cum si când, vreau dubul tâu sa vada.
 Cat timp eu trup^{de} vase si de pulpe
 Cum mama mi l-a dat, il mai avui,
 N'am fost in fapte leu ci-apunin vulpe.
 Căci latuni si-uneltiri astfel stini
 Si-asa de mester mă 'nvarțiam cu ele
 Că nti astea cred ca 'ntam 'n lume fui.
 Dar când simtu c'ajung spre-al vârtii mele
 Acel răstimp când iată ficeu

Celale

Dar cum-ai fost, la to
 in l' veie
 astfel
 per

pe

de ar fi 'acela glas
 meu din tot
 de ar sta sbatuta
 lungitului pe la

micat spot on cur

si-ai fost mormonul propriu

de ar fi c'arundăltă glauul meu din
 or sta

micand
 creștut
 gaură

si alaba lăuri

Spre-a ntra în port să string' alui vântule,
 De ce-avui drag dăltău n'a prius ruzine
 Si nchisei pentru lumu ochii mei,
 Si bine mi-ar fi prius, răman de mine!
 Dar Prutul nouăi lumu de farisei
 Având pe-atunci războiu la Laterani -
 Si nu cu Saracini ori cu Judei
 Căci numai tot creștini i-au fost dușmanii,
 Si nu de-acei ce s'au ostit la Aere
 Sau fac negot pe-unde domnesc Sultanii -
 Nici lui nu-si respectă precepte sacre
 Si-oficiul nălt, nici mo-acei capetru
 Ce-adoso face-atotă trupuri mare,
 Ci cum chemă Cesarul pe Silvestru
 Dela Ioract, de lepră ca să-l spele,
 Așa el n'a chemat ca pe-un maestru
 Să-l scape de-ale trupiei friguri roie.
 Dar eu taceai, căci prea-mi pară că-i vinul
 Co-l face-a-nu cere-otari ^{rebele}
 Tar el atunci: „S'alungi din suflet chinul,
 Căci iată te derlog, numai să-mi spui
 Ce chip ar fi sa spulber creștinul.
 Tu plii, ca pot să neam si să descum
 Cu două chei, dar cel ce-mi fu nainte
 So-avui de geaba toată viața lui.”
 Trupius astfel de-asa de lăsi cuvinte,
 Varui c'aci e mult mai rea taceren
 Si-am sis: fiindcă le nă speli, parinte,
 Păcatu-n casu-aceu-mi provoacă cădere:
 Promite tot si uit' apoi mereu,
 Si-a la va fi si gloria si puterea.
 Dar când nău, veni Francisc al meu
 Ci-un nequ hănuu în drum si stete

Si nchisei - au lumu

Co lepra sa silvestru
na-ostite

rebele
gelo
melo

cu chei, ne
casu cel

Si-a ris: Imi faci nedrept! Pa laci sa-l iau
 Sa mearga in iad la servii mei, ca-i dete
 Un stat / ~~pe~~ care-o fraudă ~~de~~ faptil
 Dar eu do-atunei ii stau cu mâna in plete!
 Pe cel ce nu-i, ca-l nu-l poti isla
 Si-a sei cai si in rane pastându-si placul,
 Nu poti, ca-i contradictie in coala ta.
 Vai mie-atunei, cum am săltat, săsarul!
 Cand el m'a prins zicand: Tu n'ai gândit
 C'ar sti atata logica si dracul!
 M'aduse-aici, iar Minos si-a nărbat
 De opt ori coada sa pe aspru-i spate
 Mersand apoi si in ea de călonit:
 E fur du cei pe care focu-i bate.
 De-aceea-s unde veri, un om pierdut,
 Si plang pustand atare haina in spate.
 Tar cand in urma glasul i-a tacut
 Pleca ducand cu el durerea-i plansa
 Prin corne-i cel in multe parti sbatut.
 Noi doi, Virgil si eu, trecuram tura
 Pe stanca in sus pana pe puntea care
 Be arc al bolzii unde-i gloata stransa
 Acea ce descarcand facu neacare.

28

Deplin s'arate, chiar si in proza lui
 Si oricat repovestind, cum ar fi in storo
 De atate ~~are~~ rani si sange cat varui?
 Prea slab ar fi o limba ori si care,
 Caci loc in ele-atot de mult a stăna

Po. alor do-ai Romani
si n-avetut

corlu

da

cristel penna

marea marea

Ruphura

Nici mintea - ne, nici graul nostru n-are.
 Si chiar s'aduni pe cati avur' a plange
 Lăudă 'n Apulia 'n tara cea 'ncrecată
 Vărsat de oști romane - atata sânge
 Pe tot si - acci ce 'n lepta îndelungată
 Inele - au dat ca spolie fabuloase,
 Cum Tlu Livu negresind ne - arată,
 Si toti rapusii leptei dureroase
 Lă 'n dormul lui guscard au stat; pe - acci
 Co - arata si - ară la Ceperano oase
 Pe - un camp pe care - Apulia au fosti mize
 Si acci ce - au stat la Talliacor' sa nfruntă
 Pe - Alard cel vechi ce - o murea cu pututet,
 S'arata toti străpunsu membru - ori ciuito,
 Mireră la or putea 'nmiitt să 'ncapă
 Spre - a fi 'n tabloul artei bolzii crunte.
 Stricat la fund ori doage - nu var' nu crogă
 Ca unul ce - l vârfu cu rani cumplite
 Cropat din gură până p' undă - l scapă,
 In matelo n-are glesne 'npletecite
 In cosul spat si ros usatul sac
 Le schimbă 'n scârna tot ce gură 'nghite.
 Tar el varând ca fix aciu - l atae
 Deschise 'n piept o lărgă căscătura
 In mōnile si " veri cum mă desfac,
 Si veri ce carne Mohamet indura!
 Ali e cel ce - mi plange - aici în fată
 Cu cap cropat din vârf până sub gură,
 Si tot pe cati îi veri aici, în viață
 Ruphura mizeră si scandal, si - atare
 Scandal acelu în trupuri au să - l pată.
 Alu diavol stă 'n adânc acolo, care
 N-are este - al nostru - atât de crud călău

No. 101 in bolgia stă
diavol

land rareo - și unple întregul domul al său
 Căci nu ne'ntoarcem să ne crăpe țara
 Decât când ni s'a închis tătălul rău.
 Dar cine ești, că stai un pic de-vață
 Pe țid, cătând s'amai ori să rădiei
 Pedepse la ce-acestele ti. o dară ?
 El nici nu-i mort, a țis Virgil, și nici
 Impius de culpe nu la cășcă vine,
 Ci numai spre-a cunoaște ce-i pe-aici,
 Dar eu, ce-s mort, îl port prin iad cu mine
 Din care în care, și-aceea e ce-te spui
 Pe cât de-aceea - i ca vorbesc cu tine !
 Prin gori mai mulți de-o sut' atunei vârmă
 C'au stat și mă priveau ca pe-o minime
 Uitănd de corua lor, la vorba lui.
 Deci, dac'o fi să iesi din iad, tu-i spune
 Lui Tra Dolcu, de nu vrea să-mi urmeze
 Aici'n cerând, provizii să-și adune,
 Ca nu cumva țapere co-o să s'areze
 Să dea Navarcei gloire de-a-l răpune
 Căci lesne-alfel el nici n'o să-l vâneze !
 Naltare-al său picior, pe când ne-a spus
 Acelea el, și-apoi în vânt rămasul
 Picior l-a ținut să balece, și s'a dus.
 Și nas până'n sprăncene - avându-și nasul
 Și gât stropit și o singură amără
 De ureche - având, un duh, oprindu-și pasul
 Mirat și el ca mulți ce s'adunară,
 Cu mâinile - a lăscat gâtlegul său
 La țos de sânge întreg era pe-afară,
 Și-a țis : Tu cel neimpus de nici nu răie,
 Și-mi porci șit din lămăa cea canțară,
 De nu mă'nșel prea mult în chipul tău
 Pe Ror Colari nu-l uita pe-acasă,

după do. 2-l și răpus

la țid

doi cei buni

in fader a m
- 20
Macedon fader
doi alla

Care e si care direct
si complementar

De ro si sa veri iar vesela campie
Le dău Vercel spre Mareabă se lasă.
Si 'n Faro fă-i pe cei doi buni ră stie,
Pe meser Guido si Bugelul, că n van
De nu mi e dat un vâre a ce-o să fiă,
Brărliti vor fi la malul adrian,
De gât cu pietra, de pe propria navă,
Tradati prin zila unui crud tiran.
Duc lipu para n Gades o isprava
Nici de Comari si nici de giuti elne
Naptea n-a mai vârlut ara gozava

Ocel infam e 'n singur ochiu co tino
Provincia care -u sot aci itre noi
Să nici n'o fi vârlut ar vrea mai buni,
La sfat chema-i va si va face - apoi
Ca rugă si vot la stăncile Focare
So n' aib' a face n vrei acestia doi.
Tar cu: "Pe- ocel cu clipele amare
Vederi, de vrei so- te fac ce mi- ai cerut,
Declara- mi- l, am zis, si- arata- l care- i?
Prinzand pe- mi sot, de sălca l-o facut
Să- si casto gura larg neurocitul,
Si- "acela- i zise, dar aici e mut!
Un preget sture n' l'asar, el gonitul,
Cand spusă- ara, co once itarpier
Cu dăune- o plătește pregatitul.
Oh, ce n' goret parec n' a sa lăcere
Art Curio, cu limbo xupla n' gura,
El cece n' gauru lu n' m' ai spini si fier!
Cu mână lăiește- atunci, prin Jarec s'ura
alt ins năltându- si astfel ciutul lor
Incă de sânge- obrazii i s' umplura

Vorbeste si de Mosca 'ntre popor,
 Acel ce-amzis: Să 'ncepi, si esti pe cale,
 Si-a multui rău fu 'n Tosca ta izvor...
 Si moarte, -adausei eu, familiei tale!"
 Si - amar atunci pe-amar varui cum pune
 Si hest s'a dus, topit în el de jale.
 Dar eu mai steter spre-a privi 'n genune,
 Si - un fapt vâru pe care n'as avea
 Curaj, în lipsa de doveri, a-l spune,
 De n'ar sta mortor constinta mea,
 Ast sincer sot ce pe-ou îl face tare
 Cât timp să simte fără pată 'n ea.
 Vâru un trunchiu fără de cap, si-mi pare
 Ca si-asi îl vâd, si sigur îl vâru
 Umblând si el sa si altii orisi care.
 Tinea de păr în mână capul lui,
 Cum porti un felinar în mână vie
 Tar capul ne-a vârut si-a scos un hui!
 El singur în era a sa făclie:
 Cum doi într-unul sta, si idu 'n doi,
 O ste-a cel ce-asa voi să fie!
 Când drept sub poala pînii - a fost apoi,
 Ne 'ntinse capu 'n mână ridicată
 Spre-a-i face glasul mai vecin cu noi,
 Si-a zis: privește groaznica răsplată
 Tu cel venit pe-aici ca stiri s'adune,
 Si veri de-al fost mai mare-alt chin vrodată.
 Spre-a duce si de mine a spune
 Să stii c'au fost Bertrand de Rorū acel
 Le rău înbold fu regelui cel june.
 Rebel pe fu, pe lat a fi rebel
 Asa-i făcui ca prin vroteli spurcate
 Pe David si-Avrolon Abitofel.

nu nolo pînă
 Cănd fu-n
 mortu-ghu

Spre-a de la mine deci spre-a gli la
 vî ce spune

Fiindc' am rupt persoane - astfel legate
 Post capul despartit, cum vor te bine
 De viața sa ce n' trunchie ducioase bate,
 Si asa s'observa contrapunctul - n' mine."

29

De neamul mult si - atât de multul sânge
 Aveam priviri atât de îmbătate
 Trebat dolean sa stau să încep a plânge.
 Virgil însa mi-a zis: "Ce gând te-abate?
 De ce mai tăbăvest privind pe-acei
 Le triste cu trupuri mutilate?
 Ai stat și n'tralte bolgie - ase? De vei
 Să-i numeri, află că - i rotundo vale
 De doua ori tece mile n' lungul ei.
 Tar lusa e sub noi, si cãii tale
 Si sunt de-acum clipitele puline
 Si multe - ai de vârsut pe cale."
 Tar eu: "De ai fi vârsut și tu ca mine
 Le cauri avu să văd așa cu zorul,
 Tu timp mi-ai fi lăsat să văd mai bine!"
 Pe cand vorbeam, porci conducătorul
 Si - umai și eu; dar vorba nemplinită
 Mergând eu mi-o întregii: "aci n' pomorul
 Spre care-aveam privirea promita
 Cu cred că unul dintre a noastră casă
 Si plânge - o culpă foarte scump plătită."
 Moartul meu atunci: "dar ce-ti mai pasa?"
 De el de-acum? mi-a zis, lu ochi de-
 Privește-acum altce și acolo-l lasă.

Proprietate a stat.
 Trebuie să am printru

si lusa

lusa sa nu
 lusa

cu nimeni răsunare nu i adun

nu plangea încă

Sub stălpul punctii - amenințând vârtui
 Cu degetul spre tine - nu duh, și-i spuse
 Gori del Bel pe nume - un sot de - al lui,
 Dar sufletul atât de - atent iti fure
 Spre - acel Bertrand cu - asa do tristă soarte,
 Co n'ai privit spre el, și - asa se duse."
 O, duce - al meu, am zis, cumpăta moarte
 Co nu i - o răsunat - o nimeni sus
 Din toți căți au rusinea lui s'o poarte,
 Co - l face mânia, și, căci s'a dus
 Nevrând nici a - mi vorbi, dovadă - mi dote,
 Si - acum spre mila - a și mai mult dispus!"
 Așa vorbiam până pe - al punctii spete
 De unde al vâii fund acum putea -
 Dar prea era obscur - să ni s'arele.
 Când cel din urmă schit acum stetea
 Sub noi, al Malebolgie, și 'ncepura
 Călugării prin fund a se vedea,
 Pe - urechi une puse mâinile, Edci fură
 Atât de mari plânsori aici, cum poate
 N'o plânge 'n iad în vecei mai tare - o gură.
 Ce - amor ar fi când într'o vară toate
 Spitolele sardinece și - arele
 Din Val di Chiara și Maremmine - ar scoale
 Afară 'ntr'un ponor pe toți din ele,
 Așa era și - aici și - un rău micor
 Cum dă 'mpulit puzon 'n bube rele.
 Tar noi, spre stângă iar, mergeam în jos
 Pe - o lungă stâncă pe cea din urmă duna
 Si - acu 'ncepui să văd mai luminos
 Cum se va celui co 'n eteru răsună,
 Dreptele lui de gres, în răsunare
 Rătăcând pe calpurani co - aci, aduna.

cu nimeni

intreg

Moartea lui,

mai trist în vâie
n'o plânse încă

Nu cred că-ți variat amor mai nou
 Când tot bolnavi țânt-au degetii
 Din aerul stănat co. a fost atare
 La pân' la vreme-orice suflare. a vîrli
 Pei zîmă oștrov, și aele gîrle antici
 Precum ne scriu ca sigur fapt poezii,
 Și au răsunat din suu de furnei,
 Precum vedeai aci în obscura vale
 Lăcăr grameri bolnavii - aici și-aici.
 Pe vîntre - aceto, și pe a altui vale
 Lăcea alt iur, și aici și un neferico
 Tărănoie se pe brănci pe-amara cale.
 Dar noi treceam înecot, fara de a ție
 Nimic, privind la coribie tărănoare
 Le n'ee un pot de for se se ridice.
 Și iata doi, făcîți răsunătoare,
 Cum doua testuri la neabrit la pui,
 De lepra plini din cap până în picioare.
 Miccînd pe un ser, purtînd terala lui,
 Când domnu-i are tor, sau pe nevrute
 Când stă veghind, mai karmu nu-l vîrui,
 Decît cum astia doi cumpit de ielo
 Se unghile raia și terclau
 Se ara - i mănco de n'aveau chip săpate,
 A leprei scoart' astfel o descopau
 Cum nati cu nîro custer, un coap sau peste
 De-alei ce solzii cei mai mari îi au.
 Tu cela ce terala - te faci din deste
 A zis vizit spre unul dintre ei
 Dar murele din ele - te faci și clesle,
 La - mi spui de-i vîr un latiu pe-aci într-o-acei
 De-al vîstre fel, și a acestei murei pe time
 Etern se ai la unghie - oricâte vrei.
 Și noi, diformii - ara cum vorî la bine,

Rapand atencei comuna legatu

de vorbii n. m. a curind dispart

N'a ars puii unil co-l avea drept
minu:

Sintem Latini, plângând răspuns - un îns,
Dar tu, ael co'ntrebi acestea, cine?
Virgil atunci: „Sunt unil co-am descins
Cu-acest co-i viu, si-asfel din gura 'n gura
Il pot să vad 'al iadului cuprins.”
Cei doi comunal spete-l desfăcură
Si'n' tremur s'au tului spre mine-apoi
Cu multi cari sunt priu ceu avură.
Virgil mă'mpinse - aproape acestor doi.

Si-asa curu vru, aui si'nceput: „O, voi,

Din minti unare 'n prima lume-a lor

Să-mi spuncti cine-ati fost, din ce popor?

Al vestre chiu si-mo't si-oboritor.

Albert da lieva, tise-un duh, mă puse

Pe rug, pe mine, din auzu'to postel,

Dar nu a mortu' cauta 'n iad n'aduse.

Glumind i-au spus, adevărat, că postel

Ucrainu 'n aer ca să zbor il zlu,

Tar el, un curios, si sters ca prostel

Leri o probă, si-ast' motio harlu

Dar neputând să-l fac Dedal să fie,

M'ar ars priu cel ce i se da drept fui.

Li-orând alii intra recea bolge mie

Mi-a dat minos cal de-or' gras stoin

Trindă 'n lume - u'ai si do-alhimio.

Tar eu cătu Virgil: Mai vaulos

Alt neam decat lienerii se mai poate?

Chiar cel francez cumult e mai prejos.

Dar alt lepros co-me-ausi: „Tu scote

Pe străica dintre ei, căci cheltuiind
 Părta mărșă cea mai dreaptă 'n toate;
 Și nicolo, căci de răfrau știind
 El primu-i cultivă picanteria
 În străat în care-aresemu plante prind;
 Și clubu 'n care și-o păpat și viio
 Și multe - i păduri d'asciau, și 'n care
 Viidea ca spirite - Abaghiat prăstia.
 Spre-a ști cine te - ajuta a spiere - atare
 De neamul sener, teaplescă bine
 La fata mea și o veri în lini clare
 Și - astfel afla - vei pe Capochio 'n mine
 Acel ce n'viată fals, metal făcu,
 Și biie stii, de nu mă 'nșel în tine,
 Ce sprinteră maimu' a fire fui.

30

Când pentru Racheo Luno întăritată
 Pe-al Tebei sange - și răcoarea mării
 Precum și o răcori și de-altădată,
 Atăta 'ntă în Alamas nebunia
 Incot, cu doi copii ai ei venind,
 În brabo-i strinși, când își vârie soția
 Strigă: la întindem latul ca sa prind
 Cu pui cu tot leoaica la 'ntăre
 Cu mări neleguete - apoi răpind
 Pe-un fii numit Leach, pe cel mai mare,
 Rotindu-l l-a rănit de-un lid turbatul,
 Tar ea fugind rări cu-al doilea 'n mare.
 Tar când Urta răsturnă îngărfatul

odala
 când în noile vânt
 în auzul și copii la
 în, colin

Oraz troian ce totul îndrăgnea a
 Si a stins pe-ne rege-alături cu regatul,
 Hecuba tristă, roaba si-obidita,
 Văzând si-al Polixeni trist omor
 Si-n stare-asa de jalnica întăruit-a
 Pe-al mării mal uies pe solidor
 La voci a scos asemenea lătrături,
 De-amarul mult ce-i pure mintii nor.
 Dar mei în Troia, mei în Teba fură
 N-au rupt vrodul atâta de îndrăgnete
 Me membre de-om ci fiare-ale pădurii
 La doi cari goi si cu scârboase fete
 Fugeau si se mișcau si nu intralt mod
 Cum fac doi porci scapati de prin cotețe.
 Sorind cu diuhă-nu duh a prins de nod,
 De-al cefei, pe Capochio si tărănoh-l
 El burta-i sfăria de-al vâii pod.
 Cel din Aresso tremura văzându-l
 Si-a țis: e giani Sichi-acel strigorie
 Si-alarg'asa, tot cereu înspăimântându-l.
 Dar eu de-ai altui dinte, că se răpăd
 Pe tine-a te'nhoata, de nu-te-e frică:
 Ce duh e el, să-l știu cât timp îl văd.
 Stricatul duh al murhei, core-amicală
 A totalu' seue fu, dar nu cu-acel
 Amor legal ce-l datoraste-o pica,
 Si-apunse-asa până'n păcat cu el,
 Luând ~~pe~~ chipul altui fete,
 Cum colabalt turbat făcu la fel,
 Si-n patul mortu el ca Buoso stăte
 Testându-i Doamna muriei prin atari
 Formule încât minemur normă-i dote.
 Perind turbatu-acelu doi, la cari

Si cand in burta-i intru
In chip ca

propad

(10 col.)

Priveam să văd ce rele - au să mai facă,
 Mă înboarsei ca să văd și pe alți tâlhari.
 Și-mi duh vorbii parând o cobză, dacă
 Taiat sub vîntu li-l închipui de-unde
 Al nostru lup devine în jos o creacă.
 Greoaie boala de-apoi ce pătrunde
 Prin trupuri țanțuși în venii schimbate,
 Așa că burții țata nu-i răspunde,
 Facea să stea cu buriele căscate
 Așa cum tin și flizicii însetați
 Căsuț o bură, și-altă în sus pe spate.
 Ah, voi ce far' de-orându' văd ca' înșeși,
 Și-mi stie cum, o țis, aci în povorul
 Acest cîmplit, prîvîți și vă mirați

cum vorbii că

Si mearbă alina ce-amar în are -

Amu, trăind, ce-am vrut, și banii și bine,
 Și-acum de-mi strop de apă aici duc dorul.
 Acolo văi ce ple pe vîrți coline
 Din Casentino în Arno cad și-apar
 În albiu' moi, de-a lor răcoare plină,
 Meren le văd în gînd, și-mi înădărar,
 Lăci chipul lor cu mult mai rău mă doare
 Decît acest al boalei mele-amar.
 Dreptatea, văi cîmplit răsbunătoare,
 Motiv io locul crimei ce-o facu',
 Ca și mai uchi oflările să-mi sboare.
 Acolo stă Roma, și bălui
 Banii falsi de-ai lui Ioan întrînsa, pînă
 Ce-acolo pur pe rug și ars eu fui.
 Să-l am eu pe Alexandru o clipă în mîna
 Ori pe alt mîsel din trei, az, da, socot,
 Cu drag, oh Brando, întreaga to fîntană.
 Aști doi turbati ce știu prin vale tot,
 De-mi mă mint, un frate - or și prin vale -

Co. aprins pe rug am ar

Dar greu așa cum sunt, eu ce să pot!
 Să fie ușor atâta numă 'n salo
 Să pot măcar o schiopă și o strabat
 În ruto de-aici, de mult as fi pe cale,
 Aici intral slutilor punor să-i cat,
 Desi-i de surprarece leghe - ocolul
 Și nu-i mai strîmt de-o jumătate în lat:
 Căci numai pentru ei sunt eu în stolul
 Cel slut de-aici, co
 M'au pus să bat de trei carate polul.

și aici mîi

ei se surprind

și alor hudo

focand să

Dar arti doi neoresi ce-vad c'asudă
 La dreapta ta, i-au țis, și aburi dau
 Cum face mîna când pe ger ti-e udă?
 Tar el: Când am carul, aici erau
 Și stau așa și nu-si întorc nici țasto
 Și în veei ei poate-or sta cum veri co stau.
 Ca-i cea ce mpline pe țorif napasta,

El falsul lixon e, un gree stricat
 Și scot de friguri nite parboareo asto.
 Dar unul dultre ei fu ofersat
 Că-i de recomandatie-asa de-obscură
 Și îndate-nu ghiont în burlo, și-a reuat
 Umflata burta asemenea c'o tamburo.
 Dar prompt Adani răspuns - atunci cu cotul
 Și nu-mi pără mai slab în lovitura.
 Să nu mă croi, i-a țis, burlean cu totul,
 Ca dacă-s greu din cauza boalei mele,
 Au mări destul de uți să-ți rade botul.
 Când te-au băgat în foc, n'ai fost cu el
 Răspuns gree, - așa de uite-a bate
 Ci-asa și mai bătănd monete rele.
 Adani atunci: Aici cam ai dreptate

nu li gura

Steteam s'ascult seara lor durmând,
Când: uită-ai, mi ține-al meu Târziu,
I cât pe-ai să-ți fac acelu deșăn.

sto' exoror
zincas
Ca
Co
Cuvint

Dar n'a fost tot așa de drept, vecine,
Co-ai spus sub Troia celor din colate!
Eu fals curant, tu falsi arginti, veri-bune.
Eu sunt aici să-mi plăng o culpă a mea,
Tu multe neaște și draci-au mai putine!
Să uită de cal, sperare, poate-ai vrea?
Răspunde cel'burlo numai apă,
Dar tot în lume-o stiu, si n'gât să-ți stea!
Do tie selea n'gât, ca limba-ți crapă
Si-în turn până la gură li se dele
Si tot n'au loc putorile să neapă.
Tot pleacuri spu, a tis cel cu monete,
De câte ori îți casti
Căci apă n'în tim de am si tot m'e se
Tu ai durere de cap si n'ține-asmura,
Si nu ti-az spune-o sorbă de pomana
Sa pupi noar al apei ser cu gura.
Mănu deei vârandu-i-o n'cuvinte
Privi la el si-asa rusine-avei
Încât de ea si-ave-mi adue aminte.
Si ca si-un om vîrand un rân al lui
Domeste-a-i si alceasta vis si ce
Ce-avea este-asa si nu ce nu-i,
Așa si eu, căci n'aveam glas, dar vreu
Aveam să mă scuser; si mă scură,
Si nu stiam, neputa mea tăcere.
Cu mult mai mare greșeli se pot spala
Cu mult mai slabă probă de rusine-
Alung' alieu orice mahnire-a tă,
Si închipue-ți că-s tot pe lângă tine
Oricând s'ar întâmpla să veri că si sar
Cu-alare cuvinte tari
A vrea s'auri ce-si spun e gât vulgar

Eu sunt aici o culpă
co nu-ostie

sealuna

neis
matar al d
Pa pop. gura

Infern

31 - 34

31

Trecând fără a vorbi

Atât

Pe un

cu care

În urma tăpilor cei nefericiți

Roland ne scoase glasuri
cunoscute

Această limbă stătu m'a murescat
 Încât creșui că Joe pe obraji îmi pune,
 Și apoi tot ea și leacul mi-l-a dat.
 Atare-o lance aveau, precum se spune,
 Pelops și Ahil, că darurile sale
 Cumplite stătu erau, și'n urnă buse.
 Dar noi erind din dureroasă vale
 Trecem pe naltul mol cu o neînjură
 Și fără de-a vorbi nimic pe cale.
 Nici rădăle - aici nici țiuă nu era,
 Așa că ochii aveau puțină țare,
 Ci un coru eu auziam ce-astfel urla
 C'ar fi întrecut și un tunet cât de tare.
 Deci ochii-atunci spre sunet îndreptând
 Urmai un drum opus cu-a lui corare.
 N'a plâns, în urma fugii triste, când
 Pierdut-a Carol sfânta sa armată,
 Roland din bucurie mai cumplit sunând.
 Nu mult privi acolo și decodată
 Păru că turluri multe văd ivite
 Și "Duce, au țiu, ce țară ni s'arată?"
 Dar el, fiindcă'n țările-amarogite
 Tu prea departe-ai vrea să cercetari,
 Te încalecă deci vederi închipuite.
 Când vom ajunge-acolo, ai să vezi
 La mari distanțe simțul cum te mîntuie,
 Deci fă și tu mai iute să-mi urmezi.
 De mai apoi m'a priet vorbind cuvinte:

Așa că ochii
 deși o stătu
 și un coru de mîntu
 cu coru astfel
 abia

coru

mai

De o p. ajung

„Spre-a mîi pîrea cîndat cu totul ce-
 acolo 'n fund, ite spărie mai dinaintea
 Că nu sînt turnuri, ci giganti - acei
 Ce stau în pîi sub rîpa ce-l roteste
 Toti pînă la busie, în malul ei.”

Aşa precum cînd ceata se răzeste
 Primul treptat tot mai clar răspico
 Ce-ascum e 'n fum ce tare se-o învâleste,

Aşa distant, avînd maseu mai mică
 Spre mal, prin negrul si-ndesitului fum, amare
 Scădeau croarea si sporeau în frică.

Pe culmea se rotundă 'ntocmai cum
 Monteregion cu turnuri se înclumă,
 Aşa, ca turnuri, pînă în brâu acum

Văru' supt mal stînd core în vîgău
 Cumpliti giganti, cum Joe furios
 Si-acum le-ascumle-amenintări cînd tună.

Vedeau la unu si-al lor chip scîrbos
 Si piept si umeri si din vîntre-o parte
 Si bratele-atîrnînd pe coaste 'n jos.

Cuminte-o fost că firea aștei arte
 De-a narte-asemeni monitri-i puse-o fire,
 Lipsind de-atari executori pe Marte,

Palare urse si elefanti de tine
 De-acum, cu mult mai dreptă ca 'arată
 Si si prudent' oricui gîndeste bine,

Căci unde sînt puteri si judecată
 Cu vreo cea urite într-o făptură,
 N'ai rent, tu oame, 'ncontra-i micodată.

Obrazi lungi si lati mi se pîrua
 Cît piul pe lan. Pietru, si înclărie
 El membre-avea cu fată-i pe-o masura,
 Aşa că malul cel ce i se dete

ce tare se răzeste

Carol Furea puse

De-a puz Natura fire-ace

De-a narte-asemeni monitri-i puse-o fire,
 Lipsind de-atari executori pe Marte,

Stut curcama; canto-ti-o ntel
Si veri, ca ea-te minge larg niflo.
cul."

62, Drept sort, lăsa vârut ochilor mei
Pe-atârta 'n sus, si că-i ajung la ple
Indar iar si fâlit Frisoni chiar trei,
65, Căci bine-am măsurat treierii de palme
De sus de unde 'n copcii-o mantie-o 'ncei.
Rafel mai amech irabi talme,
Ase-mepu sbierând cumpăta gură
Ce nu stia ngăimă decât sudalme.
70, Si-atunci Virgil i-o zis: Tu slăpituș!
Rămâi la coru, si 'n el îți vază locul
Când ori mânie-ori alt imbold te fură.
La gât, ti e, tu duh confus, la locul
Spre mine-apoi: "Ce-a fost, o spune el."
75, Nimorod e, printr-o cărne nebunie
Nu toti vorbim în lume la un fel.
Dar să-l lasăm, căci vorba ni-e putie!
Lui orice limb-a oricui îi pare
Ca nou-a lui, căci nime nu i-o stie.
80, Nu mult am mers, si un drum poate căl are
Lăgăta 'n rbor, spre stânga-ntorsi, si-are dat
De-un mult mai fioros gigant mai mare.
N'as sti să spun ce mai stie l-a legat,
Dar spui atât ca bratul drept la spate,
85, La pept cel stâng avându-l jerecat
Cum lăut co-avea de gât, el jurnatate
Din timp, pe cat îl vor, îl înclingea
Cu cereuri mari de cinci ori repetate.

90, }
"Cu Teu cu suveranul Teu, voiă
Să-ncerce-acesta bratele-i trufase,
93, Si plota caro-o veri'acum si-o ia.
Fialto-a fost, si lucruri unase

Cu alți giganti făcui îngorînd pe Tei,
 Ci'n veci de-acum va fi în aceste faze."

As ~~prea~~ măestre - am Tei, de poti si vrei,
 Să văd și pe Briar nemăsuratul,
 Spre-o fi convins de al cu ochii mei."

Vedea-vei tu în curând pe nelegatul
 Anteu, mi-a rei, și poti să-i și vorbești,
 Si el ne-o duce în fundu-a tot păcatul.
 Departe-é cel pe care tu-l doresti,
 La fel legat, la fel și'n celelalte,
 Atât că-i mult mai groaznic să-l privești.

Nu s-audue - nu cutremur turnuri nalte
 Meicând așa cumplit prăgem vârmă
 Că în lanterni sculur al său trup Fialto;
 Mai tari fiori, ca mor, meicând n'auu

Si ca sa mor de-apuns ei nu' n'ghetara,
 De nias si fort convins de lantul lui.

Plecând do-arei găsimă asadara
 Pe Anteu, iest de-arup-o de colina
 Rineu coti, fără de cap, din groap' afara.

Tu cel ce-n valea cea de plânsel plina,
 Tu care Hanibal urit sa cada

Lasa lui scipio gloria deplina,
 Tu lei o miel ti-a uers drept pradă

Si cel ce de-ajutai și tu-n cumplitul
 Războiu pe frati, si-apt pare să se vada

Că Tei era să fie bunitul,
 Tu du-ne jos, si nu cu greu s'o n'ghiti,
 Acolo unde-i ghiata n'rez Cocitul.

La Firiu-oni T.ă să nu ne mai trimite
 Apleacă-te spre noi si nu mai screme,

cu zile în gârlă în cer de n'o să l'ice

129 Si - acesta - te poate da ce-aci doriti,
Dă faimă în lume pe îndelungă vreme
130 Că-i viu și zile lungi i sunt merite,
Cu zile în cer cel sfânt de n'o să l'cheme,
A ris Virgil, și bratele-i cunplete
De cari gemu Heracle, el spre noi,
Privându-l pe Virgil, le-a întins grăbite.
135 Si "fă-te neoa" să te cheirind" apoi
Arist Virgil, când fu cuprins, și îndată
Făcu să fim o sarcin' amândoi.
Ara cum Carisenda ti s'arată,
140 Când stai sub ea și-uu nor spre diiso vine,
Că tot mai mult spre tine-o veri plecată;
Privind atent, ara-ni păru spre nup
Plecat Auleu, și-a fost și-o dipă când
Doriame să ne fis dus pe alt drum mai bine.
145 Ci în gândul ce n'ghiti pe Din, el blând
Ne puse jos din brate, și labava
Plecat ara cum fu ne-mai-facind
148 Se întinse drept ca și-uu catarg de navă.

32

1 Să am eu rime aspre-acum și-amare
Cum se curvin goravei văgaune
2 Ce-ntregul iad pe ea proptit îl are
Al gândului meu seec deplin l'as pune
3 În scrisul meu, dar nu le am, și-așfel
Nu fără frică încep acum a spune.
4 Căci nu e lucru de-a glumi cu el
5 Părați co-ascunde-n centru-i universul,
6 C'uu graiu ce n'vorbe-abea e-nvătăcel.

gratia i cel

Auleu

si face edeo

branca

si l'ice

po for

Progras sa cel

Progras sa cel

Ca ntregul iad de cu
il tuc n'apole

In vers alunei;

O neam, din toată
ce stai în loc dintr-un chiar de-a fi

Tar cu praveam la malul mării

Caci cred, căs fi puch
si Tab

Grav, Părușu

În viața noastră se vede
se vede

10 Li-aeele ține să-ni ajute versul
Cari Tebei tid i-au dat prin voci divine,
Să fie pe-aproape de-adevăr cu versul.
Din toate - o! neam tu cel mai de rusine
15 Din locul co-i amar și-o fi nimit
Voi capre do-até fi fost, și o mai bine.
Cui stam acelu în puțu-aerul curuplit,
Stând subț gupante, mai jos de-a lor picioare,
Tar cu praveam pe sus la mal, umit,
20 Ne-a țes un glas:
Si fă ca talpa la să n'o mai pui
Pe capete de frate sărman, că-i doare.
Privi sub mine-atunci și-nu lac vășui
Si-are și n'jar cui nu co apea gerul
30 Li co de-o sticlă liese fata lui.
Mi predo-~~un~~ vâl mai lare, -aro ca ferul,
Nici Dumăre din Nord, co ast de-aici,
Nici Donel pe-unde n'ieci e'n neguri cerul,
Caci dae ar fi căsui si Tabernici
40 Si Dietropans peste ea, as vede,
Că tot n'ar fi făcut la maluri erici.
Al broastelor popor prin bălți cum zede
Cu botu-afară spre-a cânta, pecând
Tăranca'n visul ei tot holde vede,
50 Așa-s mahndii-aici în ghiato stând
Pân'unde rosul roșinaru-apare,
Si'n diuti ca berzele din cioc batând.
37 Cu fata-ntoarsă'n jos sta picore.
De ger da gura măturii durerii,
Tar ochii lor de-a inimii n'histare.
40 Putin deei dând ocol în jur vederii,
Vășui așa de strânsi lipiti pe doi
C'apreau pe cap amestecati toți perii.

na stăruie-mă laice de lemn

43

45

50

55

60

65

70

75

"Voi stăruie-asa la piept, cine-ati fost voi?
Si gate- atunci de-odata si-l plecara,
Năllându si fata, ura ochii moi
Intrinsii nu mai, par'acum, vârsara
Pe gene 'n jos, iar genul le-a sleit
Vărsatul plaur si-asa-i închise iara.
Mai stăruie micicând o scoabă n'a ngăldit
Un lemn de-alt lemn; si 'n cap, atat le fuse
De cind atunci, ca tapii s'au lovit.
Si- un dub far' de urechi caei le pierduse
De pter, stănd tot cu fata 'n jos: "ie noi
Co-ti faci oghind' atata timp? imi spuse.

Drei poate veai să stii pe-acestia doi?
Fu mănăstrel toe unde-au vârlut lumina
Al tatei lor Albert, si-al lor apoi,
Si-au mam' acelaș trup; dar în Caina

Alt dub mai demu să 'nfunde gelatină!
Nici cel cui pieptul si- umbra sa deodată
Străpunsu-le-a Artur c'ne singur tel,
Focacia ne, nici art cu ceafa înălă
In mine-asa că nu mai vād defel,
Si Sarol e murit, nesătușit;
De esti torcan, ai bune stiri de el.
Si-acum, ca sa te-astâmpere cu întrebatul,
Cu Parz' mîit, să stii, s'astept să vie
Carhu aici spie-a-mi descărca păcatul."
Văruu urlând în ger mai mulți de-o mie,
Si-asa făculi, ca reei fiori ii am
De-al ghielie vad si-avea-i-vou în vecie!

155

Si-au ter, si- atunci
cu gelul
Dar raut gallosa fata
ochii moi

si- atunci

lipit

si- cind atot

noti

+

ca sa mi decalu

ori soare - ori marea la

De când aiu' spre centru năntam,
Spre care - ori de - unde orice e greu la sborul,
Si 'n gerul cel de vee' eu tremuram;
Nu știu, destine ori vree - a fost, ori zorul,
Dar privesc teste - astfel trecând isbie
Putemic pe - una 'n fată cu piciorul.
Plângând strigă: le - mi faci? Dacă nu vi
Sporice pentru Morle: Apert a - mi face
Deerlei chin, de ce mă mai sfârșu?
Dar eu: „Spre - a - mi scoate - un dubiu - acest co Zae
Aici, maestre - ardeaptă-mă ntel,
Si - apoi de - aici m'aleargă cât iti place.
A stat Virgil, si - am zis atunci spre cel
Co - intruna blăstema cu - asprime mare:
„Tu cine esti, că 'nguri drumetu - astfel?“
Si cine tu, zăgăd asa? Tu care
Loviri prin Aulcora 'n cap ne dai,
Că viu de - ai fi, si tot ar fi prea tare!“
Dar viu sînt eu, si poftă poate ai
Să - ti revie, i - am zis, de vree o faimă 'n lume
Si minile - ti prin câte le 'nsemnai.“
Dar el atunci: „Hai, pieri de - aici! Ce nume?
Contraru - l vreu! Ce drac mi to tremete
Aici intracost poror te tu de glume?
In chiea lui înfapt o mână - mi slete;
Ori spui cum to muvisti, am zis, ori zboara
Intracul păr ce - l porti pe ceață plele.
Răspunse: Că - l smulgi ca sa mă doara,
Nu - ti spui nici sînt, nimie nu - ti spui,
De - ai sta sa me chelești si - a mija oara.
Lucit pe mare parul i l timi
Si - i smulsei poate - un pumn
Dar el lătrând privea spre burta lui.

Slur eu,

o marea

coșul

Dar eu

mi o zi, că

alegare

liber, prin

atunci

nu un sta de loc

la mure

Stînd ce-ai fost si cîma lui, voui trece
Tu lume 'ntre tîfani pe-acest mîzel,
De nu va fi ca lumba mea să-mi sece.

109, Stînd tîse-alt dub: Hei, Mocco, nu-ți-e bine?
110, Tu n'ai de-ajuns că dîntii-i clăntărești,
Mai lotri-aceu? Ce diavol sberda 'n tine?
Acum, infamă trîdător ce ești,
Tu poți să laci! Voui scoate, si nevrub,
De tîne 'n lume-adevărato vesti!⁶⁶
115, Iar el: E treaba ta! Dar numai du-te!
Si nu cumva să-ți iesind la soare
Do-acest de-aici cu lumb' atît do inte:
Argintul frantuzesc pe-acosta-l doare.
Atata ti: pe Buro l-au aflat
120, Cu alti mîsei stînd proaspăt la răcoare,
Si cum mai era, do-i fi 'ntrebat,
Tu ai cumine-alaturi pe Bechieri
Pe cel ce-ai tăi de-o palmă l-au scutal.
125, Si-o fi si garelou si soldanieri
Pe-aici, si Tribaldel, tradarea cui
Pierde Faenza, cînd durmeau strajerii.
Liam de-aici departe, cînd varii
Doi iusi 'ntre un ponor, si-un ius avîndu-l
Pe alt cap, căcîula peste-al lui.
130, Lume vîră 'n pîne dîntii săi flămîndul
Ara cel dedearupra-i infigea
Tu cap la ceață celui alt, rogendu-l.
Si nu 'nti altfel cum tîmplote-i rodea
Tideu lui Melarip, cum el în gura
135, Rodea si-al bareei os si ce-sub ea.
Tu cel ce-arăti atît de-adareu vra
Prin faptul bestial că-l rogi astfel,
Să-mi spui de ce? Cu-acasta legatură,
140, Că, dacă tu pe drept de plîngi de el,

Mare, spune-le, dar.

Si tu. vai

do co tite

do apara co au

et altu

Lume dîntii infigea si pîne

in ceața celui si

Ara cel si doare la cel

do pot

In coala infuso dîntii

si săi rozadul

sub ea

In tîmplote lui Melarip

lume nu cred că

rogi astfel

Si oral bareei, ca

si con subis

Lasând scârboșu-i prânz acelu
 Miel, își storse gura înrângerată
 Cu pâul de pe capul ros de el.
 Tu-mi ceri să rennoesc o desperată
 Duvore, - a tis, ce fixa mi-o răpune
 Gândind-o numai, nu și cuvântată!
 Dar vorbelo-mi de-ai ști că pot să adune
 Răsunu-acestui hădător pe care
 Îl rod, atunci voi plânge și voi spune.
 Nu știu nici cine ești, nici felu'n care
 Scobori pe aici; dar pari un Florentin
 Căci graul tău te-arată a fi atare.
 Să ști că fost-am contolo - Ugolin
 Și-acasta e Rugieri lângă mine,
 Și-ascult' acelu de co-șuit cu vecin.
 Că el prin intrigă și minciuni meschine
 Mă o prind, deși 'neresul amu al său,
 Și-apoi că m'a veis, o știu tu bine.
 Dar ce n'ajunse și'n aurul tău,
 Ce crudă moarte-mi dăde-ai încă mie,
 Auri și veri de mi-a fărâșit el rău.
 Mă stăruie gâtleej din valta colivie
 Co-a foamei pebură mine - i-ai chemată,
 Și'n care și-altu'nchisi au să mai fie,
 Am stat mai multe luni până ce-odată
 În tori de zi cumplite co-avui
 Mă rupse vâlul sortii ce-mi fu dată.
 Stăpân și Dornu pe-acasta mi-l văzui
 Văzând un lup cu pui pe mândrul munte

că eu fui contolo

Sau, cel puțin,
dici grai.

de dolo

poate

deopotrivă

Și în care închis au să mai fie

în muntă
Său cario mea
foame

?

am răd

arată
al tori val
lup și doli
doli

Co'nehide Pisei Luca n dorul lui.
 Dat pe Gubalandina si' mondi n' frunt
 Si a pus cu pe lafranc, si asa porunca,
 Catele slabe - avand si int' si crunte
 Si acorda n scurta goana a lor tredit
 Pe lup si pui, si colti apoi pareau
 Ca-i spinteca si carnea le-o' nparia.
 Tar cand m' am desleptat in zori, plangeau
 Copii mei, si ei aci n' prisoare,
 Si pame n visul lor pui somn cereau.
 Ah, crud esti tu, de nu simti ca te doare
 Presutul tortu ce-o iaraui in gand,
 Si dar' acum nu plangi, cand plangi tu oare?
 Trai deslepti si ei si n' ceasul cand
 Veniau de altdata pame sa ne-o sue,
 Dar goara pentru vis cu totu-avand.
 Si atunci la poart' am avut ca' ne-o
 Cumplitul turn, si cu privi de odato
 La fii mei, dar mult ca o statue.
 N' am plaus, caei fui cu inima n'ghetata
 Dar ei plangeau, iar Anselmicio meu:
 De ce te uiti asa? Co-ai astazi, tota?
 Si tot n' am plaus, si n' scapa si mereu
 Si n' scapa noapte mult am pebrut-o;
 Dar cand veni si alt soare n' cer, si eu
 De odato n' rasea slaba ce-o facut-o
 O rasea scusa n' trista - ne neapere
 Pe patre fete fata mi-am varut-o,
 Muscau in maini si n' brate de durere,
 Tar ei cersand ca musc funde' as vrea.
 Muncare - astfel, au rupt a lor taie
 Si-au ris: Mai bine - au suferi de ai vrea
 Din noi sa murea, caei tu ne-ai dat, parinte
 Ast' miser trup, deci rupe-ni-l si-l ia

Căci ca viziere de cristal se 'ncheagă
Ori ce-ar fi plâns de 'ntâiu, așa că el
Se umple sub pleoape cupă 'ntreagă...

Si n'alemai, spre-a nu-i mănui nainte.
Si alte două zile-au stat tăcute,
Oh, cum nu te-ai deschis atunci, păminte!
Si-a patză ti, ce ne găsi tot muti,
Intins carul-a gado lângă mine
Vai tată drag, strigând, tu nu-mă ajuți.
Si-apoi muri. Si cum mă veri pe mine
Vasul spre-a scesea și care-si-care
Murind pe-alti trei si, orb de plâns, în fine
Mergeam pe brânci cătând pe fiecare.
Si, morți, trei zile-i tot chemai, si-apoi
Decât durerea Joanei fu mai tare...
Zicând s'a întors si-a/do dinapoi
Din nou scârboasă caaf'a căpătîni
Rotînd în ea cu diu că de copii.
Ah, Pisa, Pisa, mlaștin'a rusii
În mândra țară unde sună și!
De-ti sînt spre-a le stărpi țărîi vecinii,
Capriara și Jorgona de-ar sosi
S'astupe-odola Arșul tău la gura
Se năcece în tine tot ce va găsi.
Că dacă de Ugo lui ei s'au făcută
Că el priu cetății te-ar fi hadat,
Ce-avea sa priu copii așa în tortură?
Scutea tu, Febă nouă, do păcat
Pe Briga și Ugo frageda etate.
Si pe gîlții doi pe cei ce i-au cîntat.
De-aci trecând la umbrele îngropate
Cu totte în ghiaț am dat de un alt popor,
Si fata lor nu 'n jos ci adînc pe spate.
Nu-i las'a plînge - aici chiar plînsul lor,
Si dinu priu ochi durere i se năcege
Se întoarec n'ei făcînd durere spor.

nu lasi

/ priu

Nu-i las
V. m.

Desi ca 'si 'n batatorita piele
 De gea penses - onicare simtomant
 Din pelita 'nghetata a fetii mele,
 Pare ca toate sunt c'ar bate - nu vant.
 Si - au 'tis : clipa poata - nu vant pe- aici patunde ? ^{sa bata}
 Nu-i gol de-orice vapori acest pawant ? ^{tata}
 La cauza - l'urste vei vedea tu 'nolata,
 Caci ai s'o veri cu propriu ochi si deci,
 Vel sti pe- acel ce - l vantu' sa bata. ^{ce-l face-gea}
 Si - atunci alt ticalos al crustei reci :
 Uoi suflata intratat de rele 'n viata
 Ca 'n cel din urma iad veti geme 'n veci,
 Luati - mi' asprul val ce - mi' sta' pe fata ^{de proborari al val de}
 S'aliu pe-o clipa' amaru' 'n care fae ^{ghata}
 Mainile - a - mi pune gese - alt val de ghiata. ^{pe fata}
 La - mi spu' ce ai fost, de via' sa ti-l desfac, ^{Tareu : la spu}
 Si - apoi, i - au 'tis, de nu - ti soni face - mi bine, ^{ce - ai fost si}
 S'apung in fundul ghietii - acolo 'n lac. ^{apoi}
 Sunt, cel cu poama proclatai gradine ^{Alina : apung}
 Raspunde el, sunt fratelo - Alberic,
 Si 'n loc de mui primere acum sonochine.
 "Ce spu' ? Isti mort ? Ora incepu' sa tie.
 Tar el : la soarta trupul meu mai mare
 In lume sur, eu nu mai stiu nimic.
 Favorul astei Plolomei e - atare,
 La suflatul adese 'n ea descinde
 Maite - a ce - Atrapos aa-i dea miscare,
 Spre - a - ti si eu mult mai drag dec' a - mi desprinde
 Din fata plaurul ce 'nticlat va luea,
 Sa sti ca 'n clipa 'n care - un suflet vinde
 Cum eu fosei, un demon se introduce
 In trupul lui, si - acesta - l' guvernare
 Cat timp nu - i' plus tot timpul co - are - a - l' duc

170 Dar el aci 'n pover se ruinează
Si poate-asa si trupul va fi stând
Al umbrei cei ce 'n dos aci - mi iorneară.
135 Tu - l stii, do vie prin iad de-mai curând:
Si Braneo D'Oris e, si 'n crust' adăne
L'inchis cum veri acalea, si de când!
Lu cred ca tu mă 'nseli! Căci stiu că înă
Nu-i mort si Braneo Doris, i-am răspuns,
El doarme, bea, se 'mbacă si mănâncă."
140 "Mai sus, la ghiare-rele unde-ascuns
In groasa snopala - l mistuie focal,
Nickelo Lance nici n'a fost ajuns,
Când si lăsa pe - un drac sa - i tie locul
In trup, si-asa si-o nud' a lui la fel,
Ce-acelei mari tradări i-a dat mijlocul.
145 Intinde-acum tu mâna putintel
Să - mi rupi art val! "Dar mi l-am rupt aruncu,
Căci fui loial, sperjur fiind cu el.
Oh, neam stăin de-orice virtute 'n lume
Si de-orice vicii plin, genov', al tău!
150 Me cade - mi Joe din cer să va consume!
In rând cu Romagniolul cel mai rău
Jasii pe-atore - un genover ce-si are
Scaldat aci 'n locit sufletul său
155 Dar trupul-i sus, la noi, ca viu n'are.

162
?

162
?

162
?

162
?

162
?

162
?

la alune lângă Văpîl

cu mîncă curaj, tu caîl a te născuie

Stindardul Regelui din Iad e 'n drum
 Spre noi, așa începî Vigil cuvîntul
 Privește deci de potî să-l vezi de-acum.
 Cum pare seară cînd e sur pămîntul
 Sau cînd o ceată dă să se respîr,
 Departe-o moară ce-o năvîrtește vîntul,
 Așa - mi pare că vîd ceva clădire.
 Și: alunei depă Vigil cu mî dădî
 Năvînd de vînt alt loc de-adăpostire.
 Tram și unde - și cu goar' o spîr,
 Stau umbre - n' ghiat, adăne seopente
 Și: așa se vîd ca 'n geam un nod al lui,
 O seară dreptă și: altele trîntite,
 Și multe 'n creștet, sau cu chipul fetii
 La tîlpi adus, ca areu 'ncolăcite.
 Posind și unde - adăne pe cîmpul ghiție
 Vigil creșie că-i vreme - a-mi arăta
 Pe cel ce-a fost - a culme - a frumuseții
 Mo aduse 'n fata lui și - n' fată-mi stă
 Și: iată Dis! și iată punctu 'n care
 Cu mult curaj te caîl a te născuie.
 De-o mea și multă și 'nghețată stare
 La nu ma 'ntrebi acum, și nici n'o scriu,
 Lăci nu-i cuvînt să poată spune-alare.
 Cu n'au murit, dar n'au răsărit nici un
 Locot, de ai vi un strop de dubiu timp,
 Ce-au fost cînd fui cum n'as mai vrea să fui.
 Stăpînul goarcei cei fără de fune
 Cîci pînă 'n buie din ghiata lui

Pe cum caud ecata
 sau intuneca p

aveam cu un mîncă
 scut lăci

vedeam +

adun la -

a la.

+ 8 vîntu

Când fui văzând

Tar eu c' un urias convie mai bine
 Decat un urias, c' un brat de-al lui;
 Acum socoti tu 'ntreaga lui faptura
 Când totului azeveni parti u' pui!
 De-a fost furios cât ori e stăpîtură
 Decînd pui durman pe-al sau parinte,
 Dui el se scurge-a lumii 'ntregi ordure,
 Ce-nimere-ni năvăli de-o dată 'n munte
 Văzînd la el trei fete-avîndu-î teasta!
 Parec de sînge cea de dinainte,
 Tar alte două ce s' uneau cu-aceasta
 Pe unu' drept la mijloc lo-a avut
 Si-o colo se 'ntâlneau unde-ar fi creasta,
 Între-alb si galben decapla mi-a părut
 Tar cea din stînga 'n felul cum o are
 Un om de pe-unde Nilul îo 'nceput.
 Si-un rând de-aspri avea sub piecere
 Cum mi-am văzut pe mări mai mari vîntrele
 Si-nici ca Dis corabie-asa de mare.
 Nu pene-avînd, ci lînie-atare piele
 Cum veri lo lîlac, si vînt stîrnesc
 În trei directii când bătea cu ele
 Si 'ntreg Cocitu 'n ghiată-l profăcea.
 Dui sare ochi, cu bale 'nsîngerate
 Dui guri, pe trei bîrbi el plîns scurgea.
 Cum repezînd o melită ce-l bato
 Aşa 'n trei guri rupea şi el pe trei

La ast dîncea - i' părea mişcarea ei
 Nimic, în rând cu-acea sgarîctură
 Ce gol lăsa-l pe spate de-orice piei.
 Acest cu-a murei cea mai 'nte-arsură
 Mi-a spus Virgil, e Tuda scariolul

Si-nimere-ni
năvăli pe-ale

Cum mîci

au puto un mînd
în lăte
o vete pui

Picioare. afară având și capu 'n gură.
 Din doi ce stau capu 'n jos, din botul
 Cel negru al lui, atornă afară Duit,
 Și veri-l cum se bate mult cu totu.
 Tar cel ce pare - așa de nalt crescut
 Ți Casius. Dar noaptea sue - mi țese,
 Și-i timp de mers, căci toate le-am văzut.
 L'am prins de după gât cum el voise,
 Și loc pândind și clipă privitoare
 Când largi au fost aripile deschise,
 Virgil s'a prins de coarță cea păroasă
 Și - apoi din păr în păr
 Descușe prutro perii și ghiata goară.
 Tar când era și undă - al coapsei os
 Din grosul sold începe - a face sale
 Trudit Virgil întoarce capu 'n jos,
 Cu mare greu, în locul tălpii sale,
 Și prins de perii ca omul ce - ar mi
 Credeam de el că iar mă întoarce 'n vale.

Vor să se stăte
 dar taut

Cu mare greu uclărie
 marșu

Și - ora - l

sunt
 rind

Grind prin gură unei stânci afară,
 M'a pus să sed pe - un mal apoi, și 'n fine
 Pe fix pământ și - o sală - tălpi calcară.
 Privii în sus, cretând să vad veri - bune
 Pe Din cum l - au lăsat, dar îl văzui
 Cu talpi în sus întinse, stând sub mine.
 Cel gros de cap va crede - acum ca fui
 Nauc de - uimit, că 'n el putintă mea
 De - a sti ce punct fu pe - undă eu trecui.
 Ridică - te, 'ncepui Virgil să - mi spue,
 Ți drumul rău și lung 'a noastră cale

cu talpile -

într-o vreme

Și ca să-mi om mînd s'a prins de perii
 Trudit uclărie
 Și prin uclărie ca să-mi trudit
 ca n lipsa de poter
 To lăsa stăru, căci n avem alta rețetă
 Grind din lăsa necinseci dăru

Tar soarele spre - al terzei mier să me.
 N' am fost aici în vi' un palat cu salp,
 Li' ntrau amurg și pe - un pământ erau
 Cum e prin munte în peșteri naturale.
 Maestre - am fii, pe când 'mă rădicam,
 Mainile - a ce să ies din răd, mă 'nvată
 Și fii să pierd eroarea care - o are:
 Lum' zăde - acesta 'nfipt, făr' a fi 'nghiță,
 Cu capul 'n jos, și cerul cum ajunse
 Așa 'n curând din scară 'n dinlăunță? "
 Te crezi și - acum dincolo, el răspuns
 De control unde perii - i' prînsi cu
 Ai vechelui ce lumea ne - o străpuns.
 Cât timp mă scoboram, erai mereu.
 Când m' am întors - beream prin punctul care
 Din orice parte - atrage tot ce-i greu.
 Și - acum tu ești sub ceru - a cărui țară
 Ne - acopere - ael mare loc uscat
 Pe - o culme - a cui mure cel cu născare
 Și să cu viața om făr' de păcat.
 Mă stai pe - opusă sfer' a 'nguriei mere
 Pe care tu 'n gîndea jos ai stat.
 Când noaptea moare - aici, dincolo iese
 Tar cel ai cărui perii ne - au fost uscări
 Drept scări, stă 'nfipt așa precum fusese.
 Din cer cărui pe - această parte - a țării,
 Și - ael pământ co lu pe - aici și - a pus
 De spaima lui zăbrame apa mării
 Și - a curs spre - al nostru emisfor opus
 Și poate, spre - a fugi lăsa și - aceste
 Deșerte locuri și - a sbucnit 'n sus.
 Departe de latan' cam cât ii este
 Mormăntu' întreg, e jos aici un loc

29 Dar nu vărut, ci dându-ți do el veste
130 Olu mic parau ce scoborând pe-ur scoe,
De diuzul ros pînă stanci crăpate-avându-l,
Se pleaca lui în colitoru-i Joe.
Pe-ascunsu-i drumu întorându-lee și-urmându-l

131 Și far'a ne mai spre-odihno gîndul,

132 Și aici ieșirăm spre-a vedea iar stele.

